

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အမုန်း၏နဂါးတစ်ဖက်အခြား

အမုန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅ အောက်တိုဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအသံအသံဆက် အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး	- ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

အမုန်း၏နိမိတ်တစ်ဖက်အခြား

၈၉၅ ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်

အမုန်း၏နိမိတ်တစ်ဖက်အခြား/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၅ ။

၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂. ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အမုန်း၏နိမိတ်တစ်ဖက်အခြား

လောကမှာ သူ့အမုန်းဆုံးမိန်းမကို ပြပါဆိုလျှင် သူမကိုသာ
 ညွှန်ပြရပေမည်။ မျက်စိရှေ့မှာ ထောင်မကျိုးသော၊ သူတစ်ပါးကို အထင်
 အမြင်သေးတတ်သော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ပြင်းစွာလွန်းသော၊
 မာနကြီးလွန်းသော၊ ဘာမဆို သူမသာ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟူသည့်
 အထင်ဖြင့် ဘဝင်လေဟပ်နေသည့်မိန်းမဟူ၍ သူမ တစ်ယောက်တည်း
 ကိုသာ သူ့မြင်ဖူးလေ၏။ စတွေ့တွေ့ချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ရသလို ပြဿနာတွေ
 ပါ တွဲခေါ်လာတတ်သည့် သူမလိုမိန်းမကို သူ တစ်စက်လေးမှ ကြည်မရပါ
 ဆူး၊ မိန်းမဖြစ်ပြီး မိန်းမမဆန်၊ ညင်သာပျော့ပျောင်းခြင်း အလျဉ်းမရှိသည့်
 ထိုမိန်းမကို သူရှင်တွင်းမှ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးမိပါ၏။

မာန်

အချစ်ဆိုတာ အနေနီးစပ်မှုနှင့် အများဆုံးသက်ဆိုင်သည်ဟု သူမ ထင်ပါ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ပြန်ခေါ်လိုက်ဖြင့် ဤ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ပေါင်သင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ကျော် ကြာခဲ့တာပါ။ ကျောင်းသွားလည်း အတူ၊ စားလည်း အတူ၊ ကစားလည်း အတူရှိ နောင် တွယ်ခဲ့သည့် သံယောဇဉ်က နည်းမှမနည်းတော့တာပဲ။ သို့သော် သူမ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကံကြမ္မာက အဆင်ပြေချောမွေ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ စောင့်စားသူနဲ့အမောကို သူမ မမြင်တတ်တာလေ။ အချစ်ဆိုတာကို သူများ တွေလို လွယ်လင့်တကူ ပြောထွက်ချင်သော်ငြား သူမနှင့်သူကြားမှာ ပိုင်းခြားထားပါသည့် စည်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းကျော်လွန်ဖို့ သတ္တိက နည်း ပါးလွန်းပါရဲ့။

စကားဖြူ

ကျွန်တော် “မေ” ကို သိပ်ချစ်သည်။ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျ
မြတ်မြတ်နိုးနိုးဖြင့် ရင်နှင့်အောင်မျှ ချစ်မိသည်က “မေ” တစ်ယောက်
တည်းကိုပါ။ “မေ” မည်မျှ ခေါင်းခါပါစေ၊ ဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊
ဘုံပြန်မှမုန်သမျှကို စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ဖို့က ကျွန်တော့်အတွက် အမြဲ
အဆင်သင့်ပါပဲ။ မိန်းမ၊မဆန်း၊ ပျော့ပျောင်းမှုမရှိဘဲ မာဆတ်ဆတ်လေသံ၊
အေးစက်စက်အကြည့်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ပြတ်သားပါသည့် “မေ” အတွင်းစိတ်
ကို ကျွန်တော် သဘောကျမိပါ၏။ ရင်ခုန်ခြင်းအတတ်ပညာကို မတတ်
ခြောက်သေးခင်ခဏ “မေ” မာနလေးကို တစ်ထစ်မျှ လျော့ကျစေဖို့ ကျွန်
တော် ကြိုးစားရမှာလေ။

မင်းမဟော်

ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်မုန်းသည်။ မြင်မြင်ချင်း ခါးသီးမုန်းတီးမိတာ အမှန်ပါ။ အတ္တကြီးသော မောက်မာသော၊ မသက်ညှာတတ်သော၊ တင်စီး တတ်သော၊ ဖိနှိပ်နှင်းချေတတ်သော၊ စာနာစိတ်မရှိသော သူလိုလူကို ဒီတစ်ခါသာ တွေ့ဖူးပါ၏။ အနီးနားမှာ ယုန်ကလေးနယ် ဖြူစင်လွန်းပြီး နုည့်သိပ်မွေ့လွန်းပါသည့် လူငယ်လေးရှိနေပါသည့် ကျွန်မ၏စိတ်ကို သူ က တမင်နှောင်ယုက် နောက်ကျီစေခဲ့တာလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို “မုန်းသည်” ဟု ပြောင်ပင်ပြောချရဲသည့် ထိုယောက်ျားကို တူညီသည့်တုံ့ ပြန်မှုမျိုးကိုသာ ပြန်ပေးရန် ကျွန်မဘက်မှ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ၏။

မေနှိုင်း

၁၂

အခန်း (၁)

ရေပန်းခဲလုတ်ကို ဖွင့်ချလိုက်စဉ် သူ့ခေါင်းထက်သို့ အေးစက်
သည့်ရေတို့က ကျလာပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ အပူတွေ ဖြာထွက်
လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားတာကို သူ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်လေ
သည်။

မျက်နှာထက်မှ ရေတို့ကို ပွတ်သင်လိုက်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်
ဆင်အုပ်ထက်မှ ရေတွေကိုပါ ကုန်အောင်ခါလိုက်မိ၏။ ခေါင်းထက်ရှိ
Shampoo အမြှင်တွေပါမက ကိုယ်ခန္ဓာထက်မှ Shower Gel တို့ကိုပါ
ကျန်စင်စေရန် ပွတ်တိုက်လိုက်ပါသည်။

Bathroom တွင်းရှိ နံရံကပ်စင်ပေါ်တင်ထားပါသည်။ လက်ပတ်နာရီမှ Alarm ပေးသံက ဆပ်သားထွက်လာပါ၏။ ရေချိုးချိန် နာရီဝက်ကန်သတ်ချက်က လုံလောက်မည်ထင်ပါသည်။ အချိန်နှင့်အညီ အလုပ်လုပ်နေရသည့်အတွက် စနစ်တကျ ဇယားဆွဲပြီး နေ့စဉ် စက်ရုံလို နေရပါသည်။ လူသားတွေထဲမှာ 'မာန်' ဟူသည့် သူ့ အပါအဝင်ပါ။ (၂၄) နာရီတစ်ရက်ဆိုတာ အလုပ်ဝေဆက်သလို လုပ်နေရသူအတွက် လုံလောက်သည့်အချိန် မဟုတ်တာအမှန်ပါ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“မာန်ရေ... သားဖုန်းက မြည်နေတာ ကြာနေပြီ”

ရေချိုးခန်းတံခါးကို လာခေါက်ရင်း ပြောလိုက်သည့် မာန်အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

အနံ့မပြင်းသည့် Gel တွေသုံးတာ ဖြစ်ပေမယ့် ကုန်စင်ခွင် သူ့ညီမိတ်က သူ့ဆီမှာ ရှိနေတာမို့ပါ။ ရေပန်းခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ တန်းထက်ခေါက်တင်ထားပါသည်။ Towel အကြီးတစ်ခုကို ခါးမှာပတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခုဖြင့် ခေါင်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ သုတ်လိုက်၏။

Bathroom တံခါးကို ဖွင့်ထွက်လိုက်စဉ် သူ့အခန်းထဲမှာ

အိမ်ရှိမနေတော့ပါချေ။ ရေသုတ်နေရင်းဖြင့် စားပွဲထက်ရှိဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ Miss Call ပေးထားပါသည့် နံပါတ်တွေက အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်တာမို့ ပြန်မခေါ်တော့ဘဲ ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်ပါသည်။ Telephone ဆိုတာ အလာပသလ္လာပပြောဖို့မှ မဟုတ်တာဘဲ။ အကြောင်းကိစ္စရှိမှသာ ဆက်သွယ်ဖို့လိုတာပါ။

“နေကောင်းလား”၊ “ထမင်းစားပြီးပြီလား” စသည့် ဘာမဟုတ်သည့်စကားတို့ဖြင့် သူ့အချိန်ကို မဖြုန်းတီးချင်ပါ။ ထိုသို့ အကြောင်းရှာပြောတတ်သည့် လေဆိုးမျိုးကိုလည်း သူ မြင်ပြင်းကတ်လှလေ၏။ လူဆိုတာ လူ့ဘဝရောက်လာလျှင် တာဝန်ဝတ္တရားတို့နှင့်သာ အပြည့်အဝ ယူထားသင့်ပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည်ဟု သူ ယူဆထားပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် 'စကား' (စကား) က သူ့ကိုမြင်တိုင်း 'ရင်မောသည်' ဟု ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်တာ။ 'စကား' တစ်ယောက်ကတော့ ကျောင်းပြီးသွားရသည့်နှင့် ကိုယ်ပိုင် Fashion Shop လေးဖွင့်ကာ တည်ငြိမ်သည့်စီးပွားရေးသမား ဖြစ်နေသေးပြီ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးနှင့် 'စကား' က သူ့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပါ။ သို့သော် ထိုအဆင့်ထက်

၁၈ မမသန္တမောင်

ပိုချင်နေပါသည်။ 'စကား' ၏အကြည့်နှင့်အပြုံးတို့က သူ့ရင်ကို မောဟိုက်စေတာ သူ့အသိပင် ဖြစ်လေသည်။

အဝတ်စီရိုက်ဖွင့်၍ ဒီနေ့ ဝတ်သွားရန် ဝတ်စုံကို ရှာလိုက်ပါသည်။ မာမီက သူ့အတွက် အဝတ်စီရိုက်တွက် သီးသန့်စီထားပေးထားပါ၏။ Suit ပုဆိုး Shirt Pants Underwear ကအစ သတ်သတ်စီထားပေးသလို ချိတ်ဖြင့် ချိတ်သင့်တာမှန်သမျှ ချိတ်ပြီး ပရတ်နဲ့ သင်းအောင် စနစ်တကျထားပေးတာမို့ ရွယ်ပွနေအောင် ဖွေနှောက်ရှာစရာ မလိုပါ။ Sport shirt တွေ T-shirt တွေကိုလည်း တစ်ထည်စီခေါက်ပြီး Plastic တစ်အိတ်စီဖြင့် ထည့်ပေးထားသဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူလျှင် တွန့်ကြေမသွားပါချေ။ သူ့အကြိုက် သူ့အထာကို မာမီလောက်သိသူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိပါ့မလား။

ကုမ္ပဏီသွားရမှာမို့ Shirt နှင့် Pants တစ်စုံ ရွေးဝတ်လိုက်ပါ၏။ လက်ရှည်ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကို လည်ပင်းရော လက်ဖျားပါမကုန်ကြယ်သီးတပ်လိုက်ပါသည်။ ကော်လံကိုထောင်ထားရင်း Necktie တွေစီ ချိတ်ထားပါသည်။ နံရံကပ်စီရိုက်ဖွင့်၍ နက်ပြာခံမှာ အပြာနုရောင် တစောင်းအစင်းလေးပါသည့် တစ်ခုကိုယူ၍ လည်ပင်းမှာ ပတ်ချည်ကာ ကော်လံကို ပြန်ချလိုက်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းအိန်ရံတစ်ဝက်အခြား ၁၉

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ရင်း အမျိုးသားသုံး Face Cream အရည်ကြည်ကို လက်ဝါးထဲ အနည်းငယ်မျှ ထည့်ဖွတ်ကာ မျက်နှာထက် နှံအောင်လူးလိုက်သဖြင့် ဖြူဝင်းသည့်အသားအရေက ပိုထင်သွားစေလေသည်။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့်ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့် ကျကျနန ဘေးခွဲကြောင်းပေါ်အောင်ပြီးကာ Hair Spray ဖြင့် မှုတ်လိုက်သဖြင့် ပုံကျသေသပ်သွားစေပါ၏။

အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ယောက်ျားကိုင် လက်ကိုင်ပဝါနက်ပြာ တစ်ထည်ကို ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီး ညကတည်းက အဆင်သင့်ပြင်ထားသည့် (သားရေအပျော့သား) လက်ဆွဲအိတ်အသေးကို ယူ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါသည်။ လေကူးထစ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းခဲ့စဉ် ချည်ခန်းမှာရောက်နေသည့် မာမီလက်ထဲမှာက နွားနို့ပူတစ်ခွက်နှင့် ပြီးနှောက်ကြည်လင်စေသည့် အားဆေးက ပန်းကန်ပြားထဲမှာ အဆင်သင့် ရှိနေလေပြီ။

“ဖိနပ်ကို သစ်သစ် အဆင်သင့်တိုက်ပေးထားတယ် သား”

“ကျေးဇူး မာမီ”

“နေ့လယ်စာကို အချိန်မှန်အောင် စားပါသားရယ်။ အိမ်က ထာပို့မယ်ဆိုတော့လည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အလုပ်ပိုမှာစိုးလို့ပါ”

“အလုပ်လုပ်တာလည်း လုပ်ပေါ့၊ မာမီ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါဦး”

“ကျွန်တော် မသေနိုင်သေးပါဘူး မာမီရယ်”

မာမီထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ မျက်စောင်းတစ်ချက်က ပါ သူ့ထံရောက်လာလေ၏။ နွားနို့ခပ်နွေးနွေးကို အရသာမခံနိုင်ဘဲ ပူ မပူ တစ်ဝိုက်သောက်ကြည့်ကာ ဆေးကို လျှာပေါ်တင်၍ နွားနို့ဖြင့် မျှောချလိုက်ပါသည်။ ဤသည်ကပင် သူ၏ နေ့စဉ်နံနက်ပိုင်း Break-fast ဖြင့် ဝမ်းဖြည့်ခြင်းက ပြီးလေ၏။

“ကျွန်တော်သွားပြီ မာမီ”

မာမီပါးကို ရွတ်ခနဲငုံနမ်းလေမှ ညီချင်ချင်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာက ကြည်သွားလေသည်။ ကယုကယင်နေတာမျိုးကို မနှစ်သက်သော်ငြား ဒီလောကမှာ နှစ်ဦးတည်းသာကျန်ရစ်တော့တာမို့ မာမီကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါ၏။

တိုက်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်နေရာရှိ ခုံပုလေးထက်မှာ အိမ်က ကောင်မလေး ‘သစ်သစ်’က သူမီးမည့် Shoe အနက်ကို ပြောင်လက်နေအောင် သေချာတိုက်ပေးထားသဖြင့် ယူမီးလိုက်ပါသည်။

ကားပေါ်တက် စက်နှိုးချိန်အထိ မာမီက သူ့ကို အိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးလေ၏။ ဟိုတစ်ချိန်ကဖြင့် ဒယ်ဒီကို ဤသို့ ဂရုစိုက်ပေးခဲ့တာပါ။ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ကွယ်လွန်သွားပါသည့် ဒက်ဒီ ‘ဦးဘုန်းမြင့်’ ၏နေရာကို လက်ရှိ သူ တာဝန်ယူထားရတာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲရပါသလဲ။ ဘာဆိုတာမှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးပါဘဲ ပခုံးပြောင်းယူထားရပါသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးက ကြီးမားလေးလံလွန်းလေ၏။

MD နေရာကို လုချင်နေကြပါသည့် ရှယ်ယာဝင် Director တွေ လစဉ်အကျိုးအမြတ်ကိုသာ လိုချင်နေကြပြီး အရှုံးနှင့် နည်းပါးဝေစုကို လက်မခံနိုင်ကြတာ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်စေရန် အကြံပြုဖို့ ထက် အမှားအယွင်း အားနည်းချက်ကိုသာ ရှာကြံလက်ညှိုးထိုး ပြောချင်ကြသည့် ဤဖိစီးရေးလောကထဲမှ သူ မည်သို့ရုန်းထွက်နိုင်ပါမည်နည်း။

အတွေ့အကြုံ နုနယ်လှသေးသည့် လူငယ်က ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်နေတာကို မကျေနပ်ကြသည့် Director ဇေတွက (၁၀) ဦးမှာ (၈) ဦးခန့်ရှိနေပါ၏။ Share အများဆုံးလူကသာ လုပ်ငန်းကိုသာ ဦးဆောင်ရစေမို့ သူ့ကို မကြည်ကြည်လှို သူထိုင်နေရပါသည်။

နေရာက အခြေမခိုင်လှပါချေ။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာမှာ ရာထူးလွှဲပြောင်းယူထားရပါသည့် 'မာန်' က လူငယ်သဘာဝ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာမျိုးမရှိဘဲ Stress တွေ တအားများကာ စိတ်တိုင်း မကျဖြစ်နေတာ မဆန်းတော့ပါလေ။

လမ်းထဲမှထွက်လာစဉ် ရှေ့မှာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်မိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ နေ့စတွက်သည့် အရှုစဉ်းအချိန်မှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံဖြင့် 'စကား' က ရင်အေးသည့်အလှတို့နှင့် ပြည့်စုံနေပါသည်။ ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းရင်း ဟွန်းကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟိ!”

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည့် တုံ့ပြန်မှုက မြန်ပါ၏။ လူပုံစံနှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်နိုင်အောင် သွက်လက်လွန်းသည့် မိန်းကလေးပါပဲ။ သူမဘေးမှာ ကားကို အရှိန်သတ်၍ ရပ်လိုက်စဉ် အပြုံးလှလှလေးကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

ဤချာတ်တိမ်က သူနှင့်ဆို ဒီလိုမျိုးအပြုံးတွေ ဖောဖောသီသီသုံးလေ့ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Walking ရိုက်နေတာလဲ”

“အေးဟယ်၊ ငါစီးနေကျမိနပ်က ဆေးရုံတင်ထားရလို့ Taxi နဲ့ဒီးဖို့ ထွက်လာတာ”

“လမ်းကြိုတာပဲ တက်လေ။ ငါပို့ပေးမှာပေါ့”

“အလုပ်များတဲ့လူကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်မှာမို့လို့ပါ မာန်ရယ်”

“ဘော်ဘော်ချင်းတွေပဲ၊ အားနာစရာလား”

ကားထဲမှပင် တံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူမက ကားပေါ်တက်လာလေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ရန်က သူ့ကားထဲ ချက်ချင်းပျံ့လေတော့သည်။ မိန်းမဆို၍ မာမိနှင့် 'စကား' ကိုသာ သူ့ကားပေါ် တင်စီးတတ်တာပါ။ 'စကား' ၏ 'ပန်းစကား' Fashion ဆိုင်က သူသွားသည့် ကားလမ်းကြောင်းမှာ သီးသန့်ဖွင့်ထားသည့် ဆိုင်ပင်ဖြစ်လေ၏။

“မာန်”

“ဘာလဲ”

“နင့်ကို အန်တီသက် ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“အိမ်မှာလေ အခုတစ်လော Update News လို နားပူခံနေ

ရလို့ပါ”

“ဘာကိုစွဲလဲ”

“ဘာရှိမလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ငါ့ရဲ့လေးပုံတစ်ပုံသက်တမ်းကို ခလုတ်တိုက်တဲ့ကိစ္စပဲပေါ့”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အသက် (၂၅) နှစ်ပြည့်တာချင်းအထူတူ သူက ယောက်ျားလေးမို့ ပြဿနာမရှိပါဘဲ အရွယ်လွန်သွားမှာမို့ သမီးကို လေးလေးတို့ ဝိုင်းကျပ်နေကြတာကို။ “ချစ်သူရှိလား ရှိရင်ခေါ်လား။ မရှိရင် မာန့်ကိုယူ” ဆိုပြီး နေ့စဉ်ပြောနေသည့် စကားလုံးတို့က ‘စကား’ အတွက် Pressure တိုးချင်စရာပါပဲ။

“ဘာပြုံးတာလဲ”

“နင်မှ ခုထိ မစွဲတာကိုး”

“ကောင်စုတ်! ငါ့ကိုဖဲပြန်ပြီ”

‘စကား’ ၏ လက်သီးဆုပ်က သူ့လက်မောင်းထက် ဖျတ်ဆဲ ရောက်လာလေ၏။ သိပ်ကြီးမနာပါချေ။ ရင်ခွင်တံခါးကို လာခေါက်ခတ် လို့များ အကြောင်းရှာလေသလား။ ခက်တာက သူ့ရင်ထဲမှာ ‘စကား’ အတွက် သာမန်ရင်ခုန်သံသာ ရှိနေတာမို့ပါ။ အချစ်ဆိုတာကို ဒီအသက် အရွယ်အထိ မမြည်းစမ်းကြည့်မိသေးသည့် ‘မာန့်’ ကို ‘တုံးသည်’ ဝေဖန်လျှင်လည်း ငြိမ်ခံရုံသာရှိပါတော့၏။

“အရွယ်ရှိသေးတာပဲ ‘စကား’ ရှာ။ နင့်စိတ်ကြိုက် ခေါင်းခေါက်ရွေးစမ်းပါ။ နင့်လို ကိုယ်ပိုင်စီးပွားလုပ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို Target ထားတဲ့ ယောက်ျားတွေ တစ်ပုံကြီးပါ”

“ယောက်ျားယူတာကိုများ ဆိုင်မှာ ထောပတ်သီးရွေးသလို ရွေးလို့ရတယ် ထင်နေလား။ အဲဒီ Background ပဲမြင်တတ်ကြလို့ ဒင်းတို့ကို မရွေးချင်တာ”

“ဒါဖြင့် နင်က ဘယ်လိုလူကိုမှ ရွေးချင်တာလဲ”

သေစမ်း! ဒီလောက်သတိထားနေပါလျက် လမ်းကြောင်း ဖော်သည့်စကားလုံးကို သုံးမိချေပြီ။ သို့သော် သူစိုးရိမ်သွားသည့်အတိုင်း ‘စကား’ က အလိုက်သင့် မျောပါမလား။ ‘မိန်းမတို့ကုန်ကြွေ’ ဆိုတာကို တော့ ဤသူငယ်ချင်းလေးက အလေးထားတတ်ပါ၏။ ရင်ဘတ်ထဲ မရှိတာ မှန်ပေမယ့် ‘စကားဖြူ’ ဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါလေ။

“ကိုယ့်မှာ အစ ပြည့်နေမှတော့ ဘာလိုအပ်ပါမလဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာလဲ”

စကား ဆက်မပြောပါဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ကိုသာ သူ

ရလိုက်လေ၏။ ရော်! နေရင်းထိုင်ရင်း ပြဿနာရှာမိချေပြီ။ မီးပွင့်မိနေပြီမို့ ကားကို ခဏရပ်လိုက်ရပါသည်။ ဒီပွင့်ကျော်လျှင် 'ပန်းစကား' ကိုရောက်ပေမည်။

“နင့်လို ယောက်ျားလေးသာဖြစ်ခဲ့ရင် အသက်အရွယ်ကို မင်းဘဲ စီးပွားရှာလို့ရမှာ။ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားလည်း ရှာကျွေးနိုင်မယ်ဆို ယူမယ့်မိန်းမတွေ တစ်ပြုံကြီးပဲ။ ငါတို့မိန်းမတွေကသာ Expire Date နှိပ်ထားတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းလို အရွယ်လွန်လို့မှ မရတာကိုး။ (၂၅) နှစ်ကျော် ဆိုပြီးကြားတာနဲ့ ရင့်နေတဲ့မျှစ်ကို ဝါးချသလို မျက်နှာက ရှုံ့တွက်နိပြီ”

သူ တဟားဟားအော်ရယ်မိတော့၏။ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် 'စကား' သုံးနှုန်းနှိုင်းဆသမျှ စားစရာကုန်ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ (၃) မျိုးသောမိန်းမတွေထဲမှာ နံပါတ် (၁) က ယောက်ျားတွေထက် ရှေ့တစ်လှမ်း ကြိုရောက်နေပြီး ပန်းယုတ်တိုက်ရဲသည့် ထက်မြက်လွန်းတာ၊ နံပါတ် (၂) က ယောက်ျားတွေနှင့် ယှဉ်လျှောက်ပြီး အပေးအယူညီမျှကာ နားလည်မှုရှိတာ၊ နံပါတ် (၃) ကဖြင့် ယောက်ျားနောက်က အမြဲပါပြီး ဦးဆောင်ခြင်းကို နာခံမှီခိုတတ်တာပါ။

ဤသုံးမျိုးထဲမှာ 'စကားဖြူ' က နံပါတ် (၂) စာရင်းထဲပါမည် ထင်ပါ၏။ ငယ်စဉ်က အတူပေါင်းလာသည့် သူငယ်ချင်းမို့ အတွင်းသိ

အစင်းသိပါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဖြစ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမိပါက သူငယ်ချင်းအဖြစ် မထားမိစေဖို့တဲ့။ 'စည်း' ဆိုသည့်အကန့်က အလိုလို ပိုင်းခြားသွားတတ်သည်တဲ့လေ။ သူကဖြင့် 'စကား' အပေါ် (၅၈) ပိုသည့် အကြည့်မျိုး၊ အပြုအမူမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါချေ။

“ဆိုင်မှာ မကြာမကြာ လာကြောင်တဲ့ ငနဲတွေကရော”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ငါ့ကိုခိုင်းစားမယ့်ဟာတွေ။ မရခင်တော့ အလှမွှေးထားတဲ့ ခွေးလေး၊ ကြောင်လေးတွေလို တန်ဖိုးထားချစ်ပြုပြီး ရလည်းချပြီးရော သားဖောက်စက်လို့ မြင်တတ်ရင်တော့ စောစောကတည်းက လက်နက်ကြီးနဲ့ ကြိုထုရုံပဲ”

“ဒီလောက် အမြင်စောင်းနေမှတော့ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ပါ့မလား”

“ပြုမှာပါ။ မပြုရင် တာဝန်မကျော့ဘူးလို့ အပြောခံရဦးမယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလူကို ခေါင်ညှိတ်လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ငါ့ရင်ကို ခုန်စေတဲ့ လူ”

'စကား' က သူရပ်ပေးလိုက်သည့် Fashion ဆိုင်ဆွဲယှောင်

၂၈ မမသန္တမောင်

ကားပေါ်ကဆင်းသွားလေ၏။ လှည့်ကြည့်ပြီးပြီ နှုတ်ဆက်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားလေ တော့သည်။

“ရင်ကိုရန်စေတဲ့လူ” တဲ့။

(၂၅) နှစ်ဆိုသည့်အသက်မှာ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်လာ နိုင်ပါ့မလား။ သူ သေချာမသိနိုင်ပါ။

***

အခန်း (၂)

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ဆွဲက နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။ ရုံးခန်းရှိရာဆီသွားရင်း မျက်လုံး အဝဲက တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝှေ့ကြည့်စစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။ အဝတ်အစား ဆွဲ စီချိတ်ထားသို့တာ စနစ်တကျရှိပြီး မျက်စိပသားဖြစ်ဖို့နှင့် မျက်စိ ဆီ မရှုပ်စေချင်လို့ပါ။

“စာသားပဲ၊ ဒါနဲ့များ ကားကို Workshop ပို့ထားတယ်ဆို”

“အင်း... ကားကြိုစီးလာရလို့”

“မာန့်ကားလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ထား (ထားထားစံ) ၏အမေးက မှန်နေတာမို့ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ‘ထား’ လည်း ‘မာန်’ နှင့် ‘စကား’ အကြောင်းကို သိထားပါသည်။ ကျောင်းပြီးသည် နှင့် ကုမ္ပဏီမှာ MD အဖြစ် အန်ကယ်ဒီးဘုန်းမြင့်၏ နေရာမှာ ‘မာန်’ လုပ်ဖြစ်သလို ‘ထား’ နှင့် ‘စကား’ က ရှယ်ယာတစ်ဝက်စီဖြင့် ဤ Fashion ဆိုင်ကို ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

‘ထား’ က ‘စကား’ ထက် ငိုအမြင်ကျယ်ပြီး အဆက်အသွယ် လည်းကောင်းလေ၏။ ပစ္စည်းမှာတာ၊ ဈေးညီတာ၊ ပစ္စည်းလက်ခံတာ တို့ကို ‘ထား’ က အပင်ပန်းခံလုပ်ပေးပါသည်။ ‘စကား’ က စာရင်းတွေ ကိုင်ပြီး ဝန်ထမ်း (၈) ဦးအတွက် လစာ၊ Bonus offရက်၊ Leave ရက်စသည့်တို့ကို မလွဲချော်စေရန် စနစ်တကျ လုပ်ပေးရပါ၏။ စီးပွားသူ သူငယ်ချင်းနှင့် အလုပ်အတူလုပ်ရင်း အကျိုးအမြတ်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ စကားများ စိတ်အခန့်မသင့်တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူ့နားရက်လဲ”

“ပုလဲလေ”

Attendent Book လယ်ကျာစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ကောင်မလေး တွေ၏ အလုပ်ဝင်ချိန်နာရီ မှတ်သားလက်မှတ်ထိုးထားတာကို

လိုက်ပါသည်။ ပုလဲ၏ လက်မှတ်နေရာမှာ မင်္ဂလာဖြင့် off ဟု ရေးလိုက် ပါ၏။ ဝန်ထမ်းမများတာမို့ စိတ်မရှုပ်ရပါ။ Cusher ဝန်ထမ်း နှစ်ဦး၊ Store ဝန်ထမ်း နှစ်ဦးနှင့် Showroom တွက် လေးဦးစီ ခန့်ထားပါ၏။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်စီ အလှည့်ကျနားခွင့်ပေးထားတာမို့ ဝန်ထမ်း အချင်းချင်း ညှိပြီးယူရုံသာ ရှိပါသည်။

“ရာသီဥတုအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မဆိုးပါဘူး နေသာတယ်”

‘ထား’ က မနေ့ကဝင်လာသည့် ပစ္စည်းစာရင်းတွေကို Computer နှင့် စီနေရင်းမှ ‘စကား’ ကို လှည့်ကြည့်လေ၏။ လဆန်း (၃) ရက် ရောက်နေပြီမို့ (၅) ရက်နေ့ လစာပေးရက်အတွက် ဝန်ထမ်း တွေ၏ အလုပ်ဆင်းရက်၊ offရက်၊ Leaveရက်တို့ကို သေချာစစ်ရင်း ‘ထား’ ပြောတာကို အာရုံသိပ်မထားဖြစ်ပါ။

ဒီအတိုင်းပြောနေကျပုံစံဖြင့် အတွေးမချော်ဘဲ ပြောလိုက်မိ သဖြင့် ‘ထား’ က အံ့သြသွားပြီး လုပ်လက်စအလုပ်ကိရပ်ကာ ဆုံလည် ခုံကို ‘စကား’ ရှိရာဆီ ရွှေ့တွန်းလိုက်လေ၏။ ရုံးခန်းကို အတော်အသင့် ကျယ်အောင်လုပ်ထားကာ နားနေလို့ရရန် ပြင်ထားတာမို့ Aircon ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါသည်။ အတွင်းမှသာ အပြင်ကိုမြင်ရ

၃၂ မမသဒ္ဓါမောင်

သည့် ဖီးညိုရောင်မှန်ချပ်တို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနေနိုင်ပါ၏။

“စကား”

“အင်း”

“ငါပြောတာ မပေါက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင် ဘာကိုလဲ”

“အဲဒါ ခဏထားထားစမ်းပါ”

လက်ထဲမှ Calculator ကို ဆွဲယူသွားပါ၏။ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်မည်ဆိုမှ အနှောင့်အယှက်ပါပဲ။ အလေးအနက်ပြောစရာရှိမှသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောကျင့်ရှိသည့် ‘ထား’ က ‘စကား’ ၏နံကိုပါ လှည့် လိုက်သဖြင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိနေပါသည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ‘ထား’ မြင်မှာ စိုးရွံ့ပါသော်ငြား အဘယ်မျှကြာအောင် ဖုံးကားနိုင်ပါမည်နည်း။ ရင်မောလေစွ။

“မျက်နှာမှာ အထင်သားပေါ်နေပါလား”

“ဘာကိုလဲ၊ အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြောပြန်ပြီ”

“အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့လူက နှိုးရောက်သတဲ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိုပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အမုန်း၏နံရံတစ်ဖက်အခြား ၃၃

“ဒါဖြင့် မာန့်ကိုလား”

မဖြေမိပါ။ မသိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါလေ။ မသိယောင် ဆောင်တာပင်ဖြစ်ပေမည်။ နောင်တွယ်ခဲ့သည့် သံယောဇဉ်၏ အတိမ် အနက်က နှိုင်းဆ၍မျှ မရပါ။

ဒီရင်ထဲမှ ချစ်ခြင်းတို့ကို ‘မာန့်’ မမြင်နိုင်ဘူးလား။ ထုတ်ပြော ရှိရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောပြလိုက်မည်သာ။ ခုတော့ဖြင့် မျှသိပ် ထားရပါသည့် ခံစားချက်က အဘယ်မျှပူလောင်ပြီး နေရခက်ခဲလွန်းပါ သနည်း။

“အန်တီစံပယ်တို့ ပြောကြပြန်ပြီလား”

“အင်း”

“ဘာလဲ ချစ်သူရှိရင် ခေါ်ခဲ့တဲ့လား”

“ဒါပေါ့”

“မရှိရင် မာန့်ကိုယူလို့ကော မပြောဘူးလား”

သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လျက် မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ သိသိ ကြီးဖြစ်ပါလျက် အနာကိုဆွစရာလား။ Theorem က ဤနည်းအတိုင်း အမြဲလာတတ်တာ ‘ထား’ လည်းသိမှာပါ။ ဒီဘက်က ဖိတ်စာတစ်ခြမ်း ကို အဆင်သင့်ရှိက်ထားတာမှန်ပေမယ့် ဟိုတစ်ဖက်မှာ ပြောင်သလင်း

ဖြစ်နေမှဖြင့် ဘယ်ပြည့်စုံပါမည်နည်း။ အတွင်းရေးကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်ပေမယ့် 'မာနီ' မှာက အားလပ်ချိန် နည်းပါးလွန်းပါ၏။

“နင်က ခေါင်းမညိတ်လိုက်ဘူးလား”

“ပြောတာတိမ်၊ ဟိုက လက်မကမ်းပေးဘဲ ငါက သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးစရာလား”

“ဘယ်သူပဲ စစလေး၊ ချိတ်မိဖို့က အဓိကပဲဟာ”

“မာနီက ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“အားကလည်း လျော့လိုက်တာ။ အဲဒါ နင့်ဘက်က စလှုပ်လိုက်ရင် အလွယ်လေး”

“အပြောက လွယ်ပါ”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ နင် စောင့်နေမှန်သိနေလို့ မာနီ တစ်ခွဲသားနဲ့သူ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဘယ်လို”

“နင်သာ တစ်ယောက်လောက် ကောက်တွဲပြလိုက် ကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီကောင် ငေါက်ခနဲ မပါလာဘူး မထင်လေနဲ့”

“ရှေးပါ၊ ထားရယ်၊ မာနီကိုများ လျော့တွက်လိုက်တာ”

“မဟုတ်လို့လား၊ နင့်အပေါ်မှာ သူ J ဝင်ပြလာရင် Ok ပြီကို”

“မထင်ပါနဲ့၊ ဆိုင်မှာ ငါ့ကိုလာ Check ကြတဲ့လူတွေရှိတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ”

“နွဲ့ပါများရင် ကျောက်တိုင်တောင် နွဲ့တယ်ဆိုပြီး နင့်လူက နည်းနည်းမှ နွဲ့မလာတဲ့ သစ်ငုတ်တိုကြီးပဲ”

‘ထား’ အပြောကြောင့် ပြုံးမိပါ၏။ ဤသစ်ငုတ်တိုကြီး ယိုင်လဲလာအောင် မလုပ်နိုင်တာ ‘စကား’ ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ပြောကြတာဖြင့် “မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ” ဆိုပြီး မူမှန်သည့် အမူအရာတို့ကို ‘မာနီ’ ရှေ့မှာ ‘စကား’ မလုပ်ပြပုံပါချေ။ နည်းနည်းမျှ မှားယွင်းမှုဖြစ်သည့်နှင့် ‘မာနီ’ ရှေ့မှာ မဟာအရှက်ကွဲကိုန်းပါပဲ။

“မပြုံးနေပါနဲ့၊ ငါက အကောင်းပြောနေတာ။ အန်တီသက်ကရော ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောရခက်ပါတယ် ထားရယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးဖို့ နေနေသာသာ သားအမိ မျက်နှာဆုံချိန်တောင် မရှိဘူးတဲ့။ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ‘မာနီ’ ထမ်းထားရတဲ့ဝန်က ကြီးနေတာအမှန်ပဲ”

“ဖြစ်ရလေ”

“ကြည့်ရတာ ‘မာန်’ က စီးပွားရေးကိုပဲ စောက်ချလုပ်ချင်ပုံ မျိုး။ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ။

“နင် မေးကြည့်လို့လား”

“မာန်က အိပ်ပြန်နေ အကောင်မြင်တတ်တဲ့လူပါ။ ငါဖောက်ပေးတဲ့ မြောင်းကို အသာလေးရှောင်တတ်တယ်”

“အဲ့ပါနဲ့”

မသက်မသာ ပြုံးလိုက်မိပြန်၏။ အချစ်အကြောင်း ခေါင်းစဉ်တပ်မပြောခဲ့ရလောက်အောင် ‘စကား’ တို့အရွယ်က သိပ်ကြီးမဟုတ်သေးပါဘူးနော်။ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရမည့်အရွယ်ကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ပြီး ဒီအရွယ်ကို ရောက်သွားမှန်းမသိပါ။ အနီးနားမှာ ‘မာန်’ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာမို့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အကြည့်ချင်ပြီး ရင်ခုန်ဖို့က ဝေးခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ အပျော်သဘောနှင့်တောင်မျှ မတွဲခဲ့ဖူးသည့် ရင်ခုန်ဖက်က ‘မာန်’ သာ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေးပါလေ။

“ဒီအတိုင်း ပျောနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး ‘စကား’။ အန်တီစံပယ်နဲ့ အန်တီသက်က မိန်းမချင်းမို့ နားပေါက်အောင်ပြောပြီး တိုင်ပင်ဖို့ရတယ်လေ”

မှန်ပါသည်။ မေမေ့စကားကို ဖွင့်ပြောရုံနဲ့ အန်တီသက်နားထ

ရောက်မည့်သတင်းပါ။ သို့သော် လူငယ်ချင်းကဖြင့် ခုထိ တွဲဘက်မဖြစ်တာကို မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် ‘မာန်’ နှုတ်မှ ‘I love you. Do you love me?’ ဟူ၍ စမပြောပါဘဲ ‘မာန်’ နှင့် ဘယ်လိုမှမနီးစပ်နိုင်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်လာလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

“မေမေတို့ သိရုံနဲ့ မရဘူး ‘ထား’ ခဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူကြီးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူတူ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘စကား’ တို့သာ အဓိကလို့ အစကတည်းက ပြောထားတာမို့ပါ”

“နင့်ကိစ္စကလည်း India ကားတွေလို ပေရှည်ပါ”

‘ထား’ က စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ညည်းလိုက်လေ၏။ နှစ်ယောက်သား ပြောစရာမရှိတော့တာမို့ အလုပ်ထဲပြန်နစ်ချောသွားရပြန်၏။ လူငယ်ချင်း အဓိကဆိုသော်ငြား ‘စကား’ တို့ သံယောဇဉ်အတိမ်အနက်တို့ ‘မာန်’ လည်း သိထားမှာပါ။ သို့ပါလျက် ဒီထက်ပိုနိုးသည့်နေရာကို အလိုက်သင့်လေး မရွှေ့နိုင်ပါ။ ‘စကား’ ရော ‘မာန်’ ပါ တစ်လှမ်းစီရွှေ့ရုံနဲ့ ရင်ခုန်သံချင်း အပြန်အလှန်ကြားနိုင်သည့်နေရာထိ နီးစပ်သွားနိုင်မှာလေ။

အချစ်ဆိုတာ နှုတ်ကမ္ပွင့်ပြောမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ မျက်ဝန်းချင်း အဖြေရှာရုံဖြင့် ရင်ထဲထိမြင်နိုင်ပါတယ် 'မာန'။ မျက်ဝန်းဆိုတာ စိတ်ရဲ့ပြတင်းပေါက်မို့ အဲဒီကတစ်ဆင့် 'စကား' ရဲ့ရင်ခွင်တံခါးကို အသားလေး ခေါက်ရုံနဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်။ အလွယ်တကူ ရောက်နိုင်တဲ့ နေရာကို လျှောက်လာဖို့ 'မာန' ခြေလှမ်းတွေက အဘယ်ကြောင့် လေးလံနေပါသနည်း။

လုပ်လက်စ စာရင်းတွေပြီးပြီမို့ ခဏနားရင်း မတ်တတ်ရပ်မိစဉ် အကြည့်က Showroom ထဲသို့ ရောက်သွားပါ၏။ 'စကား' တို့ ရုံးခန်းမှန်ချပ်အနီးမှာ လာရပ်ပါသည့် လူတစ်ယောက်ကြောင့် အံ့သြသွားရပါသည်။ တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေပုံဖြင့် အကြည့်တို့က တဖြည်းဖြည်း ရွေ့နေသလို တည်တင်းစေ့ပိတ်ထားပါသည့် နှုတ်ခမ်းတို့က အလိုလို ပြုံးနေသည့်နယ်ပါ။

အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် လူရွယ်တစ်ဦးပါပဲ။

“စကား”

“အင်း”

“သွားလိုက်လေ”

“ဟင် ဘာလို့လဲ”

“စကားပြောကြည့်လိုက်ပေါ့။ နင့်အတွက်ငါ Idea ရသွားပြီ”

“ဘာ Idea လဲ”

“မြင်းက မလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်တယ်ပဲပြောပြော ရေလောဖို့ မြောင်းဖောက်တယ်ဆိုဆို။ အဓိကက အဲဒီတာကြီး ကျိုးဖို့ပဲမဟုတ်လား”

“ဘာ”

‘ထား’ ပြောတာကို နားမလည်ဘဲ စေ့စေ့ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ကြည့်ကောင်းပါသည့် လူရွယ်က ဘာပစ္စည်းကိုမှ မရွေးသေးပါဘဲ ဆိုင်ထဲမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း တစ်လည်လည် ဖြစ်နေလေသည်။ အကြံအဖန်လုပ်မည့်ပုံလည်း မပေါက်တာမို့ Sale Girl တွေကလည်း သူ့ကို ဘာမှမမေ့ဘဲ ငေးကောင်းကောင်းဖြင့် ငေးနေကြပါ၏။

ဆိုင်ကို Model တွေ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေ၊ အဆိုတော်တွေ ရောက်လာတတ်တိုင်း အုန်းအုန်းကျွက် ဆူညံတာမျိုး မဖြစ်ကြပါ။ အနုပညာရှင်တွေကို အနှောင့်အယှက်မပေးဖို့အတွက် စည်းတမ်းသတ်မှတ်ထားပါ၏။ အခုက အပြင်လူသန့်သန့်လေးမို့ ငေးမဝ ဖြစ်နေကြပါပဲ။ အသက် (၂၀) ဝန်းကျင် ချာတိတ်မတွေကို အဖြစ်မမြင်ချင်ပေမယ့် ‘စကား’ ကိုယ်တိုင်ပင် တမေ့တမောဖြစ်သွားရသည်အထိ

ဤလူရွယ်က ဆွဲဆောင်ထားနိုင်လေ၏။

“သူ J ဝင်လာအောင်လုပ်ပြဖို့ Plan လေ”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ‘မာနီ’ က ငါ့စိတ်ထဲကို မြင်ထားပြီးသား

‘ထား’ ရဲ့။ ဘာမှ ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး”

“ဟန်မဆောင်ဘဲ အတည်ဆိုလည်းဖြစ်တာပဲ”

“ဘာရယ်”

အလန်တကြားဖြင့် ‘ထား’ ကို လှည့်ကြည့်မိတဲ့ အကြည့်ချင်း ဆိုသွားရပါ၏။ အပြင်ကို မေးဆတ်ပြလိုက်တာကြောင့် လူရွယ်ကို တနေ့တမော့ကြည့်ရုံထက် မပိုသည့်ရင်က ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ ‘မာနီ’ Jealous ဝင်လာဖို့ Plan တဲ့လား။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ခုတ်လုပ်ရမှာကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပါ။

အတည်တဲ့။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို စပြီး စိတ်ဝင်စားပုံပြရမှာများလား။ ရှက်စရာကြီးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုပ်ငန်းရှင်ဆိုသည့် မာနလေးဖြင့် တည်ငြိမ်နေပါ သည့် အမျိုးသမီးလေးက ဤသို့ ကလေးကလာအပြုအမူတွေ လုပ်ပြ ရမှာလား။ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ‘ထား’ ကတော့ ‘စကား’ ကို အနေကျစွာ စေရန် ချောက်ချနေလေပြီ။

“တကယ်ပြောနေတာ ‘စကား’ ရဲ့။ နင့်အတွက် အရှုံးမရှိပါ ဘူး။ ဈေးလည်းရောင်းရမယ်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်လည်း ရှင်းနီးသွားမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပြောနေတာလေ။ သွားတော့ Just do it”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျောကိုတွန်းလွှတ်ကာ ရုံးခန်းတံခါးကို ပါ ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ရှိထားပါလျက် ရင်ထိတ် တုန်ယင်လာရပါသည်။ ကျောပေးရင်နေပါသည့် ထိုလူအနီး သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လိုက်မိ၏။ နှလုံးသားဆီမှ တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် အခုန်မြန်လေသည်။

အရပ်အမောင်းရော၊ ခန္ဓာကိုယ်ပါ ယောက်ျားပီသလွန်းပါ၏။ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားပါသည့် ဆံပင်တိုတို (နောက်ဘက် ကုပ်ထက် နိတ် သင်ထားသည့် ခပ်စိမ်းစိမ်းအရောင်) က ဖြူဖွေးနေသည့် သူ့အသား ထက်မှာ ထင်းနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် Sportshirt အဖြူကို Style Pants အနက်ရောင်နှင့် တွဲဖက်လျက်ဝတ်ဆင်ထားပုံက သူနှင့် အတော်လိုက်ဖက်လွန်းလေ၏။

***

အခန်း (၃)

“ပန်းစကား” Fashion ဆိုင်ထဲ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ နာရီဝက်ခန့်ကြာနေပြီ ထင်ပါ၏။ လမ်းကြောသင့်သည့်နေရာမှဆိုင်မှ ကားရပ်ပြီး ဝင်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ဘာဆိုဘာမှ မဝယ်ဖြစ်သေးပါဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူကြီးဝတ်တွေ ပင်မက လူငယ်ဝတ်တွေရော၊ ကလေးဝတ်တွေပါ စုံလင်လင် ရှိနေ ပါ၏။ ခက်တာက ဘာဝယ်ရမယ်ဆိုတာကို မသိတာပါဘဲ။

တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသလို မျိုး စိတ်မလုံမလဲဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အနောက်မှာ

ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေသည်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ရွယ် တူလောက်ပင် ရှိမည်မို့ အမျိုးသမီးဟု မသုံးခြင်းပါဘဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရင်း ပြုံးသယောင်ဖြစ်နေတာမို့ အံ့သြသွားရပါ၏။ အရောဝင် ချင်သည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ တည်တည်ကြည်ကြည်လေးမို့ စိတ်အေး သွားရပါသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“ဗျာ! ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“ဆိုင်ထဲရောက်တာ တော်တော်ကြာနေပြီလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဝယ်ရမှန်းမသိဘဲ လမ်းသင့်တာနဲ့ ဝင်ခဲ့မိ တာ”

“ဘာများကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပါရှင်”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ Sale Girl တွေက Uniform နှင့်မို့ မြင်တာနှင့်သိသာနိုင်ပါသည်။ ဤမိန်းကလေးက အပြင်ဝတ်စုံနှင့်မို့ မနံ့နေကျမဟုတ်လျှင် ပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုး မထင်ပါဘဲ ကူညီချင်သည်ဆို၍ တော်ပါသေး၏။

မျက်ဝန်းတွေက လှလိုက်တာနော်။ ကြည်လဲ့ရွှန်းစိုနေပါ သည့် မျက်ဝန်းတို့က မိန်းကလေးတွေပင် မနာလိုချင်စရာပါ။ အကြည့်

၄၄ မမသန္တီမောင်

တို့က ရင်တွင်းထိတိုင် နွေးသွားစေသည့်နှယ်ပင်။ နှာတံပေါ်ကာ မေးရိုးကျ သေသပ်လွန်းပြီး ကြည့်ကောင်းစေသည့် ဤလူငယ်လေးကို အဘယ်သို့သော နတ်ဒေဝါတို့က လွှတ်လိုက်ပါသနည်း။

“လက်ဆောင်တစ်ခုလောက် ဝယ်မလားလို့”

“မိန်းကလေးပစ္စည်းများလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“Cosmetic တွေတော့ ဒီမှာမရှိပါဘူး။ Shoes တွေ Bag တွေပါ မရောင်းတာပါ။ အဝတ်အစားသီးသန့်ပဲ ရောင်းပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရ တစ်ခုခုလောက်ပေါ့”

“မိန်းကလေးက ဘယ်အရွယ် ဘယ် size လဲ”

ကျွန်တော် မရယ်မိစေရန် ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ ကြည့်ရတာ ဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကောင်မလေးအတွက် လာဝယ်သည်ဟု ထင်နေပုံပါ။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ဤသို့သော လှတပတပစ္စည်းမျိုးတွေ နှစ်သက်ပါ့မလား။ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ဆို၍ ဘာပစ္စည်းကိုမျှ သုံးတတ်ပုံမရပါချေ။ အခုအချိန် ‘မေ’ တစ်ယောက် Workshop မှာ စက်ဆီအလိမ်းလိမ်းနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေပေမည်။

“ဟယ်! မပြောချင်ဘူးလား”

အမုန်းအိန်ရံတပ်ဖက်အခြား ၄၅

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက တစ်မျိုးထင်နေလို့ ပြီးမိတာပါ”

“ဒီက မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ‘စကား’ နာမည်က ‘စကားဖြူ’ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

ဒါပဲလား။ တစ်ဖက်နာမည်ပြောလျှင် ကိုယ့်နာမည်လည်း ပြန်ပြောမိတ်ဆက်ပြီး Visiting Card ဖြစ်ဖြစ် ထုတ်ပေးရမှာပါ။ ယခုတော့ ချော်လဲရောထိုင်ကောင်လေးမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြတာ အံ့ပါရဲ့။ မိန်းကလေးတွေနှင့် လက်ပွန်းတတီးမရှိဘဲ တည်ကြည်သည့် ယောက်ျားလေးမျိုးနှင့်ပဲ ဆုံနေရပြန်လေပြီ။

အလို! မိန်းကလေးဆိုပြီး ‘စကား’ တို့အရွယ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ လေးငါးနှစ်အရွယ် ကလေးအတွက်များလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့ပုံစံက အိမ်ထောင်သည်ကလေးအဖေပုံစံမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဒါဖြင့် တူမလေး ဖို့များလား။ ဟုတ်မည်ထင်ပါ၏။ စကားများများမပြောသည့်လူငယ် လေးကြောင့် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်ချေပြီ။

“ဒါဆို မီးမီးလေးဖို့များလားရှင်”

ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်မိတော့၏။ ဤမိန်းကလေးကဖြင့် ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်တတ်ပုံနှင့် အတွေးတွေချော်နေပုံပါ။ အဝတ်အစား မေးမြင့် အဝတ်တန်းတွေဘက်မှာ ကျွန်တော်ရှိနေရမှာလေ။ ချင့်ချိန်

တွေ့ဆုံတတ်သည့်အရွယ်မှာမှ အတွေးချော်နေရတယ်လို့။

“ကျွန်တော့်မေမေအတွက်ပါ”

“ဪ Sorry”

မျက်နှာအနည်းငယ်မျှ ပန်းရောင်သန်းသွားလေ၏။ သက်ပြင်းကိုလည်း မသိမသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ပုံပါ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဤမိန်းကလေးကိုမြင်သည်နှင့် စိတ်ထဲက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ သူမထံမှ တစ်ခုခုသောအကြောင်းရှိမည်ဟု ထင်တာမျိုးဖြစ်သင့်ပါသလား။

“အန်တီက (၅၀) ကျော်လောက်ပေါ့”

“(၅၀) ပြည့်တာပါ”

“အဲဒါဆို Ruby ဖြစ်ဖြစ်၊ Diamond ဖြစ်ဖြစ်၊ Hair Pin တို့၊ Ring တို့ ဝယ်ပေးဘူးလား”

“အဲဒါတွေက ဖေဖေဝယ်ပေးနေကျမို့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးလို့ မရဘူး”

မြင်ရုံနှင့် လူကုန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကမှန်း သိသာစေပါ၏။ ဖေဖေနှင့်မေမေဟု သုံးနှုန်းပုံကြောင့် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ရလေသည်။ အိမ်မှာ အဘယ်မျှ ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်ခြင်းခံထားရပါ

သနည်း။ လူငယ်ဆန်သည်ထက် ကလေးဆန်တာမျိုးကို ‘စကား’ သဘောမကျပါ။ ‘မာန်’ ပင် အခု လူကြီးဆန်နေပြီ မဟုတ်လား။

“ဒါဖြင့် Scarf တို့၊ Shawl တို့ထဲက ကြည့်မလား”

“ကြည့်ကြည့်မယ်လေ”

“အန်တီက ခေတ်မီမီနေတတ်လား”

“အရမ်းကြီး ခေတ်မဆန်ပါဘူး”

“ဒါဆို ခဏစောင့်ပါနော်”

“ရပါတယ်”

အနားမှ သူမ ပျောက်သွားလေ၏။ ဈေးသည်မို့ ဖော်ရွေပြတာများလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆိုင်မှာ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေ ရှိနေပါလျက် နှင့် ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ရောင်းစရာမှမလိုအပ်ပါလေ။ လူကိုမြင်တာနှင့် အရောင်တတ်ပုံတော့မရပါ။ အပြုံးနှင့် နားထည်ထုတ်ပြောပြီး မိတ်ဆက်အာထက် မျက်မှောင်ကျူကာ ဂျိုကြည့်ကြည့်တတ်ပါသည်။ ခပ်စူးစူး နှုတ်ဝန်းတစ်စုံကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါ၏။

လွမ်းလိုက်တာ ‘မေ’ ရယ်။ (၂၄) နာရီတစ်ရက်မှာ အချိန်အလုံလောက်သည့် ‘မေ’ အတွက် ဘာများလိုအပ်မလဲဟူသည့် ဖြည့်ဆည်းချင်စိတ်တွေ ကျွန်တော့်ထံမှာ အပြည့်ရှိနေတာ ‘မေ’ သိနိုင်ပါ

မလာ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာကို မြည်းစမ်းတီးခေါက်ကြည့်ဖို့ထက် 'မေ' နေ့စဉ်ပြင်ပေးနေသည့် ကားတွေ၊ 'အင်ဂျင်တွေ၊ ဘီးတွေလောက်သာ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်လား။

မွေးကြိုက်လှပသည့်ပန်းတစ်ပွင့်ကို ခူးဖို့ထက် Spanner ကို သာ ကိုင်ချင်သူ။ မိန်းကလေးပီသစွာ လှလှလေးဝတ်ဖို့ထက် အညစ်ပေခံမည့် ခပ်ခွမ်းခွမ်း Jeans ကိုသာ ရွေးချင်သူ။ ခန္ဓာကိုယ်အလှပေါ်အောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားဖို့ထက် လုံခြုံသည့် Shirt ကိုသာ ရွေးချင်သူ။ စောစောက မိန်းကလေးလို ယဉ်သကို ဆံနွယ်ရည်တို့ဖြင့် နူးညံ့ညင်သာဖို့ထက် လျှော်ရလွယ်ကူစေမည့် ဆံပင်တိုတိုသာ သက်သောင့်သက်သာထားတတ်သူ။ ဤသို့သော ခပ်မာမာအပြော၊ ခပ်တောင်တောင့် ကိုယ်ဟန်ဖြင့် မိန်းမ မဆန်သည့် မိန်းကလေးကို 'မင်းမဟော်' ဟူသည့် ဆရာဝန်ပေါက်စလေးက မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိခဲ့ရတာပါ။

ထိုနေ့က 'မေ' ဖေဖေ Shock ဖြစ်မူးလဲပြီး ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံသို့ Ambulance ကားဖြင့် အရေးပေါ်ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖိုးရိမ်ပူပြန်ခြင်းတွေအပြည့်ဖြင့် နောက်မှ အပြောလာသည်က 'မေ' ဟူသည့် မိန်းကလေးပါပဲ။ တစ်ကိုယ်လုံး ကာစက်ဆီတွေပေရေနေပြီး ဘာကိုမှ အမှုမထားနိုင်ဘဲ အပြေးဝင်လာ

သည့် 'မေ' နှင့် အရေးကြီးလူနာကို အမြန်လာကြိုသည့် ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံ အဝင်ဝမှာပင် ဝင်တိုးခဲ့မိတာပါ။

Duty Coat ဖြူဖြူ၏ ရင်ဘတ်မှာ လာပေသည့် ခပ်မည်းမည်း ဆီကွက်ကိုပင် သတိမထားမိခဲ့။ အရေးပေါ်လူနာကို နှလုံးနှိုးပြီး အသက်ပြန်ရှူစေရန် အရင်ဆုံးကုသပေးပြီးမှသာ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲနေပါသည့် 'မေ' နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံခဲ့ရတာလေ။ လူနာသတိရပြီဆိုမှပင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးရှိက်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားသည်မှ အကြာကြီး။ ထိုစဉ်က 'မေ' အဘယ်မျှ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ခပ်အေးအေးနေတတ်သည့် "ဒေါက်တာမင်းမဟော်" ၏ ဇိတ်နှလုံးအစုံကို တစ်ခဏအတွင်း သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေး။ ဘာဆိုဘာမျှ လှပသည်ဟု ပြစရာမရှိ။ ဆွဲဆောင်မှု အလျဉ်းမရှိပါသည့် မိန်းမငယ်လေး။ အများသူငါ မိန်းကလေးတွေနှယ် ပြင်ဆင်ခြယ်သခြင်းမျိုး လုံးဝမရှိပါဘဲ ခပ်ပြောင်ပြောင်မျက်နှာ၊ မျက်ခုံးထူထူနှင့် ကောင်မလေး။ ထိုသို့သော ယောက်ျားဆန်လွန်းပါသည့် 'မေခိုင်း May Nine' က "မင်းမဟော်" ၏ ချစ်ခြင်းအားလုံးကို သိမ်းကျုံးသုင်သွားခဲ့တာ အဆန်းတကြယ်ပါလေ။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဤသို့သော ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာ

ကျော့ကျော့ကောင်မလေးနှင့် ဖူးစာဆုံရလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားမိပါ။
မိဘတွေပင်မက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပင် ကျွန်တော့်အပေါ် အံ့သြ
ခြင်းမက ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေပါသည့် ‘မင်းမဟော်’
၏ မေတ္တာရေကန်ငယ်လေးကို ‘မေ’ က ဂယက်ထအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့
တာလေ။ ‘မေ’ ကြောင့် အိပ်မက်တွေနှင့် မွေ့လျော်ခဲ့ရတာ ‘မေ’
အတွက် စိတ်ကူးတွေယဉ်တတ်လာရတာ ‘မေ’ ကိုတမ်းတရင်း စက္ကန့်
တွေကို တန်ဖိုးထားတတ်လာသည့် ကျွန်တော်၏ တစ်နေ့တာတို့က
အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

ဪ ‘မေ’ ရယ်။

အနားသို့လာခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမနောက်မှ ကျွန်တော်
လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ငွေရှင်းကောင်တာ၏ ဘေးတစ်ဖက် စားပွဲထက် စီတင်
ထားပေးပါသည့် ခြုံလွှာထည်တို့က ဆန်းပြားလှပလွန်းပါသည်။
ရန်ကုန်ရာသီဥတုက မအေးသဖြင့် ခပ်ပါးပါးခြုံပဝါထဲမှသာ ရွေးဖြစ်
ရပေမည်။

“အန်တီက အဖြူရောင်ကြိုက်ပါသလား”

“ကြိုက်မယ်ထင်တာပဲ”

“ဒီရွှေအိုရောင်လေးရော”

“မဆိုးဘူး၊ လှတယ်”

ရွှေအိုရောင်ပဝါထက်မှာ ရွှေမှုန်လေးတွေကျဲထားသည့်နယ်
တောက်ပနေလေ၏။ သူမက သေသပ်စွာခေါက်၍ ကတ္တူဘူးထဲသို့
ထည့်ပေးပါသည်။ Packing Paper ဖြင့်ထုပ်၍ ဖဲပြားကြိုးဖြင့် အပွင့်
ဖော်ပြင်ဆင်ပေးနေပါသည်။ လက်တို့ကို ငေးမိလေ၏။ သွယ်လျ
လှပလွန်းပါသည်။ လက်ချောင်းတို့က ‘မေ’ လက်တို့နှင့် တခြားစီပါ။
‘မေ’ လက်ကဖြင့် အလုပ်ကြမ်းတို့ကြောင့် အသားမာတက်ပြီး ကြမ်း
လျော်နေမည်မှာ အမှန်ပင်။

“ပဝါဖိုးပဲရှင်းခဲ့ပါ။ Packing က Present ပါရင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“နောက်လည်း လာဝယ်အားပေးပါရင်”

ငွေရှင်းပေးစဉ် ပြန်အမ်းငွေကို Cashier မှကောင်မလေးက
Voucher ဖြင့် အတူပြန်ပေးလေ၏။ ဆိုင်တံဆိပ်နှိပ်ထားပါသည့် Plas-
tic Bag အကြည်ထဲထည့်ပြီးမှ ကတ္တူအိတ်ထဲသို့ ထပ်ထည့်ပေးသဖြင့်
အနစ်ကျလွန်းသည့် ဆိုင်ပါပဲ။

“သွားဦးမယ်နော်”

အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ထွက်သွားပါ

သည့် လူငယ်၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိပါ၏။ အမည်မသိ လိပ်စာမသိ၊ အသက်မသိ၊ အလုပ်အကိုင်မသိ၊ ဖုန်းနံပါတ်မသိ၊ ဘာဆိုတာမှ မသိလိုက်ရပါသည့် လူငယ်လေး၏ ပြုံးမြဲမြဲပုံစံလေးကိုသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့များ အရှုံးမရှိဘူးဟု ‘ထား’ က ပြောရတယ်လို့။

“ဆိုင်ကိုလာဖူးတဲ့ Customer လား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာပါ”

ကိစ္စပြတ်ချေပြီး ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးနဲ့များ ‘ထား’ က လမ်းညွှန်ချင်ရပါသလဲ။ ရယ်ရမလို့ ငိုရမလို့မျက်နှာဖြင့် ရုံးခန်းရှိရာဆီ ပြန်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် စောင့်နေပါသည့် ‘ထား’ ကို မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲ ဝန်ထမ်းတွေနယ် လူလုံးပြကာ ရွေးရောင်းတာပဲ အဖတ်တင်သွားတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး”

“ဟင်! နာမည်လေး၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးတောင် မသိခဲ့ဘူးလား”

“ဘာဆိုတာမှကို မသိလိုက်တာ”

“ညံ့ပါ့ဟယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင် မတီးခေါက်ကြည့်လိုက်ဘူးလား။ အထာပေးရင် ကဗျာလေးတောင် ဖြစ်တာပဲဟာ။ မြင်ရတာတော့ Ok နေသလားလို့”

“ဖော်ရွေပုံပြတာပါ”

“အပေါ်ယံလား၊ အတွင်းစိတ်လား”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“နင့်ဟာကလည်း ဘာမှမသိ နားမလည်တဲ့ကလေးကို ဝလုံးဆွဲပြနေရသလိုပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ဘာလဲမေးရင် မိုးပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ‘လ’ လို့ပြောမှာကိုး မဟုတ်လို့လား။ ရည်းစားလည်း ရချင်သေး၊ ပဲကလည်းများသေး။ စိတ်ပျက်တယ် တကယ်ပဲ”

‘ထား’ က စိတ်မရှည်ပုံဖြင့် ‘စကား’ ကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောလေတော့၏။ ရည်းစားရချင်တာတဲ့လား။ ဘေးနားမှာ အမြဲတမ်းရှိနေသည့် ‘မာန်’ ကြောင့် အချစ်ဆိုသည့်ကိစ္စကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ နှစ်မိသားစုလုံးက တိုးတိုးရော ကျယ်ကျယ်ပါ တိုင်ပင်ပြောခဲ့ပါသည့် ‘မာန်’ နှင့် ‘စကား’ ၏ အနာဂတ်လမ်းက

၅၄ မမသဒ္ဒါမောင်

ဖြောင့်ဖြူနေခဲ့တာလေ။

‘မာန’ ဖေဖေ ‘အန်ကယ်ဦးဘုန်းမြင့်’ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် ဒီကိစ္စက အေးခဲ့ရတာပါ။ ခုချိန်ထိ ‘အန်တီသက်’ စိတ်မပြောင်းသေးပါက ‘စကား’ တို့ကိစ္စက ဆက်ရန်ရှိပါသေး၏။ ချစ်သူရှာရတာ မဟုတ်ပါဘူး ‘မာန’။ တရားဝင်ချစ်ခွင့်မျိုး ရချင်တာပါ။

‘မာန’ သာ ‘ချစ်တယ်’ တစ်ခွန်းပြောလိုက်လျှင် ‘မာန’ သာ ‘Yes’ ဆိုပြီး သဘောတူခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါလျှင် ‘မာန’ သာ အပြုံးတို့ဖြင့် လက်ကမ်းပေးပါက ‘စကားဖြူ’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးအတွက် သာယာလှပသည့် ပန်းခင်းကြီးထဲ ပျော်မွေ့နိုင်တော့မှာ အသေအချာပါလေ။ ရင်ထဲရှိနေသည့် ‘မာန’ ကဖြင့်။

* * *

အခန်း (၄)

“Nine Service” ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားပါသည့် Workshop ဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီးကွေ့ဝင်လာလေ၏။ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့်အတွက် မည်သူမျှ အထူးတလည် ကြိုဆိုခြင်းမရှိသော်ငြား ကားပြင်စရာရှိ၍ ဝင်လာသည်ဟု ထင်ကြမည်သာ။ ကားလေးက ရုံးခန်းရှေ့မှာ အသာထိုးရပ်သွားပါသည်။

“အချိန်မှန်ရထားကြီးတော့ ဆိုက်လာပြီ မလေးရေ”

တီးတိုးသတိပေးလိုက်သဖြင့် ကားစက်ဖုံးဖွင့်ကာ ကလိနေသည့် ကျွန်မက ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ရုံးခန်းရှေ့ ရပ်

လိုက်သည့်ကားကို မြင်လိုက်၍ နာခေါင်းကို ရှုံ့လိုက်မိ၏။ လာပြန်လေပြီ။ ဤဆရာဝန်လေးကတော့ ကားမပြီးသေးပါဘူးပြောလည်း မရဘဲ ဇွဲရှိရှိဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လာနေတော့တာပါပဲ။

“မေ”

“ကျွမ်း!”

ကားအတူပြင်နေပါသည့် ကောင်လေးတွေထဲမှ ကျိတ်ရယ်သံ ထွက်လာလေတော့၏။ ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီးသေးပါဘဲ ကျွန်မနာမည်ကို အဖျားဆွတ်ပြီးခေါ်နေတာ အဘယ်မျှ အသည်းယားရပါသနည်း။ မေလ (၉) ရက်နေ့မှာ ကျွန်မကိုမွေးပြီး မေမေဆုံးပါခဲ့သဖြင့် ဖေဖေက လွယ်လွယ်ပင် ‘မေနိုင်’ ဟု ကျွန်မကို အမည်ပေးခဲ့ပါ၏။

အလုပ်သမားတွေက အကြီးတွေပဲမို့ ငယ်သည့်ကျွန်မကို အစ်မမခေါ်ချင်သော်ငြား ‘မလေး’ ဟု တလေးစားစား ခေါ်ကြပါသည်။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဖြစ်သည့်ကျွန်မက ယောက်ျားဆန်ပြီး စကားပြောလည်း ပြတ်သားပါ၏။ ဖေဖေ ရုတ်တရက် ဆေးရုံတင်ရင်းမှ အမှတ်တမဲ့ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည့် ဤဆရာဝန်လေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး Nine ဆီကို ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာရပါသလဲ။

“မေ”

“မလေးက ဒီမှာဆရာရေ!”

ရုံးခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်နေပါသည့် သူက အသံလှမ်းပြုလိုက်ရာ ဘက် လှည့်လိုက်လေ၏။ မသိယောင်ဆောင်လို့မရပါလား။ အမြဲတမ်း လာသည့်လူမဟုတ်သော်ငြား ဖေဖေအသက်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်စိရှေ့မှာပင် ကယ်ခဲ့ဖူးသည့် ဆရာဝန်မို့ အားနာစရာကြီးပါပဲ။

“မေ”

“လာပြီ”

ခေါ်နေတော့တာပါပဲလား။ ဝပ်ရှောင်မှာ ယောက်ျားတွေချည်း ချိမ့်နိုး သိထားပါလျက် အခုလို တမေမေနဲ့ ခေါ်စရာလား။ အားလုံးက သူနဲ့ကျွန်မကို တလွဲထင်တော့မှာလေ။ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးသူမို့ အခုလိုခေါ်တာက ကိစ္စမရှိပါ။ ဘာလိုလို ညာလိုလို အထင်ခံရလျှင် အဘယ်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။ ခက်ပါရဲ့ ‘ဒေါက်တာ မင်းမဟော်’။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“လာကြည့်တာ”

ဟော! စကားကို အနှောင့်အသွားမလွတ် ပြောပြန်ပါပြီ။ အလုပ်သမားတွေက ဖေဖေမျက်နှာကြောင့်မို့ သူ့ကို မလောင်ကြတာ အမှန်ပါ။ ဆရာဝန်ဆိုသည့် ဂုဏ်နှင့်မို့လည်း သူ့ကို လေးစားပြီး

၅၈ မေသဒ္ဒါမောင်

အထင်မသေးကြတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို မသိသလိုနဲ့ ဒီကို မကြာခဏ တစ်ပတ်တစ်ခါလာရတယ်လို့။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်နော်။

“ဘာကိုလာကြည့်တာလဲ”

“ကားကိုပေါ့ မေရဲ့၊ မေက ဘာထင်နေလို့လဲ”

ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်၏။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်၊ ဒေါသထွက်ပြီး အော်ပြန်လျှင်လည်း သူ အရှက်ရမှာစိုးသလို ကျွန်မ ဖေဖေသိပါက အဆူခံရဦးမှာပါ။ ဖေဖေက ဆေးရုံကဆင်းတာ မကြာသေးသဖြင့် အိမ်မှာ နားနားနေနေဖြင့် ရှိနေလေ၏။ ဒီမှာက အလုပ်သမားတန်းလျှာနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် လူယုံတွေကိုသာ ခန့်ထားပြီးနေစေတာပါ။

ကားလာကြည့်တာတဲ့။ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်က “ဘောက်စ်ဝပ်ဂွန်” ကားကို ချောင်ထဲ ဘယ်နှနှစ်ထိုးထားမှန်းပင်မသိ၊ လိပ်စာရှာပြီး ဆွဲလာကာ အပ်တော့တာပါ။ ဒီလောက် ချုံးချုံးကျနေပါသည့်ကားက ကာသချိုင်းလို သံရည်ကျူစက်လိုနေရာမျိုးသာ ပိုကောင်းတော့တာလေ။ အသစ်ဝယ်လျှင်ရပါလျက်နှင့် တမင်အကြောင်း ရှာပြီး လာအပ်တာ ကျွန်မ မသိဘဲနေပါ့မလား။

“လာအပ်သမျှ ကားဆိုင်းကို Senior အလိုက် စီပြီး ပြင်ခေါ်

အမှန်းထိန်ရုံတပ်ဖက်အခြား ၅၉

တာပါ။ ရှင့်ကားအလှည့်မှ မရောက်သေးတာ”

“ရပါတယ်၊ မေ အားမှ မေကိုယ်တိုင်ပြင်ဖို့ လာအပ်ထားတာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးပြင်ပေးပေါ့။ ကျွန်တော်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

လေပြေလေးနှင့် ပြောနေပြန်ပါပြီ။ စိတ်ဆိုးရအခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရအခက်နဲ့ လူကို ကသိကအောက်ဖြစ်စေတာပါလား။ ဆေးရောင်မရှိ သံချေးအထပ်ထပ်တက်နေပါသည့် ဒီကားမျိုးကို ကြံကြံဖန်ဖန် ရှာလာရတယ်လို့။ ဘယ်လို Idea မျိုးနဲ့များ ကျွန်မကို အလုပ်လာပေးတာပါလိမ့်။

“ဒါဆိုလည်း ပြင်ပြီးတဲ့အခါ ဖုန်ဆက်လိုက်မယ်လေ”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် မျက်နှာလာမပြရင် မေက ကျွန်တော့်ကားကို မပြင်ဘဲထားမှာပေါ့”

အမှန်ကိုပြောတာမို့ ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။ အောက်နှုတ်ခပ်ဓာတ် သွားဖြင့်ကိုက်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ ဒီလောက် နားငြိဆူညံပြီး စက်ဆီချေး အင်ဂျင်ပိုင်အနံ့တွေနဲ့နေရာကိုများ အနားဖြေနိုင်သည့် ပန်းခြံလှိုထင်ပြီး လာချင်ရတယ်လို့။ ယဉ်ကျေးစွာပြောဆိုနေပါသည့်လူကို ဆန့်ကျင်ဘက် ခိုင်းပျံ့စိတ်က ကျွန်မထံမှာ မရှိပါချေ။

“ဒီလောက် စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ကားကို ပြင်စီးဖို့များ ဘာလို့ စိတ်ကူးရတာလဲ။ ရောင်းမယ်ဆိုရင်တောင် သံချေးပဲရမှာကို”

“မရောင်းနိုင်ပါဘူး မေရဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုးရဲ့ အသည်းနှလုံးဗျ”

“ဘယ်လို”

“ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား Honeymoon ထွက်တုန်းက ဒီကားနဲ့ သွားခဲ့တာပါ။ ဟောင်းလွန်းတာကြောင့်ရော မစီးဖြစ်တာကြောင့်ပါ အခုလောက်ထိ အခြေအနေဆိုးသွားတာ”

“တခြားကားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီကားက တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘူးလို့”

ကတ်သီးကတ်သတ်ပြောနေပါသည့် သူ့ကို မျက်စောင်းခဲ့လိုက်မိပါ၏။ တန်ဖိုးထားတတ်သည့်စိတ်ကိုတော့ လေးစားမိပါသည်။ သို့သော် ‘တံဖိုးထက် လက်ခကြီး’ ဟူသည့်စကားပုံကို သူ မသိလေလျော့သလား။ စိတ်ကြီးများလည်း ညစ်မိပါရဲ့။ ပြိုင်ပြောချင်ပေမယ့် ကျွန်မက အချိန်နည်းပါးလွန်းတာလေ။

ကျွန်တော် မှင်သေသေနှင့် ပြောနေသဖြင့် ‘မေ’ အကူပံ့ရိုက်နေပုံရပါ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပင် မဟုတ်

ပါလား။ ‘မေ’ နှင့် နီးစပ်ချင်သဖြင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ ဂိုဒေါင်ထဲ ပစ်ထားပါသည်။ ဘိုးဘိုး၏ကားစုတ်ကို ဆွဲယူအပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ လာဖိုကတည်းက ငိုချင်ချင်ဖြစ်သွားပါသည့် ‘မေ’ ကို သနားမိသော်ငြား ဒါကမူ အလုပ်ဖြစ်မှာမို့ပါပဲ။

ဘိုးဘိုးတန်ဖိုးထားသည့်ကားလေးကို ဒီအတိုင်း ကားဂိုဒေါင်ထဲ သိမ်းထားပေမယ့် ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က တက်ဆော့ခဲ့သည့် ကားလေးပါ။ ဘိုးဘိုးအတွက် Lucky ဖြစ်ခဲ့သည့်ကားက ကျွန်တော့်အလှည့်မှာရော ကံကောင်းဖို့ မဖြစ်ဘူးလို့များ ထင်ပါသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှာ ‘မေ’ နဲ့ကျွန်တော် ကားအတူစီးပြီး ပျော်ရွှင်ရယ်မောနေသည့် အိပ်မက်လှလှလေးတွေ မကြာခဏ မက်ခွင့်ရခဲ့တာ ကြာပြီလေ။

“ဒါဖြင့် မပြင်မဖြစ်မို့ လာပြင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာပဲလား”

“မှန်တယ်”

အို! ဒီဆရာဝန်လေးကတော့ တကယ့်ရိုက်ပေါက်ပါပဲ။ အခြေအနေကို အရိပ်ပြလည်း အကောင်မမြင်ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ငြင်းနေတာ

လေ။ ကျွန်မရဲ့ဖေဖေ နေမကောင်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သွားတာ ကျွန်မ အတွက် အမှားအယွင်းတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာဖို့အကြောင်းရဲ့ အစပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဇွဲရိုလွန်းသည့်နေရာမှာတော့ 'ဒေါက်တာမင်းမဟော်' ကို ဆုချီးမြှင့်ရတော့မည် ထင်ပါ၏။

ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပြင်ဖို့ပဲထားထား။ သူလည်း ဒီကို ဘယ်နှကြိမ်ပဲရောက်လာပါစေ၊ တွေ့ကြုံရုံပေါ့။ ဘယ် သူက ပိုပြီးသည်းခံနိုင်စိတ် ရှိသလဲဆိုတာ ပြင်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့လေ။ ရှင်သိထားဖို့က “မေနိုင်” ဆိုတာ လာထိရင် မီးပွင့်တတ်တဲ့ သံချောင်း လေးတစ်ခုဆိုတာပါပဲ။ စိတ်ရှည်ပြန်သာ ရှိတော့ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးရော အခြေအနေကောင်းရဲ့လား။ နေရတာ သက် သာရဲ့လား”

ဟော! မေးခွန်းက ပြောင်းသွားပြန်ပြီလား။ အကြောင်းရှာပြီး ပြောတတ်သည့်သူက လိမ္မာပါးနပ်လိုက်တာနော်။ ပညာရှိတတ်ပြီး စကားပိုပြောတတ်သည့်သူ့ကို ကျွန်မက ပြိုင်ပြောဖို့ မတတ်နိုင်တော့ ဘူးထင်ပါရဲ့။ မာကျောပါသည်ဆိုသည့် ကျွန်မ၏စိတ်ကို ပျော်ကျ အောင်လုပ်မည့် မီးတစ်စက သူ့ကို မဖြစ်စေချင်ပါ။ ရိုးသားခြင်းတွေနဲ့ သာ ကျွန်မအပေါ် ပတ်သက်ပါလားရှင်။

မဖြေချင်သည့်နှယ် မျက်နှာပိုတည်သွားသည့် ‘မေ’ကြောင့် ဆက်ပြောစရာစကားကို ရှာမတွေ့တော့ပါချေ။ နှိပ်စက်တာမဟုတ်ရ ပါဘူး။ ဒီလိုမှ ရဲစိတ်မရှိရင် ‘မေ’ နဲ့ အနီးဆုံးကို ကပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်မရှိ မှာစိုးလို့ပါ။ အကြံအဖန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ‘မေ’ အပေါ် အမှန်အကန် စိတ် နှလုံးဖြူစင်စွာနဲ့ ချစ်နေတာကို ‘မေ’ သိစေချင်လို့ပါပဲ။

တစ်ဆိတ်! မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။

“သက်သာပါတယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး”

ဆတ်ခနဲ ခပ်မာမာပြောသံက မြန်လိုက်ပါတိ။ အဘယ်မျှ မိန်းမမဆန်ဘဲ ရှိပါစေ နှလုံးသားကို ညာလို့မရတာဘဲ။ မာကျောလှ ခါသည်ဆိုသည့် ‘မေ’ အသည်းနှလုံးအစုံကို ပျော့ပျောင်းလာစေဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေရတာပါ။ ခပ်စူးစူးကြည့်တတ်သည့် ‘မေ’ ချက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ နူးညံ့ခြင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါက အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

“ဖေဖေ နားနားနေနေနဲ့ နေနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် အခုကရော” ဟုမေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်ပါ။ ရည်ရည်နှုတ်နှုတ် ဆရာဝန်လေးကို ရင်ရင်းလီးသီး ဆက်ဆံမိပါက ကျွန်မကို ရိုင်းသည်ဟုသာ မြင်သွားကြမှာပါ။ လက်သင့်ခံထားပြီးသည့် ကားအိုလေးကို အသစ်အဖြစ် ပြန်ပြင်ဆင်ပေးဖို့တာဝန်က ကျွန်မအပေါ် လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်နေပြီ။ ကတိဆိုတာ ကိုယ် တာဝန်ကျ အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှသာ ပေးရမည်မှန်း ကျွန်မ သိထားပါ၏။

ခက်သည်က ဤဆရာဝန်လေး၏ သိသိသာသာကြီး ချဉ်းကပ်လာမှုကို မည်သို့ရှောင်ရမည်ဆိုတာပါ။ လုပ်ငန်းနှင့်ပါမက ကိုယ်ရေးကိုယ်လာနှင့်ပါ ဆက်သွယ်လာပြီမို့ ပြောရခက်ပါ၏။ ‘မလာနဲ့ မပြောနဲ့’ ဟု လွယ်လွယ်ဘယ်ပြောလိုရပါမည်နည်း။ လူကို ပြူးတူးပြတ်ဖြင့် ခေါ်ပြီး ရှာတတ်သည့် လူငယ်လေးကြောင့် ခက်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ ဒီမှာလာထားတာပဲ နှစ်လကျော်နေပြီ။ ‘မေ’ က လက်နဲ့တောင် မထိဘဲ ပစ်ထားတာမဟုတ်လား။ ဘိုးဘိုးအသည်းနှလုံးတော့ သံချေးအကုန်တက်ကုန်ပါပြီ”

တကယ်ပဲ ချောင်ထိုးထားပါသည်ကားကို သူ့မြင်သွားပါ၏။ အရေးကြီးတာကို ဦးစားပေးလုပ်ဖို့ ဆောင်ပုဒ်က Nine Service ရဲ့ အဓိကအချက်ပါပဲ။ ဒီအရေးကြီးသည့် သူ့ဘိုးဘိုးရဲ့ သံချေးတက်

နှလုံးသားကို မည်သို့ဦးစားပေးရပါမည်နည်း။

“မေက ရက်စက်လိုက်တာ”

“ဘယ်လို”

“ဒီမှာလေ၊ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း ဘိုးဘိုးရဲ့ Love Bug (အချစ်ကြမ်းပိုး) လေးကို မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားတာမဟုတ်လား”

“ဪ အလှည့်ရောက်မှ ပြင်မှာပေါ့”

“အလှည့်က ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီကားထဲမှာတုန်းက ဒီကားရော၊ ဟိုကကားသုံးစီးရော၊ အခု ဆေးမှတ်နေတဲ့ ကားနှစ်စီးပါ မရောက်သေးဘူး။ ‘မေ’ က သိပ်မျက်နှာလိုက်တာပဲ။ ကျွန်ကျစရိတ် ဘယ်လောက်ကျကျ ပေးပါမယ်ဆိုတာကို ‘မေ’ က ကျွန်တော့်ဆို အလေးအနက်မထားဘူးဗျာ”

မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြောတာက ကိစ္စမရှိပါ။ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်ဖြင့် ပြောနေသည့် မျက်နှာ ချက်တာတွေ၊ အလေးအနက်မထားဘူးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်က မည်သို့ ဆလွဲထင်စရာပါပဲ။ သူ့ဘာသာ စိတ်လုံစွာပြောနေသဖြင့် ဘာမှ ခြစ်သလိုပါလေ။

“ပြင်ပေးမယ်ဆို ပြီးရောမဟုတ်လား”

“နှုတ်နဲ့ အလွယ်မပြောနဲ့လေ”

“ကတိပေးတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် ယုံလိုက်မယ်နော်”

မျက်စောင်းနက်နက်လေးကို လက်ဆောင်ရလိုက်ပါ၏။ ယင်းပလာ ခွဲပြတာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ‘မေ’ စိတ်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အပြည့်ပါပဲ။ ‘မင်းမဟော်’ ဆိုတာ ဇွဲ လုံ့လ ဝီရိယကြီးပြီး မဆုတ်မနစ်စိတ်ဓာတ်နဲ့ လိုရာပန်းတိုင်ကို လျှောက်တတ်တယ်ဆိုတာ ‘မေ’ တစ်ယောက် သိနိုင်ပါစေ။

***

အခန်း (၉)

ကုမ္ပဏီမှပြန်လာပြီး ခြံရှေ့ရောက်စဉ် ခြံတံခါးက ပိတ်နေပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခြံစောင့်က အဆင်သင့်မရှိတာပါလိမ့်။ စောင့်ဆိုင်းရတာကို မုန်းတီးပြီး သည်းခံချင်စိတ်နည်းတတ်သည့် သူ့ကိုမှ ဒီလို လုပ်ရတယ်လို့။ ကားမီးရောင်မြင်ရပါလျက် လာမဖွင့်ပါက ကားဟွန်းသံ အကျယ်ကြီးပေးဖြစ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှောင့်ယှက်သည့်နှယ် ဖြစ်တော့မှာလေ။

“တိ တိ! တိ!”

ကားဟွန်းတီးသံကြားလေမှ အိမ်ဆီမှ ပြေးထွက်လာသည့်

‘မိုးကျော်’ ကို တွေ့ရလေ၏။ ခြံဝင်းတံခါးကို ကန့်လန့်ဖြုတ်ကာ ဆွဲဖွင့်ပေးပါသည်။ ကားကို တိုက်ရေ့အထိ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းဝင်ခဲ့မိ၏။ လူက တစ်နေကုန်ပင်ပန်းနေသည့်ခန္ဓာကိုယ်ထက် စိတ်က ပိုပြီးပင်ပန်းနေသည့်နှယ်ပါ။

“ပြည်ပြည်မောင်းမှပေါ့သားရယ်၊ မာမီ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် မာမီက သူ့ကို ထွက်ကြိုလေ၏။ လက်ထဲမှအိတ်ကို မာမီထံလှမ်းပေးကာ ညှော်ခန်းဆက်တီထက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ လူက ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် ပိုရင့်ပြီး အိုစာနေပြီလား။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုဆိုတာထက် လေးနက်စွာ တွေးခေါ်ပြီး လုပ်နေရသည့်တာဝန်က ပိုပြီးကြီးလေးပြီး လူကို ဖိနေသည့်နှယ် ခံစားနေရလေ၏။

“မာနီ”

“ခဏလေးပါ မာမီ၊ ပင်ပန်းလွန်းလို့ နားပါရစေ”

“အမောပြေ သံပရာရည်ဖျော်ပေးရမလား သား”

မျက်စိစုံမှိတ်ထားသဖြင့် လက်အမှုအရာနှင့်သာ မာမီကို ငြင်းပြလိုက်မိပါသည်။ ဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှုက တစ်ခါတလေ လက်လျှော့အားယုတ် နောက်ဆုတ်ချင်သည့်နှယ် စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေ

လေသည်။ မနည်းကြိုးစားပြီး ခေါင်းဆောင်နေရသည့်နေရာကို လက်လွှဲပေးလိုက်ချင်သော်ငြား ဒယ်ဒီအားထုတ်တည်ထောင်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းကြီး ပျက်စီးသွားမှာကို သူ မလိုလားပါချေ။

နဂါးကတည်းက တိတ်ဆိတ်နေပါသည့် သူတို့အိမ်ကြီးက ဒက်ဒီမရှိတော့သည့်နောက် ပိုပြီးများ ခြောက်သွေ့နေပါသလား။ အရင်လို စကားတပြောပြောဖြင့် ရယ်မောသံတို့က ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ။ မိသားစု မျက်နှာစုံညီတွေ့သည့် ထမင်းဝိုင်း၊ မနက်စောစော Coffee သောက်ရသည့် Breakfast ဝိုင်း၊ အထူးသဖြင့် သူ့ကို အလေးအနက်ထားပြီး စကားပြောတတ်သည့် ဒယ်ဒီ၏စာကြည့်ခန်း စသည်တို့က အထီးကျန်ခြင်းတို့ဖြင့် ဖုန်တက်နေလေပြီ။

ဘဝဆိုတာကို ပေါ့ပေါ့လေးထင်ခဲ့သည့် ကာလက ဘယ်နှုန်းများရှိခဲ့ပါသလဲ။ အချိန်တန်ရင် မာမီချက်ကျွေးတာကို စား၊ ဒယ်ဒီပေးသည့် မုန့်ဖိုးကိုသုံးကာ ‘စကား’ နှင့် တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ဖျော်ခဲ့ရတာပါ။ သာမန်ဘွဲ့တစ်ခုနှင့် ဘာဆက်လုပ်လို့ရပါမလဲ။ တခြား သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်ရင်း ဒယ်ဒီအလုပ်ကို အိမ်မှာပင် အကူအညီပေးကာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဖြစ်သေးခင် မျက်စိရှေ့မှာတင် ဒယ်ဒီကို ခြင်တွေ့ခွင့်မရတော့တာပါ။

ကုမ္ပဏီမှာ 'စကား' ၏ဖေဖေ 'အန်ကယ်ဦးထွန်းနိုင်' က သူ့ကို ကူညီပေးနေလို့သာ အခုလို ရပ်တည်နေနိုင်တာလေ။

ကုမ္ပဏီအလုပ်မလုပ်ချင်သည့် 'စကား' ကဖြင့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထောင်ပြီးလုပ်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီး အောင်မြင်နေလေပြီ။ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်ဖြင့် လုပ်ရတာမို့ သွားချင်သွား၊ မသွားချင်နား အတယ်မျှ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိလိုက်ပါသနည်း။ သူ့မှာဖြင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်ညစ်ညူး ရင်မောခြင်းတို့နှင့်သာ ပြည့်နှက်နေရပါ၏။

“သား”

မျက်စိမှိတ်နေရာမှ မျက်လုံးကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ဖျော်ရည်မယူလာသော်ငြား မာမီလက်ထဲမှာ သောက်ရေအေးအေးတစ်ခွက်တော့ ယူလာလေ၏။ သူ စိတ်ပင်ပန်းသည့်နယ် အိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် မာမီလည်း အထီးကျန်နေမည်သာ။ အိမ်မှာခေါ်ထားသည့် ကောင်မလေးကလည်း မာမီခိုင်းမှသာလုပ်တတ်သည့် အရွယ်မို့ မာမီအတွက် တီးတိုးဖော်မှမရှိတာ အမှန်ပါပဲ။

“လန်းသွားအောင် ရေအရင်ချိုးမှပေါ့”

“ချိုးမှာပါ”

“မာမီ ညစာပြင်လိုက်တော့မယ်”

“စားတောင်မစားချင်တော့ဘူး”

“ဒီတိုင်း ဒီလိုသာ ဆက်သွားနေရင် သား လဲကျသွားလိမ့်မယ်၊ မာမီ။ ရှေ့လျှောက် ဘာများဆက်လုပ်ဖို့ ပြင်ထားသလဲ”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး မာမီနှင့်စကားလက်ဆုံပြောဖို့အတွက် Sunday တောင်မှ မနားရပါ။ စာရင်းဇယားတွေ၊ ငွေ Amount မကွာရအောင် စစ်ဆေးရတာတွေ၊ လစဉ်နှင့် နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေတို့ဖြင့် အမြဲ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် သူ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာမို့ပြီး မာမီတစ်ယောက် သူ့နားကို အလိုက်သိစွာ မလာတတ်ပါချေ။

“ပြောစရာရှိလို့လား မာမီ”

“ဆိုပါတော့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးဆင်းခဲ့မယ်”

ကော်လံအောက်မှ Necktie ကြိုးကို ဖြည့်လျှော့ရင်း ဆရာကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ အခန်းတံခါးကိစ္စက အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားချွတ်လိုက်ရင်း ရေချိုးရန် Bathroom ထဲဝင်ထိုက်ပါသည်။ ရေပန်းဆလုတ်ဖွင့်စဉ် အေးစက်သည့်ရေစက်တို့က သူ့ခေါင်းပေါ်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့စိုသွားလေ၏။

ရင်ဘတ်တွင်းမှ ဆိုနှင့်ကာ အလိုလိုငိုချင်လာသည့်စိတ်က ဖြစ်လာပါသည်။ ဘယ်လိုပါလဲ၊ 'မာန်' ဆိုတာ အရာရာကို ပိုင်ဆိုင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ဂိုဏ်းမှန်အားတွေကို စုပြီး တင်းထားနိုင်သည့် လူပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အားငယ်စိတ်က ဖြစ်လာရတာပါလိမ့်။ ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တို့ကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်မိမိ ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တို့က ရေတွေနှင့်အတူ ရောင် သွားလေသည်။

ရင်တွင်းမှ ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိပါ၏။ သူ ဝမ်းနည်းအားငယ် တာကို မည်သူ့ကိုမှ မသိမြင်စေချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို အားထား နေပါသည့် မာဇိုကို မသိစေချင်တာပါပဲ။ ဒီလိုအချိန်အခါမှာ သူ့ကို ဖေးမ နှစ်သိမ့်ပေးမည့်သူ၊ သူ့စိတ်ကို ဖြေပြီးအေးစေမည့်သူ၊ သူ့ကို ထွေးပွေ့နွေးထွေးစေမည့် အဖော်တစ်ယောက်လောက်ရှိရင် အဘယ် ကောင်းလိုက်မည်နည်း။

လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ချွဲနွဲမည့်သူ၊ ရင်ခွင်မှာမှီခိုပြီး ရင်ခုန်စေမည့်သူ၊ အကြည့်ချင်ဆုံကာ တိတာစကားတို့ဆိုမည့်သူ၊ လက်ဖဝါးချင်းဆွဲကိုင်ပြီး အတူလမ်းလျှောက်ဖေးမည့်သူ၊ သူ့အလို စာရင်းဇယားတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပြပေးနိုင်မည့်သူ၊ အပူအပင်အေး

ကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်သည့်သူ၊ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ကာ ဆံပင် တွေ သပ်တင်ပေးရင်း သီချင်းအေးအေးလေးဖြင့် အိပ်စက်စေမည့်သူ၊ သာရှိခဲ့ပါလျှင် သူ ဤမျှစိတ်ဓာတ်ကျမည်မဟုတ်ပါချေ။

ဘုရားဇေ! သူ ဘာတွေများ တွေးနေမိတာပါလိမ့်။ တစ် သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်မကူး ဖြစ်သည့်စိတ်က အခုမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာဖြစ်လာရပါသလား။

အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်စရာဟုသာ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘော ထားခဲ့ပါလျက် သူ့ရင်ထဲ မည်သို့ရောက်လာပါသလဲ... ချွဲပြီလား 'မာန်'။

နာဇီမှ Alarm ပေးသံမြည်လာပြီမို့ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လိုက် ရပါသည်။ ရေသုတ်ကာ အိမ်နေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစိတ်စုံကို ရွေးဝတ် ကာ မှန်ထဲ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်မိ၏။ မပြုံးမရယ်မျက်နှာတည်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေပါသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် ခြေလှမ်းကို နောက် ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

အလို! ဒါက 'မာန်' တဲ့လား။ အသက် (၂၅) နှစ်ကျော်ရုံ သာ ရှိသေးပါသည့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်က ဤမျှအထိ ရင့်ရော်နေရ တယ်လို့။ ဘယ်သူကများ သူ့ကို ဒီအသက်အရွယ်ဟု ထင်ပါလေ။

၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

တင်းထားသည့် စိတ်အစုံကို လွှတ်ချချင်တော့တာပါပဲ။ စိတ်ဓာတ်တွေ ယိုင်နေလှဖြစ်နေပါသည့် ‘မာန်’ ဆိုသည့် ခပ်မာမာအကောင်ကို ဘယ်သူက ကြင်နာမှုပေးနိုင်ပါစည်နည်း။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အစ်ကိုလေး၊ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီရှင်”

“အေး လာပြီ”

သစ်သစ်က အသံလာပေးပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားပါ၏။ လျှော်ထားပါသည့် ခေါင်းထက်မှ ဆံပင်တို့ကို မပြီးတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါတော့သည်။ အောက်ထပ်သို့ ခပ်မြန်မြန်လေး ဆင်းကာ ထမင်းစားခန်းဆီ လှမ်းလာခဲ့၏။ မာမိက သူထိုင်မည့်နေရာမှ နံကိုရွှေ့ထားပြီး ထမင်းပူပူကို ထမင်းအုပ်ထဲမှာ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်နေပါသည်။

“တော်ပြီမာမိ နည်းနည်းပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှန်ထဲရော ကြည့်ဖြစ်ရဲ့လား”

သူ ဘာမှမပြောမိပါ။ မျက်နှာချောင်ကျနေတာ၊ ခန္ဓာကိုယ် ပိန်ကျနေတာကို မမြင်ဘဲ နေပါ့မလား။ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် အရွယ်က ပိုရင့်နေတာက စိတ်ဓာတ်ကို ပိုကျစေသည့်နည်းပါ။ တစ်ဆိတ်!

အမုန်း၏နိရိုဏ်ပက်အခြား ၇၅

အသိမပေးချင်ပါနဲ့လား မာမိရယ်။ အာဟာရမျှတအောင် မာမိ ချက်ကျွေးသည့် ထမင်းနှစ်နပ်ကို သူက ညဘက်မှာ တစ်နပ်စားပေမယ့် ကြောင်စာလောက်သာစားနေတာ မာမိအမြင်ပါလေ။

“တစ်ပန်းကန်တော့ ကုန်အောင်စားပါ မာန်”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ဟင်းတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်ဟင်းကိုမျှ မည်မည်ရရ စားချင်စိတ်မရှိပါ။ မာမိက သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်သားတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အသားမြင်တာနှင့် စားချင်စိတ်က ပျက်ချင်နေပြီလေ။

“မာန်”

“ဗျာ”

“မာမိ မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝင်အောင်စားပါ သား၊ သား ခံတွင်းတွေ့အောင် မာမိ ဘယ်လိုစီမံချက်ပြုတ် ကျွေးရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်စားပါတယ် မာမိ”

“မဖြစ်စလောက်လေးနာ သားအတွက် အာဟာရ ဖြစ်ပါလော့။ စဉ်းစားပါဦး မာန်”

၇၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“အရသာခံဖို့ထက် ဗိုက်ပြည့်ဖို့က ပိုအဓိကကျမှန်း မာမိ သိမှာပါ”

မာမိ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ သူ့အတွက် ရင်မောနေ ပြီလား။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် မနည်း အားတင်းရပ်နေရတာ မို့ မာမိကို ပေးစရာအားပင် မရှိတော့သည့်နည်းပါ။ ဘာပါလိမ့်။ ‘စကား’ နဲ့ သူ့ကို အိမ်ထောင်ချဖို့များ ပြောတော့မှာလား။ ဒီအကြောင်းကို မဆွေးနွေးချင်လို့ ‘စကား’ ကို ရှောင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

“သားအတွက်ပါ မာမိ”

“ဘာများလဲ မာမိ”

“နေ့မြင်ညပျောက်ဆိုတဲ့ စကားပုံက သားအတွက် မျက်မြင် သက်သေပဲဆိုတာ သိမှာပါ။ မာမိက သားဆေးမှာ ဘယ်လောက်ကြာ ကြာနေပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ရမှာလဲ”

“မာမိ”

“သား ဒယ်ဒီမရှိတော့တဲ့နောက် မာမိတို့အိမ်က ခြောက်ဆွေ ပြီး တိတ်ဆိတ်ခဲ့တာကို စဉ်းစားကြည့်မိမှာပါ”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီလို ပြောလာမယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်မှန်းဆထားပြီးသားပါ။ သို့သော် ဒီလို

အမှန်းအိန်ရံတစ်ဝက်အခြား ၇၇

စိတ်မကြည်လင်သည့်အချိန်မှာတော့ ဒီကိစ္စကို မဆွေးနွေးချင်ပါ။ ခက်တာက သူ့မှာ စိတ်ကြည်သည့်အချိန်ကရော ရှိလို့လား။ မာမိနှင့် သူ အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီလေ။

“ဆက်ပြောပါ မာမိ”

“သားကို သမီး ‘စကားဖြူ’ နဲ့ မာမိ အိမ်ထောင်ပြုစေချင် တယ် မာမိ”

ထမင်းစားတာကို ရပ်လိုက်မိတော့၏။ မာမိ မရိပ်မိအောင် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပေမယ့် မာမိလိနေမှာပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်း စာ တရင်းတနှီးရှိခဲ့သည့် ‘စကား’ အပေါ် သူငယ်ချင်း မောင်နှမ သံယောဇဉ်ထက် သေးသေးလေးမျှ မပိုသာနိုင်တာကို သူ့ကိုယ်သူ သိနေပါ၏။

အထူးသဖြင့် အေးစက်မာကျောနေပါသည့် သူ့နှလုံးသား က လုံးဝ လက်သင့်မခံနိုင်ခြင်းပါ။ သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်းက ဆက်နွယ်မှုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်ပါရဲ့လား။ သေချာတာကတော့ ‘စကား’ ကြောင့် သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ စိတ်လွှဲရှားရင်ခန့်ခြင်းမရှိခဲ့ မဖြစ်ခဲ့ နှုတ်ချေ။

“အဲဒါ သားဒယ်ဒီဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒပဲ”

၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“အိမ်မှာ ကလေးငယ်တွေရဲ့သံ ရယ်သံနဲ့ ဆည်းလည်းဆဲ တွေသာရှိခဲ့ရင် မာမိ ဒီထက် အသက်ရှည်အောင် ပိုနေဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

သူ မချီပြီးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အဆင့်တွေကျော်ပြီး ထူး သမျှသာ ‘စကား’ သိလျှင် အဘယ်သို့ပြောမည်နည်း။ အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်းဖို့ထက် အပြင်ထွက် စီးပွားရှာချင်စိတ်ကြောင့် အခုလို ရပ်တည်နေနိုင်နေတာပါ။ သားသမီးမွေးဖြစ်တယ်ပဲ ထားပါတော့ ဒီအတိုင်း စီးပွားရေးလုပ်နေပြီးနောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် လှည့်မကြည့် ရင်ကော မြေးတွေတိုးလိုးတွဲလောင်းနဲ့ မာမိ ဒုက္ခများနေမှာကို မကြည့်ရက်ပါ။

တကယ်ဆို မာမိအရွယ်က အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ဘာသာ တရားဖြင့် နေရမှာပါ။ စိတ်အပန်းဖြေအောင် ခြံထဲမှာ အပင်ထော့ ဘာလေး စိုက်တာမျိုးလုပ်တာက မပင်ပန်းပါလေ။ သူ့ အတွက်ပါပဲ။ သူ့မိသားစုအတွက် ဒုက္ခတွေ အပူတွေကိုပါ ထွေးပိုက်သားပါက အိမ် ဘယ်လိုအေးချမ်းစွာနေနိုင်ပါ့မလဲ။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ် မာမိ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းထိန်ရဲတစ်ဖက်အခြား ၇၉

မာမိ ကျေနပ်စေမည့်အဖြေကိုသာ သူ ပေးလိုက်မိပါ၏။ နောက်ကိစ္စကို နောက်မှ ကြည့်ဖြေရှင်းရုံပေါ့။ ရှေ့ရေးအတွက်တုံ့လား။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားပြဿနာက အစရာထုတ်ရတော့မှာလေ။

နှင်နှင် ခုတ်ဖို့လိုပြီ ‘စကားဖြူ’။

***

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အနုတွေ အရင်စီး၊ အရင်ကို ပြီးမှထပ်စီး။ Size က Small နဲ့ Medium ပဲယူနော်။ Large နဲ့ XL တို့က သိမ်းပဲသိမ်းထား။ ဆေးမှသာ အထဲကယူလာပေး။”

Size အကြီးတွေ ပြန်ထည့်ပြီး စက္ကူပုံးတွေ သယ်လာသဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်ကာ ရှောင်လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်မှာက ညနေ ဝိုင်းလောက်မှသာ ဝယ်သူများပြီး မနက်နှင့် နေ့လယ် (၂) နာရီခန့်အထိ အဝယ်ပါးတတ်ပါ၏။ အခုလည်း Customer မရှိချိန်မှာ ပြင်ဆင်စရာ ခိုတာကို ပြင်ဆင်ချခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အမေ့!”

ရှေ့ကိုရှောင်ဖို့သာ ပြင်လိုက်တာမို့ နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက် သည့် ခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ခုကို နင်းမိသွားပါ၏။ အာမေဇွတ်သံ ဆွဲသံမျှ ထွက်သွားရပြီး သူမကိုယ်လုံးလေးကို ထိန်းမတ်ပေးလိုက်ခြင်း တို့ ခံလိုက်ရလေသည်။ အလို! ထင်မထားတဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်တာ ဆွဲ ဖြစ်ပါရောလား ‘စကားဖြူ’။

“Sorry နော်၊ ခြေထောက်”

“ရပါတယ်၊ နည်းနည်းပဲနာသွားတာပါ။”

ငုံ့မိုးပြောလိုက်ပါသည့် လေသံခပ်တိုးတိုးကြောင့် ရင်ထိတ်

အခန်း (၆)

ဆိုင်ထဲမှာ အထည်အသစ်တွေရောက်တာကို ဆေးချာအောင် စီနေတာမို့ ဝန်းကျင်ကို သတိမထားဖြစ်ပါ။ Colour အစုံ Size အစုံ မို့ လူမြင်မည့်နေရာကိုရွေးကာ လက်ညှိုးထိုးရင်း စိခိုင်းနေပါ၏။ နေ့လယ်ပိုင်းမို့ လူရှင်းချိန်ကို ရွေးပြီး ပစ္စည်းအသစ်တွေတင်နေတာပါ။ နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေမို့ ရောင်းအားတက်သည့် အဝတ်အစားတွေပါပဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုကွယ်လိုက်ရင် မမြင်ရတော့ဘူးလေ။ မမပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ လူတိုင်းရဲ့ Favourite Colour အများဆုံးက အဖြူလို့။ အဲဒီနောက်မှာ Black စီး၊ ပြီးရင် Pink ”

၈၂ မမသန္တမောင်

သွားရပါသည်။ ဘုရားရေ! ဟိုတစ်ခါရောက်လာဖူးသည့် လူပါပဲလား။
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူရှင်းချိန်ကိုရွေးကာ ရောက်လာတာပါလိမ့်။ သူမ
မျက်နှာပူသွားရပြီး ကျွန်တော်ဆည်လိုက်ရပါ၏။

“ဒေါက်ချွန်နဲ့ နင်းမိသွားတာ။ အားနာလိုက်တာရှင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆေးထည့်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“ဆေးခန်းဖြစ်ဖြစ် သွားပြလိုက်ပါလားဟင်”

ကျွန်တော် ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ခြေဖဝါးပေါ်နင်းမိတာ မှန်ပေမယ့်
ချက်ချင်း သတိဖြင့် ပြန်မတ်လိုက်သည့် မိန်းကလေးခန္ဓာကိုယ်က
သိပ်ကြီးမလေးပါချေ။ စိုးရိမ်တကြီးပြောတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဆရာဝန်
ဆေးခန်းသွားပြခိုင်းတာက ရယ်စရာဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ အားနာ
နေပါသည့် မိန်းကလေးက ဖျတ်ခနဲ မျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။

“ခြေထောက်နာသွားတာတောင် ပြီးနိုင်တယ်။ ‘စကား’
စေတနာနဲ့ပြောနေတာရှင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက်လေးဖြစ်တာ ကျွန်တော့်ဘာသာ
ကျွန်တော် ဆေးထည့်ရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“သွေးခဲသွားလား ဘာလား မသိဘဲနဲ့”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှန်းအိမ်ရံတစ်ဝက်အခြား ၈၃

“ဘာကိုသိတာလဲ”

“ဘယ်လိုဒဏ်ရာကို ဘာဆေးထည့်ပြီး ဘယ်လိုကုသရမယ်
ဆိုတာပါ”

“ရှင်! ဒါဖြင့် ရှင်က ဆရာဝန်လား”

“အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ”

သူမ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိတော့၏။ ဆရာဝန်တဲ့။ ‘ထား’
သာသိရင် အဘယ်မျှ သဘောကျလေမည်မသိပါ။ ဖိတ်ရက်မရှိသည့်
ဆိုင်မှို ဝန်ထမ်းတွေလိုပင် နားချင်သည့်ရက်ကို သူမနှင့် ‘ထား’ ညှိ
ပြီး တစ်ပတ်တစ်ရက် နားဖြစ်လေ၏။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် လူငယ်လေး
က Doctor တဲ့လေ။ ဒီလိုဆိုလျှင်ဖြင့် သူမနောက်ဘက်က တွန်းနေ
သည့် ‘ထား’ က ပိုပြီးတွန်းအားပေးတော့မှာ အမှန်ပါပဲ။

“I'm so sorry, doctor”

“အာ ထင်တယ်။ ဒီလိုခေါ်တော့မယ်ဆိုတာကို၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး
နဲ့ ‘မင်းမဟော်’ လို့ပဲခေါ်စေချင်ပါတယ်”

“နာမည်က လှလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် လူကရော”

နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ရယ်လိုက်မိပါ၏။ အို!

ရွှေပဒေသာစာပေ

လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်နေသည့် လက်ဖဝါးက နူးညံ့လိုက်တာ။ မျက်နှာထက်မှ အပြုံးချိုချိုနဲ့ ညင်သာသည့်လေသံကြောင့် အတွင်းစိတ်က ဘယ်လောက်မှား သိမ်မွေ့လိုက်ပါ့မလဲ။ ဒီအကြည့်နွေးနွေးနဲ့ အပြောချိုချိုကို မြင်ရုံမျှဖြင့် လူနာတွေ၏ရောဂါတွေက သက်သာသွားမှာပါလေ။

“လူကလည်း ခန့်ချောကြီးပါတဲ့ရှင်”

“Thanks ပါဗျာ”

“ဒီနေ့လည်း ဝယ်စရာရှိလို့လာတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီတစ်ခါ ဖေဖေအတွက်များလား”

ကျွန်တော်ပြီးမိပြန်ပါတယ်။ ဖေဖေကြားရင်ဖြင့် မည်သို့ပြောမည်မသိပါ။ တကယ်တမ်း ဒီကိုဝင်လာတာက ‘မေ’ အတွက် မဟုတ်ပါလား။ ဘိုးဘိုး၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း ကိုယ့်ကားကို ဦးစားပေးပြင်ဆင်ချင်လျှင် ထိုက်သင့်ထိုက်လျောက် လက်ဆောင်ချီး ပေးရပါမည်တဲ့လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်၏ ‘မေ’ ဘာကို ဘယ်လိုကြိုက်မှန်းပင် မသိဘဲ ယောင်လည်လည်ဖြင့် ရောက်လာရခြင်းပါပဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်ပါ”

“ရှင်!”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တဲ့လား။ ဒီလို စပြောရုံဖြင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေပါမက နှုတ်ခမ်းတို့ပါ အလိုလို ပြီးသွားတာအမှန်ပါ။ မိန်းကလေးထက်စံတွေဘက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်ဝန်းတို့က အရည်ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေသည့်နှယ်ပါလေ။

“ဘယ်အရွယ်လောက်များလဲ”

“(၂၀) ကျော် (၂၁) လောက်ရှိမယ်ထင်တာပဲ”

ဘုရားရေ! တကယ့်အရွယ်ငယ်ငယ်လေးကို ပြောနေတာပါလား။ ညီမလေးဆိုလျှင်လည်း သူ့နှုတ်မှ ညီမအတွက်ဟုပြောမည်သာ။ နှမ်းထွက်တော့ မကိုက်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ‘ထား’ရယ်။ ဒီလူငယ်လေးက နံပါတ်ရှိပြီးသားတဲ့။ စိတ်တွင်းမှ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ကိုယ်နဲ့လည်း မသက်ဆိုင်ပါဘဲ ဤသို့ဖြစ်စရာလား။

“မိန်းကလေးတိုင်း အလှကြိုက်တာများပါတယ် ကိုမင်းမဟော်”

“ကျွန်တော့် ‘မေ’ က အလှမကြိုက်ဘူး ခင်ဗျ”

“ရှင်!”

အလို! ကျွန်တော့် ‘မေ’ တဲ့လား။ နာမည်ချည်း သိသလို

မပြောပါဘဲ သူပိုင်ဆိုင်ထားသည့် တန်ဖိုးထားပြီးပြောသည့် လေသံ မှန်း သိသာနေပါ၏။ ဤ လူရည်သန့်ကလေး၏ နှလုံးသားကို ထို မိန်းကလေး မည်သို့များ ညှို့ယူသိမ်းပိုက်ထားနိုင်ပါသနည်း။

“ဆရာဝန်ပဲလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာဝန်ချင်းလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သူတို့နှစ်ဦး မည်သို့များ ဆုံတွေ့ခဲ့ပါသနည်း။ ‘စကား’ နှင့် ‘မာန်’ ကဖြင့် ငယ်စဉ်က ရှိရင်းစွာ သံယောဇဉ်ကြောင့် ရှေ့ကိုဆက်ရန် ရှိသေးသည်ဖြစ်နေတာပါ။ ဆေးနဲ့ ဆေးခန်းမှာသာ အချိန်ပြည့်နီးပါး တာဝန်ကျနေမည်ဖြစ်သည့် သူ၏ အချစ်ရေးက စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေလေ၏။ မစပ်စုတတ်သည့် ‘စကား’ အတွက် ထူးဆန်းစရာပါပဲ။

“ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အလှလည်း မကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးက အဆန်ဆဲ”

“ဆန်းတာပေါ့၊ မိန်းမဆန်စိတ် လုံးဝမရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာလေ”

“ကေန္တ ကိုယ့် Patient တော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“No! No! မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် အမြန်ခေါင်းချိပြလိုက်ရပါ၏။ ရင်းနှီးဆင်မင်စိတ်ဖြင့် ခန့်မှန်းပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မိန်းမမဆန်သည့် ‘မေ’ အတွက် လက်ဆောင်ကို စဉ်းစားရတာ ဘယ်လောက်များ ဦးနှောက် ခြောက်ရပါသလဲ။ ပြောကြတာဖြင့် မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေက ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားပစ္စည်းတွေထက် ပိုများပြီး သင့်တင့်တဲ့ပျေးနှုန်းလည်း ရှိပါသည်တဲ့။

အဲဒီအများကြီးတွေထဲကမှ ကျွန်တော်၏ ‘မေ’ က ဘယ်နှမျိုး များ နှစ်သက်ပါသလဲ။ မျက်နှာမခြယ်၊ ဆံပင်ရှည်မထား၊ အမွှေးနံသာ မသုံး၊ လှတပတ မဝတ်တတ်သည့် အာဂမိန်းမငယ်လေးအတွက် မည်သို့သောလိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

“ဘယ် Colour မျိုး ကြိုက်သလဲ”

“အဲဒါလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အဖြူရောင်လေးထဲကပဲ ရွေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“Size ကရော”

“Medium ပဲပေးပါ”

“Skirt နဲ့တွဲယူမှာလား”

“Pants နဲ့တွဲပေးလေ”

“နံပါတ်က”

“အင်း ‘စကား’ ထက် ခါးပိုသေးမယ်ထင်တာပဲ”

သေစမ်း! ဒီလောက် မယ်မမာနီးနီးလုပ်ပါသည်ဟု ချီးမွမ်းခံရပါသည့် (၂၄) လက်မခါးထက် ပိုသေးသတဲ့လား။ မနာလိုစိတ်က ပိုလာသည့်နှယ် သူ့ကို မျက်စောင့်ခဲလိုက်မိပါ၏။ ‘မာန’ က သူငယ်ချင်းမို့ သူမအလှကို မချီးမွမ်းတာ ထားပါတော့။ မြင်ကြသည့် သူစိမ်းယောက်ျားတိုင်း အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရပါသည့် ‘စကားဖြူ’ ထက်ပင် သူ၏ ‘မေ’ က ပိုပြီးလှနေပါသလား။

မိန်းမ မဆန်ဟုပြောသဖြင့် အပွင့်တွေ အဖတ်တွေမပါသည့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း Blouse အဖြူလေးကို ရွေးပေးလိုက်ရပါ၏။ ဘောင်းဘီ အနက်ရွေးပေးမှာမို့ Blouse အကျိုမှာ ကြယ်သီးအနက်လေးတွေ အလှတပ်ပေးထားတာကို ရှာရွေးလိုက်တာပါ။ ခါး Size သေချာမသိတာမို့ Free Style တွေထဲမှ သိပ်မကျပ်သည့် ခပ်ပွပွဘောင်းဘီရှည်ကို ယူလိုက်ပါသည်။

“ဒါလေးဆိုရင် Ok လား”

“အင်း လိုက်မယ်ထင်တယ်”

“တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါမှ လူကိုယ်တိုင် ဝတ်ကြည့်ပြီး ရွေးလို့ရမှာ”

“မေက အချိန်ပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ အခုပေးရင်တောင်”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလက်ဆောင်ပေးရင်တောင်မှ ကြိုက်ပါ့မလား။ ပိုးပန်းလက်ဆောင်မဟုတ်ရပါ။ နှုတ်ကခွင့်မပြောဖြစ်သေးသော်ငြား အနီးဆုံးသို့ တိုးကပ်လာပါသည့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့ကို ‘မေ’ သိနေမှာပါလေ။ ဒီအကြည့်တွေ၊ ဒီလေသံတွေကို ‘မေ’ နားလည်နိုင်မည်ဟု ထင်ပါ၏။

အချစ်ဆိုတာကို ‘မေ’ သိပါရဲ့လား။ အရွယ်ရောက်နေသည့် မိန်းကလေးမို့ သဘာဝတရားကြီး၏သင်ခန်းစာကို မသင်ရသော်ငြား ‘မေ’ အလိုလိုနားလည်တတ်မြောက်နိုင်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ အခုလက်ဆောင်ကိုပေးလျှင်ရော ‘မေ’ ယူပါ့မလား။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်ရတာက ‘မေ့’ ရဲ့ အကျင့်မှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော် ချစ်မိသည်မို့ အပြစ်ရှိတာ အမှန်ပါလေ။

“သူ လက်မခံမှာ စိုးရိမ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

၉၀ မမသဒ္ဒါမောင်

“တစ်ခုခု အကြောင်းပြပြီး ပေးရင်တော့ သူ လက်ခံမယ် ထင်ပါတယ်ရှင်”

“မျှော်လင့်ရတာပဲလေ”

“ဘာလဲ၊ ထင်ထားသလောက် မရင်းနှီးသေးတာများလား”

ကျွန်တော် ပခုံးသာတွန့်ပြလိုက်မိပါသည်။ ‘မေ’ အကဲကို အဖေဖြစ်သူသာသိထားတာ မဟုတ်လား၊ ယောက်ျားတွေအများကြီးနဲ့ ရောနှောပြီး အလုပ်ချိန် (၈) နာရီကျော် နိစ္စဓူဝ လုပ်နေသည့် ‘မေ’ က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ထဲမထားတတ်တာ သူ့မျက်မြင်ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ‘ကျွန်မ’ ဟု ခပ်မာမာလေသံဖြင့် သုံးတတ်တာကြောင့် မိန်းကလေးမွန်း သိတာကပဲ တော်ပါသေး၏။

“ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ”

“ငါးသောင်းခြောက်ထောင်ငါးရာပါ”

“၅ ခွဲပဲပေးပါ ကိုမင်းမဟော်”

“ဟောဗျာ ထောင့်ငါးရာတောင် လျော့ပေးတယ်ပေါ့လေ”

“Present မပေးရလို့ပါရှင်”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေး လှမ်းပေးလိုက်ပါသည့်အိတ်ကို လိုက်ပါ၏။ ‘မေ’ က ကားတွေကို နှစ်သက်တာမို့ ကားတစ်စီးလောက်

အမှန်းခန့်ရံတစ်ဖက်အခြား ၉၁

ဝယ်ပေးချင်တာအမှန်ပါ။ အပေးမတော်ပါက ‘မေ’ မျက်မှန်းကျိုးတာ ကို ခံရမှာလေ။ လောလောဆယ်တော့ Keychain လှလှလေးတစ်ခု လောက် အစပျိုးပြီး ဝယ်ပေးရပေမည်။

“မေ”

အနီးဆုံးအထိရောက်အောင်

အရဲကိုးပြီး ကပ်လာတဲ့

ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို

ကျေးဇူးပြု၍

မရပ်ခိုင်းပါနဲ့။

ဒီအကြည့်နွေးနွေး

ဒီအပြုံးအေးအေး

ဒီလေသံချိုလေးတွေကို

‘မေ’ နားကတစ်ဆင့်

နှလုံးသားကကြားပြီး

ချစ်ခြင်းတွေ စုပုံ

ရင်ခုန်နိုင်ပါစေလား။

※ ※ ※

အခန်း (၇)

Coffee ဆိုင်ထဲဝင်လာသည့် 'စကား' ကို လက်ထောက်
လိုက်ရပါ၏။ ညက ဖုန်းဖြင့် Date ထားတာမို့ ဒီနေ့တွေ့ဖြစ်တာ။
အနီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် 'စကား' က ရဲရင့်နေသလိုပါပဲ။ ပြတ်သား
သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချနိုင်ပါစေနော်။

“ပြော... ဖုန်းနဲ့ပြောလည်း ရတာကို လူချင်းတွေ့ချင်ရတာ
လို့”

“ဖုန်းဆက်ပြီး မပြောချင်လို့ပေါ့”

“အံ့မယ်... ဘာစကားတွေရှိလို့လဲ”

သူက 'စကား' အတွက်ပါ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ပါ မှာလိုက်ပါ၏။
ပြောရခက်သည့်စကားမို့ ဒီဆိုင်မှာတွေ့ရတာပါ။ တကယ်ဆို အိမ်ချင်း
ချက်နှာချင်းဆိုင်မို့ အချိန်မရွေးတွေ့နိုင်တဲ့လူနှစ်ယောက်ပါ။ သို့သော်
လူငယ်ချင်းရဲ့အတွင်းရေးကိစ္စမို့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ မပြောချင်လို့ပါပဲ။
ရှက်တာလည်းမဟုတ်ရပါ။ နည်းနည်းတော့ မျက်နှာပူရတာ
အမှန်ပါပဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်လို့ရတာ သူ့
အတွက် ကံကောင်းတာပါ။ အရပ်မြင့်ပြီး လူကြားထဲမှာ ထင်းနေသည့်
'စကားဖြူ' ကို ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်
နေကြတာကို သိပေမယ့် 'စကား' က အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“နင် ဟိုတစ်ခါမေးထားတဲ့ကိစ္စပါ”

“ဘယ်လို”

'စကား' ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ မေးတုန်းကဖြင့် မသိယောင်
ဆောင်ခဲ့သည့် သူက အခုမှ လာပြောရပါသလား။ ရင်ထဲမှာ သိုသိပ်
တွယ်ဝှက်ထားရပါသည့် ချစ်ခြင်းတို့ကို မြင်နိုင်ပါ့မလား။ နှစ်ကိုယ်တူ
ကြည်ဖြူနိုင်ပါလျှင် 'စကား' တို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ်ပန်းခင်းကြီးက
ခြူးနေမှာပါ မာန်။ သို့သော် ယခုအချိန်ထိ မာန်မျက်ဝန်းထဲမှာ 'စကား'
အပေါ် ထူးခြားသည့် စိတ်ဝင်စားမှုတို့ ရှိမနေတာ အဘယ့်ကြောင့်ပါ

လိမ့်။

“မာမိက ငါ့ကိုပြောတယ်”

“အဲဒီတော့”

“နင့်သဘောကရော”

ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် သူက စမပြောပါဘဲ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ‘စကား’ ကိုမေးရတယ်လို့။ Lady first ဆိုတာ မျိုးက ဒီနေရာမှာ အသုံးမဝင်တာလေ။ ကော်ဖီနှင့်ပုစွန်တွေ ရောက်လာ ပြီမို့ သူနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံနေသည့်အကြည့်ကို လွှဲလိုက်မိပါ၏။

“စကား”

“ငါက မိဘစကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်တဲ့ သမီးလိမ္မာမျိုးပါ မာနီ၊ ဒါပေမဲ့”

ဆက်မပြောဘဲ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူသောက်နေသည့် ‘စကား’ ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပြောတော့ ဖြင့် သူမကို ရင်ခုန်စေသည့်လူကိုသာ ဖူးစာဖက်အဖြစ် ရွေးမည်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးတော့ ပစ်မှတ်က သူ့ထံမှာသာ လာဆုံရတယ်လို့။ ချစ်ခြင်း မှာ ရိုးသားခြင်းတွေ ပြည့်နက်နေတာ မှန်ပါလျှင် ‘စကား’ ဆို မည်သို့သော စိတ်ထားဖြင့် ဝန်ခံရပါမည်နည်း။ မနှစ်မြို့စရာတွေ

ခိုလာပါက သူငယ်ချင်းဆိုသည့်လွှဲပြင်လေး ကွယ်ပျောက်သွားတော့ နာပါလေ။

“နင့်ဘက်က ဘာ colour မျိုးမှ မပြောင်းနိုင်ရင် ဘာဆက် လုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေတို့က ယူဆိုတာနဲ့ပဲ နင့်ကို မျက်စိ နှိတ် ခေါင်းညှိတ်ပြီး လက်ထပ်လိုက်ရမှာလား။ ဒီလောက်ထိ ငါ ချေးသေးဘူး မာနီ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လူနစ်ယောက် အတူတူ ပေါင်းဖက်ရုံနဲ့ ပြည့်စုံတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူ့မျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ စကားပြောပွင့်လင်းသည့် သူငယ် ချင်းက မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ပြောရဲတာပါလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ကြတိုင်း လွယ်လင့်တကူ ပြီးစီးသွားကြအောင် မည်သို့များ စီစဉ်ခဲ့ကြတာပါလိမ့်။ သူ့အလှည့်မှ အစစအရာရာ ခက်ခဲတာမျိုး ခြစ်ရတယ်လို့။ အချစ်တွေ အသက်တွေကို ခဏဘေးမယ်ထားပြီး ပြောလို့ရအောင် စိတ်ကိုတင်းထားလိုက်ရပါ၏။

“မာမိတို့ အန်တီစပယ်တို့လည်း မိဘတွေသဘောကျ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ ‘စကား’ ရာ”

“ငါက မေမေမှမဟုတ်ဘဲ မာန့်”

ရင်တွင်းမှ ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပြောရက်ပါပေ။ မိဘတွေစီမံတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြတာမှန်သော်ငြား သူမက အစွမ်းအစမရှိသည့် မိန်းမဟုတ် အပေါင်းအသင်းတွေ အထင်ပိုင်းသေးပြီးပြောတာကို မခံနိုင်ပါ။ ‘ထား’ တောင်မှ ‘ကိုကျော်မျိုးသက်’ ၏ အလေးထားခွင့်ပန်ခြင်းမျိုး ရခဲ့လို့ Yes ဆိုသည့် အဖြေကိုပေးခဲ့တာလေ။

‘စကား’ အလှည့်မှ လူကို ဂရုမစိုက်သလို အလေးအနက် မထားသလို ပြီးပြီးရော အပြောမျိုး ရရတယ်လို့၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလို ငါခမ်းတနားဖြင့် ချစ်ခွင့်ပန်တာမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်ချင်လို့ မဟုတ်ရပါ။ အရိုးရှင်းဆုံးနည်းလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တိုးတိုးလေးပြောရုံနဲ့ ကျေနပ်နိုင်ပါ၏။ ‘ချစ်တယ်’ ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းကို သူ့နှုတ်ကံပြောထွက်ဖို့က အဘယ်မျှ ခက်ခဲလွန်းရပါသလဲ။

“ငါက ပြေပြေလည်လည် ညှိချင်လို့ အခုလို ချိန်းရတာပဲ ‘စကား’။ နင် စိတ်ကြည်မှုရှိတာ သေချာမှ ငါတို့ ဆက်ပြောလို့ ရမှာပါ”

“ငါစိတ်ကြည်လင်ပါတယ် မာန့်”

“ဒါဖြင့် ငါတို့ကိစ္စကို ဘာကြောင့် အပျက်သဘောမျိုးနဲ့

ပြောရလဲ”

နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ မဲ့လိုက်မိပါ၏။ အပျက်သဘောတဲ့လား။ သူမမှာလည်း မိန်းမမာနတော့ ရှိသင့်သလောက် ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်က ဘာ sign မှ မပြသေးပါဘဲ ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်လမ်းဖွင့်ပေးတာက အဘယ်မျှ သိက္ခာကျရပါသနည်း။ ပဲ့တယ် အောက်တယ် ဆိုပြီး သုံးရအောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ကိုစွရပ်မှ မဟုတ်ဘဲ မာန့်။

သူ့လုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီမှာလို အရှုံးအမြတ်တွက်နေလို့ရပါလော့။ ဒါဖြင့် သူမလုပ်နေသည့် fashion ဆိုင်မှာလို လူမြင်အောင် (ဒီရင်ဘတ်ထဲက) နှလုံးသားကို ပြထားရောင်းစားလို့မှ မဖြစ်တာလေ။ ဒါကိုသိနေပါလျက်နှင့် လူကို ဖြစ်သလိုပြောတယ်ဟု စွပ်စွဲရပါသလား။

“နင် စိတ်မဝင်စားတဲ့ကိစ္စကို ငါက အလေးအနက်ထား ပြောစရာလား”

“စကား နင်”

“ဘာလဲ အမှန်အတိုင်းပြောတော့ နာလိုလား မာန့်။ ဒီစကားမျိုးက ငါ့ဘက်က အရင်ဆုံးစပြောခဲ့ရတာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးမှု ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး နင့်ကို ငါ အချိန်အကြာကြီး စောင့်နေခဲ့တယ်။ နင် ရောက်မလာခဲ့ဘူး”

“ငါ”

“စောင့်နေသူရဲ့ရင်အမောကို နင်မှ မခံစားတတ်တာကိုး မာန်ရဲ့။ ဒီတော့ ဘယ်စာနာတတ်ပါ့မလဲ။ မေ့သလောက်ရှိမှ သတိတရ လာပြောတာကို ငါ အံ့သြရုံထက် မပိုတော့တာအမှန်ပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရေခဲမြစ်ကြီးစီးနေမှတော့ အေးစက်စက်ကြီးပဲ ဖြစ်နေဦးမှာပါ မာန်”

ဖြစ်ရလေ။ အပြတ်ကြီးကို ပြောချလိုက်တာပါပဲလား။ ဟိုးအရင်တုန်းကလို ကြည်လင်သည့် အပြုံးတို့က ဘယ်ဆီထွက်ပြေးကုန်ပါသနည်း။ လေသံချိုချိုလေးဖြင့်သာ အမြဲပြောဆိုတတ်ပါသည့် ‘စကားဖြူ’ ဟူသည့် မိန်းကလေးက လုံးဝပြောင်းလဲနေလေပြီ။ သံယောဇဉ်အရိပ်အရောင်တွေပြခဲ့ပါသည့် သူငယ်ချင်းလေးက မနီတော့ပါလေ။

“စကား နှင်ပြောနေပုံက ငါ့အပေါ် အရမ်းစိမ်းကားနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နင့်အတွက် ငါက သူစိမ်းသက်သက်ပါပဲ မာန်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ငါ့အပေါ် နင် နည်းနည်းလေးတောင် ပိုတွေးပေးခဲ့လို့လား”

“ဘယ်လို”

“အိမ်ထောင်တစ်ခုကို မေတ္တာတွေ၊ သစ္စာတွေနဲ့ရောပြီး ထည်ဆောက်တတ်ကြပါတယ် မာန်။ နင်ကရော ငါ့အပေါ် မေတ္တာရှိနိုင်လို့လား”

“ငါ”

“ယောက်ျားတွေပေးနိုင်တဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ တည်ဆောက်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို ငါမလိုအပ်ဘူး မာန်။ ဒီတော့ နင့်ကိုယ်နင် ဆွေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုမှ ငါနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဆက်ဆွေး နွေးကြရအောင်”

“နှင်ပြောနေပုံက ငါ့ကို နည်းနည်းမှ သံယောဇဉ်မရှိသလိုပဲ ‘စကား’ ရာ၊ ဘာကိုမှ ထပ်ပြောလို့မရအောင် ပိတ်ပြောနေတော့တာပဲ။ ငါ့ဘက်ကိုလည်း တွေးကြည့်ပေးမှပေါ့”

‘စကား’ က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ်တဲ့။ ထပ်တွေ့ဖို့ပြောတာမို့ မုန်းသွားတာမဟုတ်တာက သူ့အတွက် ကံကောင်းသွားရပါ၏။ သူငယ်ချင်း မယ်မယ်ရရမရှိသည့် သူ့အတွက် ‘စကား’ က တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ စီးပွားစလုပ်မည် ဆိုတုန်းကလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြံဉာဏ်ပေးကြရင်း

လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတာပင်။

အခုလို နှလုံးသားရေးရာကိစ္စကျမှ နှစ်ဦးသား သဘောထား မတိုက်ဆိုင်တာတော့ ပြဿနာပါ။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကြားမှာ အတ္တမာန်မာန်ဆိုတာတွေ မထားကြ မရှိကြသော်ငြား အဲဒီထက် အဆင့်ပိုမိုသူတွေကြားမှာဖြင့် ထိုအရာတွေရှိလာသည့်နှယ်ပါ။ အထူး သဖြင့် သူ့အပေါ် စိတ်ထားကြည်ခဲ့ပါသည့် ‘စကား’ ၏မျက်ဝန်းထဲမှာ မာန်ရိပ်တွေမြင်နေရခြင်းပါပဲ။

“ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ့်ဘာသာ တွေးကြည့် ပေါ့”

“စကား”

“ဘာလဲ”

“နင် ချစ်သူရှိနေပြီလား”

ကော်ဖီသီးသွားရပါ၏။ အာရုံထဲ ရိပ်ခနဲပေါ်လာသည်က ဒေါက်တာမင်းမဟော်ကိုပါ။ မကြာသေးခင်က နှစ်ကြိမ်မျှ အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူမ၏စိတ်တို့ကို တစ်မျိုးလေးဖြစ်စေခဲ့တာလေ။ သို့သော် ခဏတာမျှပါပဲ။ သူ့နှုတ်မှ “ကျွန်တော်မေ” ဟူသည့် အသံ အနှုန်းကြောင့် သူမကို အံ့သြမှတ်တက်သွားစေခဲ့တာအမှန်ပါ။

“မေ” တဲ့။ မိန်းမ မဆန်သည့် ခပ်ပါးပါးကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မိန်းမငယ်လေးအပေါ်မှာ နင့်နှင့်သည်းသည်း ချစ်မိနေပါသည့် သူ့ ချစ်ခြင်းတို့ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ခံစားကြည့်နိုင်တာလေ။ အဘယ်မျှ ဆံကောင်းလိုက်သည့် ကောင်မလေးပါလဲ။ အလေးအနက်ထားလွန်း သော၊ ဂရုစိုက်တတ်တာ၊ တန်ဖိုးထားတတ်တာ၊ အမြတ်တနိုးဖြင့် ချစ်နေတာတို့ကို ထိုဆရာဝန်လေး၏ မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် ရင်တွင်းထိ ဆိုင် မြင်ခွင့်ရခဲ့တာလေ။

“ဟာ! တကယ်ကြီးလား”

“ဘာလဲ၊ ငါ ဘာပြောသေးလို့လဲ။ အလန့်တကြားနဲ့”

“နင်က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတာကိုး”

‘ကလေးကလား လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ ချစ်သူရှိနေရင် နောက်ဆုတ်သွားမှာများ မသိဘူးမထင်နဲ့’

“နင်ကလည်း”

“သဘောထားကြီးပြတာတွေ၊ ဘာတွေ မလိုပါဘူးမာန်။ ဒီတိုက်စွဲက ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်ပါတယ်။ မိဘတွေ တွန်း အားပေးမှ ထပြီးကရအောင် ရုပ်သေးရုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ နင်နားလည် သိပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ စားပွဲထက်ရှိ ကော်ဖီခွက်ထဲ အေးစက်နေလေပြီ။ နားလည်မှုရှိသည့် သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ဘယ် လောက်ပဲ စကားများပြီး စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ခဲ့ပါစေ သူ့အပေါ် စိတ် ရှည် သည်းခံပြီး ပြန်ခေါ်တတ်သည့်သူက ‘စကားဖြူ’ ပင် မဟုတ် ပါလား။ ဤသို့သော သူငယ်ချင်းကို တစ်သက်လုံး ဖြူစင်သည့် စိတ်ဖြင့် ဆက်ချစ်သွားလို့ ရနိုင်ပါ့မလား။

စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ ခွင့်ပေးသည့်အတွက် သူမကို ဘာ ထင်ပြောလို့မရတော့ပါ။ စဉ်းစားပါ ‘မာန့်’။ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြတ်သားနိုင် သော ‘စကား’ နှင့် လက်ထပ်ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာကို ရှေ့ဆက်လို့ရမှားထေ နာရီကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ ‘စကား’ ကြောင့် ပြန်သင့်ပြီမှန်း သိလိုက် ပါ၏။

“ပြန်ချင်ပြီလား”

“အင်းပေါ့၊ ပြောစရာမှ မရှိတော့တာ”

“ဆိုပဲပြန်မှာမဟုတ်လား”

“အင်း... Taxi တောင် တားလို့ရပါ့မလား မသိဘူး”

“ငါ ပို့ပေးပါ့မယ်၊ နင့်ကား ခုထိ မရသေးဘူးလား”

“အဆင်မပြေတာနဲ့ တခြားဆိုင် ပြောင်းအပ်ထားတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“Nine မှာ။ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရပြီတဲ့ ပြောတာပဲ”

“နင်မအားရင် ငါသွားယူပေးပါ့မယ်”

“အလိုက်သိသားပဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ကူညီတတ်ပါတယ် ‘စကား’ ရဲ့”

မျက်စောင်းခဲလျက် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သူ Bill ရှင်းတာကို ခဏစောင့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အပေါက်ဝ မှာ ဝင်လာသည်စုံတွဲကြောင့် ရှောင်လိုက်စဉ် ‘မာန့်’ လက်မောင်းကို အမှတ်မထင် တိုက်မိသွားပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ ပွဲကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်း တို့နှင့် အကြည့်ဆုံသွားရစဉ် ရင်ထဲမှ ဒီတခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရလေ သည်။

ဘုရားဇေ! အခုလေးစာပဲ ခပ်မာမာနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့မိသည့် စကားက ဘာများကြာသေးလို့ပါလဲ။ အထိအတွေ့ကို သာယာမိတာက ချစ်ခြင်းမဝီသနိုင်ပါ။

သံယောဇဉ်ကို ငဲ့ညှာပြီး သူ့ဘက် ယိုင်ကျချင်သည့်စိတ်ကို သူမ မနည်းကြီးတင်းထားရတာပါလေ။

၁၀၄ မမသန္တရီမောင်

မာန့်...

ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို ဖွင့်မပြောပြပါဘဲ နှလုံးသားနှင့်ဖတ်
ပြီး မြင်သာနိုင်ပါစေကွယ်။

***

အခန်း (၈)

မျှစ်နှင့်ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည် ပြေပြေလေးကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်မြည်း
တာ အပေါ့အငန် အတော်ပဲခို ရေဆေးပြီး ဖြတ်ထားပါသည့် နံနံပင်ကို
ဟင်းထဲခပ်အုပ်၍ အိုးကို မီးဖိုပေါ်မှ ချလိုက်ပါ၏။ မီးဖိုခလုတ်ပိတ်ကာ
ချက်ပြုတ်စင်ကို သန့်ရှင်းရေးမြန်မြန်လုပ်လိုက်ပါသည်။ ချက်ပြုတ်ခြင်း
အလုပ်က ပြီးစီးပါပြီ။

ထမင်းစားစားပွဲထက်မှာ ဒီနေ့ ဟင်းလျာတို့ကို ယန်းကန်ပြား
တွေထဲ အစီအရိယာညှိထားပေးပါ၏။ ရွှေငါးကြော်၊ အာလူးအစိတ်
အကြွပ်ကြော်၊ ငါးပိချက်စပ်စပ်လေးတို့အပြင် တို့စရာက ပဲစောင်းချား

၁၀၈ ဗမာသဒ္ဒါမောင်

သီး၊ ခရမ်းပြုတ်သီး၊ ရုံးပတ်သီးတို့ကို ရေခဲခွေးဖြင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး ပြုတ်ထားပါသည်။ ရှောက်ရွက်၊ ခရမ်းကြွပ်သီး၊ သခွားသီး၊ သဖန်းသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ကို ရေဆေးလို့ဖြတ်ထားကာ ပန်းကန်ပြားထဲ စီထည့် ပေးထားပါ၏။

ထမင်းပေါင်းဒုးအဖုံးကို ဖွင့်ကာ ရေခါချလိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားပွဲကို အုပ်ဆောင်းဖြင့် ဖုံးကာ လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် စင်အောင် ဆေးလိုက်ပါ၏။ မီးဖိုချောင်မှထွက်လာစဉ် တိုက်ပုလေး၏ရှေ့မှာ ဟိုဟို ဒီဒီ လမ်းလျှောက်နေပါသည့် ဖေဖေကိုတွေ့ရလေသည်။ အိမ်မှာ နားနေပေမယ့် ကျန်းမာရေးအတွက် လမ်းလျှောက်နေတာပါလေ။

“ထမင်းစားတော့မလား ဖေဖေ”

“အေး သမီးရေချိုးပြီးရင် စားကြမယ်လေ”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်။ (၁၅) မိနစ်ပဲ”

“အေးပါ”

ရေချိုးခန်းထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး ရေအမြန်ချိုးလိုက်ရပါ၏။ တစ်နေ့စာအဝတ်တွေကို မနက်စောစောထကာ (ညဘက်စိမ်းထားသည့် အဝတ်လေ) အမြဲလျှော်တာမို့ အပြင်ဘက်တန်းပေါ်မှာ လှန်ပြီး နေပါပြီ။ ဖေဖေဝေယျာဝစ္စအလုပ်နှင့် အိမ်အလုပ်တွေ မှန်သမျှ အလုပ်

အမုန်းအိမ်နံရံတစ်ပက်အခြား ၁၀၉

သမား မငှားထားဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်တတ်တာမို့ ဝင်ပန်းပေမယ့် စိတ်ပျော်ရွှင်ရတာအမှန်ပါ။

လုပ်ရသည့်အလုပ်က ယောက်ျားလေးတွေရဲ့အလုပ်မို့ တစ်ခါတလေ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မိန်းကလေးဆိုတာကိုတောင် မေ့နေတတ်ပါ၏။ အများထဲမှ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသဖြင့် အစ်ကိုလို ဆောင်လိုအလုပ်သမားတွေရဲ့ ယောက်ျားချင်းပြောကြသည့် စကားလုံးတို့က နားမဆုံအောင် ကြားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ရှက်နေလို့ ချေပါချေ။

ဒီတော့ ကျွန်မဆိုသည့် မိန်းကလေးက ခပ်မာဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောတတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့်ရတာပါ။ နိစ္စဓူဝ ယောက်ျားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းပြီးလုပ်နေရသဖြင့် အိပ်ယိုက်ယိုက်နပ် ဖြီးလိမ်းအလှဆင်တာကို မလုပ်ဖြစ်သလို ခေါင်းအမြဲ ဆွတ်ရ လွယ်ကူစေရန် ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုသာ ညှပ်ဖြစ်လေ၏။

မျက်နှာကိုလည်း ဘာမှ သေချာမလှူးဖြစ်ပါဘဲ ညဘက် ခပ်ရောင်ခါနီး ရေချိုးမှသာ သနပ်ခါးရေကျလူးဖြစ်တာပါ။ မျက်လုံးမှာနဲ့ ခြယ်သတာ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးတာ၊ အလှပုံဖော်တာမှန်သမျှ ကျွန်မ နဲ့ မသက်ဆိုင်ပါ။ မိန်းမဆန်သည့် အဝတ်အစားတို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်

အလှပေါ်အောင်လည်း ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မဝတ်တတ်ပါချေ။ ဤသို့
သော မလှပသည့် ကျွန်မ၏အမည်သည်ကား ‘မေနိုင်’ ပင်ဖြစ်လေ
၏။

ရေချိုးပြီးသည်နှင့် အလုပ်သွားရန် အဝတ်အစားကို တစ်ခဲ
ဘည်း လဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ သိပ်မခြောက်သေးသည့် ဆံပင်တို့ကို
တဘက်အသေးလေးဖြင့်သုတ်ရင်း အခန်းထဲမှထွက်လိုက်၏။ တို့ကို
ဘေးပေါက်တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ကြိုးတန်းမှာ ရေသုတ်ထားပါသည့်
တဘက်တို့ကို လှမ်းထားလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ”

“အေး”

ဖေဖေကိုအသံပြုလိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ကာ ရေဆေး
ပြီး စစ်ထားပါသည့် ကြွေရည်သုတ်ထမင်းအုပ်ထဲသို့ ထမင်းပေါင်း
ထဲမှ ထမင်းအပူကို ယောက်မအသေးလေးဖြင့် သေသေသပ်သပ်
ခူး၍ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ထမင်းခပ်ဂေါ်အလတ်လေးကိုတပ်ကာ အ
အုပ်၍ သယ်ခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် ရေဆေးထားပါသည့် ကြွေပန်း
နှစ်ချပ်နှင့် ဖွန်းတို့ကို ပြန်ဝင်ယူရင်း လက်ဖက်ခြောက်နှစ်ထားပါသည့်
ကရားအိုးထဲသို့ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေးပူကို ရောထည့်ကာ ကိုယ်

သယ်ခဲ့ပါ၏။

“ငါ့သမီး အတော်ပင်ပန်းနေပြီ”

“လူဆိုတာ အမိဝမ်းထဲကနေ ရုန်းကန်ပြီးထွက်လာကြတာ
ဆို ဖေဖေပဲပြောခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့သမီးက ယောက်ျား တစ်
ယောက်လိုပါ လုပ်နေရတာကို စိတ်ရောလူပါ ဘယ်သက်သာပါ့မလဲ”

“ပင်ပန်းလည်း ကျန်းမာရေးအတွက်လို့ ယူဆပြီး စိတ်ဖြေ
နိုင်ပါတယ် ဖေဖေရယ်။ ‘နိုင်’ က ဖေဖေအတွက် သမီးလို ထီးမျိုးနဲ့
သားလိုအားပါ ရှိပြီး ဖေဖေအားထား ယုံကြည်ရတာကိုပဲ လိုချင်တာပါ”

“ဖေဖေသိပါတယ်၊ ဖေသမီးက ဖေဖေအတွက် ဘက်စုံ
သက်ရှိပစ္စည်းလေးပါ။ ဒီလိုကလေးကို သား (၁၀) ယောက်နဲ့
ဘာလဲပေးရင်တောင် မလဲနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ဖေဖေနှင့်အတူရယ်လိုက်မိပါ၏။ သူ့များတွေကြားလျှင်ဖြင့်
ချောင်စရာဟုထင်ကြပေမည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ လူမှန်
အောင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် မတ်မတ်ရပ်နိုင်ရမှားမဟုတ်ပါလား။
သိသိတမဆို ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်အသက်ထက် ပိုတန်ဖိုးထားပြီး
မိမိမြတ်နိုးကြသလို ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး အချောဆုံး အတင်

တယ်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားကြတာအမှန်ပါပဲ။

ဖေဖေအတွက် အရင်ဆုံး ထမင်းခူးထည့်ပေးပြီး ရေနွေးကိုပဲ
ကြွေမတ်ခွက်ထဲသို့ ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဟင်းတွေကိုပါ ဦးဦးဖျား
ဖျား နည်းနည်းစီထည့်ပေးပါသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မစားရန်အတွက်
ထမင်းစားကန်ကိုပြင်ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ချဉ်ရည်ဟင်းခွက်မှ နံနံထဲ
နံ့က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သင်းနေလေသည်။ ဖေဖေ စားပြန်အောင်
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပေးတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သည့် ဖေဖေအစ်မ
ကြီး (ကြီးမေ) ကို စိတ်ထဲမှ ရိုသေစွာ ကန်တော့မိပြန်၏။

“ငါးကြော်က အရိုးကျွတ်ကျွတ်ကြော်ထားပေးမယ့် မေ
အောင် သတိထားပါ ဖေဖေ”

ဖေဖေ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကလေးငယ်လို သဘောမျိုး
ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ရပါ။ ကြီးမေ သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်ကတည်း
မောင်ဖြစ်သူ ဖေဖေအပေါ် ထိုသို့ပင် အမြဲပြောခဲ့သဖြင့် အကျင့်ပါနေ
ပါပဲ။ ဟင်းချက်လျှင် မတည့်တာထည့်မချက်မိစေရန် ‘မတည့်အ
စာရွက်ကို မီးဖိုချောင်နံရံမှာ ကပ်ထားပေးမယ့် မစုံလင်ပါ။

သဘောသီးနှင့် ချင်းမတည့်တာ၊ အချဉ်နှင့်နို့မတည့်တာ
အခါးနှင့်လျက်ဆား မတည့်တာတို့ကအစ သိထားပြီး သတိထား

ချက်ရပါ၏။ အစာစားပြီးတိုင်း အစာကြေလျက်ဆား စားတတ်သည့်
သူကြီးတွေကြောင့် ပိုသတိထားရလေသည်။ အစားအသောက်
အရသာရှိအောင် အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်ပြုတ်တတ်တာက
အိမ်ရှင်မတိုင်း၏ ထက်မြက်သည့်အစွမ်းပင် မဟုတ်ပါလား။

အသားဟင်းကို ဆီမများအောင်ချက်ရတာ၊ အရွက်ကြော်ကို
ဆီကြီးမနားအောင် ခပ်စိမ်းစိမ်းလေးကြော်ရတာ၊ အရည်သောက်ဟင်း
နှင့် ဟင်းပွဲကို လိုက်ဖက်အောင် တွဲတတ်ရတာ၊ အရွက်သုပ်တွေကို
အအစ ချဉ်ငန်စပ်အရသာမျိုးစုံအောင် သုပ်တတ်ရတာတို့က အိမ်ရှင်မ
တိုင်း မကျွမ်းကျင်ကြပါ။

ကျွန်မတွေပြီး ချက်တတ်တာက ကန်စွန်းရွက်ဆို ဝက်ဆီဖတ်
နှင့် ဝက်သားဆို အာလူးနှင့်၊ ကြက်သားဆို ဘူသီး၊ စပါးလင်နှင့်
ဆည်ဖြင့် အဆီအစိန်ပြေအောင် အရည်သောက်ကို ကင်ပွန်းချဉ်
ချက်လို ချဉ်ပေါင်လိုဟင်းဖြင့် တွဲတတ်လေ့ရှိပါသည်။ ငါးခြောက်ကြော်
ဆိုလျှင်ဖြင့် ပဲဟင်းချိုဖြင့် တွဲလျှင် ပိုကောင်းပါသည်။ ငါးချဉ်သုပ်လျှင်
အတီသီးဟင်းချိုနှင့် ပိုလိုက်ဖက်သည့်အတွဲပင် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဤနယ် ဟင်းလျာတို့ကို တွဲဖက်တတ်ပါသည့် ကျွန်မ
က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြင်ဆင်မခြယ်သတတ်။ Fashion ကျကျ။

Style ရှိပြီ မဝတ်ဆင်တတ်ပါလေ။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် အလုပ်တို့ကို စိတ်မဝင်စားသလို မလုပ်ဖြစ်ဘဲ ဖေဖေလုပ်သည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည့် ဒီအလုပ်မှာပင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပုံစံဖြင့် ဝင်လုပ်ဖြစ်လေသည်။

“ဘာသဘောကျလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဟို ဆရာဝန်လေးကို တွေးမိလို့ပါ”

“ဆရာဝန်၊ ဪ၊ ဒေါက်တာမင်းမဟော်ကိုလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တစ်အိမ်လုံးက ဂရုစိုက်ကြတဲ့ ဆရာဝန်လေးနဲ့ ဖေဖေသမီး လိုက်ဖက်ရဲ့လားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“အာ ဖေဖေကလည်း ကြိုကြိုဖန်ဖန်”

“ယောက်ျားချင်းမို့ ဖေဖေက ကြိုမြင်ပါတယ်သမီးရဲ့။ သူ့ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘဲ ရှာကြံတတ်တဲ့ Idea ကိုတော့ သဘောတူတာ အမှန်ပဲ။ သူတို့ထားတဲ့ လိပ်ခုံးလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေတောင် မိမိမိနေပြီလေ။ သူကလည်း သူပါပဲ။ အလုပ်ကို ဒီလောက် တကျောင်းကျောင်းမှတော့ မသိဘဲနေပါ့မလား။ စိတ်ထဲမှာ အမြင်ကပ်သလိုဖြစ်နေပေမယ့် ဖေဖေကို ဆေးကုပေးခဲ့ဖူးသည့် ကျေးဇူးရှိခဲ့တာမို့ ဒေါသဖြစ်ချင်သလို

စိတ်ကို ထိန်းထားရတာပါ။ မဟုတ်လို့ကဖြင့် ဘုရားကလွှတ်မိမှာ အမှန်ပါပဲ။

“စပြင်နေပြီ၊ ဒီလောက် ကျုံးကျုံးကျနေတဲ့ အစုတ်ပလုတ်ကားကို ဘယ်ချောင်က ရှာလာမှန်းကိုမသိပါဘူး”

“ဖွဲကတော့ မသေးဘူး မဟုတ်လား”

မှန်ပါသည်။ အချိန်မရှိသည့်ကြားထဲက ရှာကြံပြီး work-shop ကို ခဏခဏရောက်လာတာမဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေရှိပါက ဖေဖေနှင့်အတူ စကားပြောဖော်ရပြီး တော်ရုံနှင့်မပြန်ဘဲ မှောင်မှသာ ထပြန်လေ၏။ ကားအကြောင်းလည်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မသိပါဘဲ ဘာလေး ညာလေး လုပ်ပေးပါဆိုပြီး တောင်းဆိုသေးတာပါ။ စက်သေချာပြင်ပြီးမှ ဆေးပြန်မှုတ်ပေးရမှာမို့ colour ရွေးလျှင်လည်း အိုဂျောင့်က ကျဉ်းမှာပါ။

“သည်းခံပေးရမှာပေါ့ ဖေဖေရယ်။ ဒီကားကောင်းသွားရင် နောက်ထပ်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ”

“ထင်သလား၊ လူတစ်ဖက်သားကို လျှော့မတွက်မိစေနဲ့လေ”

“ဘယ်သူမှတော့ ကားအကောင်းစားကြီးကို ပျက်အောင် ထုပ်ပြီး ယူမလာပါဘူး ဖေဖေရယ်။ ဒီလောက်တော့ ‘နိုင်’လည်း

၁၁၆ မိမိသားစုမောင်

သိပါတယ်။ ခဏတာ စိတ်ဝင်စားရုံနဲ့ 'နိုင်' စိတ်က ဖယောင်းလို ပျော်ကျမသွားပါဘူး။

“အာမခံနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဖေဖေအတွက် နောက်ထပ် ထမင်း ထည့်ပေးလိုက်သလို ကျွန်မပါ နည်းနည်းထပ်ထည့်ဖြစ်လေသည်။ ပင်ပန်းသည့်အလုပ်လုပ်ကြသူတွေ့ဖို့ အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး ဝလင်အောင် စားရမိ၏။ အလုပ်မှာလည်း အလုပ်သမားတွေချက်စား ရန် လစဉ်ဆန်အိတ်နှင့်အတူ အခြောက်အခြစ်၊ ဆီဆားတို့ဝယ်၍ ထောက်ပံ့ပေးထားပါသည်။

ကိုယ့်တက်က ဖြူစင်သည့်စေတနာ မေတ္တာတို့ဖြင့် အုပ်ချုပ် ထောက်ပံ့ပေးသဖြင့် သူတို့ကလည်း တူညီသည့် စေတနာဖြင့်တုံ့ပြန် ကာ အလုပ်ကြိုးစားကြပါ၏။ အလုပ်ချိန်ကို မနိုမကပ်ဘဲလုပ်ပေးကြ သလို ပစ္စည်းသေးသေးမွှားမွှားကအစ ခိုးဝှက်ရောင်းသည့် အကူ ပျက် စာရိတ္တမျိုးလည်း မရှိကြတာမို့ မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

“နိုင်ဘဝမှာ ဖေဖေရှိနေရင် ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ဖေဖေက နောက်ထပ်

အမုန်း၏နိရိုဏ်ဖက်အခြား ၁၁၇

ဘယ်နှနှစ်လောက် အသက်ရှင်ခွင့်ရမှာတဲ့လဲ။ သမီးကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ့်လူရဲ့လက်ထဲကိုတော့ ဖေသမီးကို စိတ်ချ လက်ချ အပ်သွားချင်တာ အမှန်ပဲ”

“နိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တာ ဖေဖေသိပါ တယ်”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်သမီး မိန်းကလေးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ တံခွန်မရှိသည့်ဘုရား၊ အလံမရှိသည့်ရထား၊ လင်သား မရှိသည့်မိန်းမဆိုတာ လောကအလယ် မတင့်တယ်ဘူး။ ဒီတော့ တစ်နေ့တော့ ဖေသမီး မဖြစ်မနေ အိမ်ထောင်ပြုရမှာပဲ”

ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုံ့မိပြန်ပါ၏။ စောစောကဖြင့် သား (၁၀) ယောက်နဲ့တောင် ကျွန်မကို မလဲပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး အခုတော့ ဒီသမီးကို သူများလက်ထဲ ထည့်ပေးချင်နေပြန်ပြီလေ။ အရင်က ခေါင်ခေါင်မြည် သန်မာခဲ့ပါသည့် ဖေဖေကျန်းမာရေးက တစ်ခါလေး Sign ပြလိုက်ရုံ နဲ့ ကျွန်မဘဝကြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေခဲ့တာပါ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်လျော့ကာ ဖေဖေအပေါ် ဂရုစိုက်ပြီး ဖေဖေ သဘောအတိုင်း နေဖြစ်ခဲ့တာပါလေ။

“ဒါဖြင့် အဲဒီဆရာဝန်ပေါက်စလေးကိုပဲ ဖေဖေမျက်စိထဲမှာ

၁၁၈ မမသဒ္ဒါမောင်

သမက်လောင်းအဖြစ် မြင်နေတယ်ဆိုပါတော့လေ”

“ဒါပေါ့”

“စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့က အများကြီးကွာခြားမှုရှိတာ ဖေဖေလည်း သိမှာပါ။ နှစ်ဘူးဝင်ပေါင်းအိုးထဲကို ဆန်သုံးဘူးထည့်ချက်လို့ မရမှန်း လူတိုင်းသိပါတယ်။ မန်းအိုးလေး လှတယ်ဆိုပြီး လမ်းဘေးက မြက်ပန်းထည့်ထိုးလို့ တင့်တယ်ပျိုမလား။ ‘နီငါ’ ဆိုလိုတာက ဘာမှန်း ဖေဖေနားလည်မယ်ထင်ပါတယ်”

“သမီးနဲ့သူက မတန်ဘူးလို့တွေးထားတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖူးစာပါလာရင် ဘယ်လောက်ဝေးကွာခြားနားတဲ့ဘဝမျိုး ဖြစ်ပါစေ၊ နီးစပ်ခွင့်ရှိကြပါတယ် သမီး”

ကျွန်မ သက်ပြင်းကျိုက်ရွက်လိုက်မိပါ၏။ မေမေ့ကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူကို အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပြောနေရမှန်း သိနေပါ၏။ ခက်တာက လက်တွေ့ဆန်သည့်ဘဝထဲမှာ အဲဒီရင်ဘတ်ထဲကကိစ္စကြီးကို ကျွန်မ မတွေးချင်တာပါပဲ။ ကျွန်မရင်မမောပါရစေနဲ့နော်။

***

အခန်း (၉)

Taxi ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ‘ထား’ ၏ကားလေးက Platform ဘေးမှာထိုးရပ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ကားဆရှင်းပေး ဆိုက်ပြီး ဆိုင်ရှိရာလျှောက်လာစဉ် ‘ထား’ က ဖုန်းပြောလက်စ မပြီးသေးသဖြင့် ‘စကား’ ကို လက်ဖြင့် အသာလှမ်းထောင်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ဒါပဲလေ၊ မအားလည်နေပါစေတော့။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဪ ခြောက်ဆယ်ရာလား။ အားမှမအားတာကို”

“ကိုသက်လား”

၁၂၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်း ဒါပဲနော်၊ ညမှပြောမယ်”

“ဘာခိုင်းပြန်ပြီလဲ”

“လမ်းကြီးရင် နင့်ကားဝင်ယူပေးဖို့ပြောတာပါ။ အဆင်မပြေပါဘူး”

“ရပါတယ် ထားရယ်”

“ဘာရပါတယ်လဲ၊ ဖျားတာသက်သာခဲ့လား။ နားပါဆဲလည်းမရဘူး၊ နင် အတော်ခေါင်းမာတယ်။ တကယ်ပဲ”

‘ထား’ က ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ဆိုင်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ Cleaning လုပ်နေကြသည့် ကောင်မလေးတွေက ‘စကား’တို့ နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ Showroom ရှိ Aircon က အရမ်းအေးအောင်ဖွင့်ထားတာမို့ ရုံးခန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်ရပါသည်။ ‘ထား’ က Aircon ကို နည်းနည်းနေလို့ကောင်းရုံ အေးရုံသာ ဖွင့်ပေးလေ၏။

“ဟပ်ချိုး!”

“ဆေးခန်းမသွားဘူးလား”

“ဆေးသောက်ထားပါတယ်”

“အခု Flu တွေကပြင်းတယ် ‘စကား’ ရဲ့။ ဆေးခန်းမသွား

အပုန်းအနှိပ်ရံတစ်ဖက်အခြား ၁၂၁

ဘဲ နင်ပေတော့ပြီး မွေးထားလို့ကတော့ အဲဒီအကောင်က ပျော်သလေးလှပဲ”

နာစေးနေသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ရာသီဖျားမို့ ဒီတုဂွေးကို လူတိုင်းရှောင်ရှားလို့မရပါ။ အိမ်မှာ ကွေးနေရင် ရောဂါက ပိုဆိုးလာမှာမို့ ဆိုင်ကို ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မေမေဆူလွန်းလို့ နားယူမိတယ်ဆိုမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကပါ စေတနာ ပရပွဖြင့် ဆူပွနေပြန်လေသည်။ အခုလည်း ‘ကိုသက်’ ကို ဘယ်လောက်နားပူအောင် ပြောလိုက်သည်မသိပါ။ သူငယ်ချင်းကိစ္စကိုပါ သူစိမ်းကို အကူအညီ တောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ‘ထား’ ကတော့ ‘ကိုသက်’ ကို နိုင်မည်ဟု ဆင်ပါ၏။

“ကားက ‘မာန်’ သွားယူပေးပါ့မယ် ‘ထား’ ရယ်။ ပူနေပါနဲ့။ အိမ်မှာ မေမေနားပူအောင်ပြောလွန်းလို့ နားအေးအောင် ထွက်လာတာပါ”

“Sorry! စေတနာနဲ့ပြောမိတာပါ ‘စကား’ ရယ်။ မာန်နဲ့ ဆွေဖြစ်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်း”

“အခြေအနေတိုးတက်ခဲ့လား”

ခုံမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေမိ၏။ အခြေအနေတိုးတက်ရဲလား တဲ့။ ခုထိ ရေရေရာရာ ဘာမှမသိသေးပါဘဲ လူကို အပိုင်တွက်တာက နည်းနည်းတော့ အောက်တာအမှန်ပဲ မာန်။ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်တာ မှန်ပေမယ့် နှလုံးသားရေးရာကိုတော့ ပြီးပြီးရော သဘောမထားဘဲ အလေးအနက်ထားစေချင်တာ အမှန်ပါ။ သံယောဇဉ်နှင့် ချစ်ခြင်းကို ‘မာန်’ ခွဲခြားနားလည်ပါရဲ့လား။

“ဘာတဲ့လဲ”

“လူကြီးတွေတော့ Pressure ပေးနေကြပြီ”

“ဒီတော့”

“ငါသဘောကရောတဲ့”

“ပိုင်လှချည်လား၊ ဒီလောက်လမ်းဖွင့်ပေးမှတော့ Yes! All-right လုပ်လိုက်ပေါ့ ‘စကား’ ရဲ့”

“အပြောကလွယ်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားလူကို ပိုင်ဆိုင်ချင် စိတ်အပြည့်ရှိနေတာပဲဟာ။ မာနလေးတစ်ထစ်လောက် လျှော့နဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ ‘စကား’ ။ အနီးဆုံးရောက်ဖို့က ဘယ်သူပဲရွှေ့စွဲ ခရီးပေါက်ဖို့က အဓိကကျတာပါ”

မှန်ပါသည်။ သို့သော် ‘စကား’ ဘက်ကသာ ရှေ့ကိုလျှောက် နေရပြီး သူက လုံးဝမရွှေ့လျင်တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ဆေးရာကို ရွှေ့နေလျှင်ဖြင့် ဒီဘဝ နီးစပ်ခွင့်က Far Far Away ပါ လေ။ မိဘတွေသဘောတူရုံနဲ့ အင်းဆီပြီး ယူရအောင် သက်မဲ့အရပ် တွေမှမဟုတ်တာ။ နည်းနည်းလေးတောင်မှ ‘စကား’ အပေါ် ရင်မခုန် ဘူးလား ‘မာန်’ ရယ်။

“အချစ်မပါဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ထောင်လို့ရပါရဲ့ ထား ထား”

“ဘယ်လို”

“သူ့ပုံစံက အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာ။ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးပြီး ဘူအမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက်နဲ့ ငါ့ကိုလာတွေ့တာမျိုး၊ မျက်ဝန်းထဲ မှာ ငါ့အပေါ် ပါးပါးလေးတောင်ချစ်တဲ့ အရိပ်အယောင် နည်းနည်းမှ တွေ့ရတာ”

‘ထား’ က ‘စကား’ ကို အံ့သြစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေပါ၏။ နိုင်ငံထဲမှ လှိုက်ဖိုတက်လာပါသည့် ခံစားချက်က တနင့်တပိုးကြီးပါ။ အမြင်တွေ မိုဝေလာသဖြင့် မျက်ရည်ပိုင်းနေပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ အချစ်များမှတစ်ဆင့် အပြင်မှာ ပိုးတဖွဲ့ ရွာနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိ

၁၂၄ မမသဒ္ဒါမောင်

၏။ မေတ္တာရေကြည်တစ်ပေါက်မျှ ရဖို့က ခက်ခဲလွန်းလေစွ။

ဘဝမှာ ဘာဆိုတာမျှ မလိုအပ်အောင် ပြီးပြည့်စုံပြီးသားပါ။
လိုအပ်တာတစ်ခုတည်းပါ 'မာန'။ အဲဒီတစ်ခုတည်းသောအရာကိုသာ
'စကား' လိုချင်တာမှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် ဥပေက္ခာပြုရက်တယ်လို့
'မာန' ရင်ထဲကို ရက်စက်တတ်အောင် အဘယ်သို့သော နတ်ဆိုးက
များ ထည့်ပေးခဲ့တာပါလဲ။

မာနလေး တစ်ထစ်လျှော့လိုက်တာနဲ့ နင်နဲ့ငါ နှလုံးသာချစ်
ထပ်တူကျပါ့မလား။ ဟိုးအရင်ခေတ်တွေက အချစ်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ရဖို့အတွက် သုံးနှစ်သုံးမိုး တန်ဖိုးထားပြီး စောင့်ဆိုင်းကြတဲ့ ထုံးတမ်း
စဉ်လာက ကွယ်ပျောက်ခဲ့ပြီမှန်း သိနေပါ၏။ သို့သော် ကိုယ့်အပေါ်
အသက်လိုတန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးမှုကိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်း
လိုလားမှန်း 'မာန' သိပါလေစ။

“ငါကတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ နီးစပ်အောင်
ချင်တာ အမှန်ပဲ။ နှစ်မိသားစုလုံးလည်း ဒီလောက်ရင်းနှီးခဲ့ပါလျက်
နင်တို့အတွက် ဘာက ခက်နေတာလဲ”

“ငါက ငါက 'မာန' ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ
ကြာပါပြီ 'ထား' ရယ်”

“ငယ်ငယ်ကချစ်တဲ့ အချစ်က ဖြူစင်တယ်လေ 'စကား'
ရယ်။ (၅၂၈) နဲ့ (၁၅၀၀) ကို နင် ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်မှ ဖြစ်မှာ
ဈေ့”

“သိပါတယ်”

“အေး အဲဒါကို 'မာန' လည်း သိပ်မကွဲပြားသေးလို့၊ နား
လည်နိုင်သေးလို့ အချိန်ယူစဉ်းစားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ခြားနားချက်ဆိုတာ ရှိ
တောင်းရှိနိုင်ပေမယ့် 'စကား' တို့ ပွင့်လင်းရုံနဲ့ ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။
ဒီလိုသာ အေးတိအေးစက်ကြီး အခြေအနေမျိုးနဲ့သာ ဆက်သွားနေပါ
သွင် အိမ်ထောင်သာယာမှုမျိုး ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ 'မာန' အတွေးတွေ
ကို ဖမ်းဆုပ်ထားချင်စိတ်က 'စကား' ရင်ထဲမှာ အပြည့်အသိပ်ပါလေ။

“ငါ”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်တာလဲ”

လူက မိုက်ခနဲမျှသွားတာမို့ ခုံမှာပြန်တိုင်လိုက်ရပါတဲ့။ မည်မျှ
စိတ်မာသည်ဟုပင်ဆိုပါစေ အခုလို နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာ
အလိုလို ဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်တာ သဘာဝပါ။ 'နေလို့သက်သာရဲ့
ထား' ဟူသည့် ကရုဏာလေသံလေးတောင်မှ 'မာန' ထံကမကြားရ

၁၂၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ပါချေ။

“အစာမရှိလို့ မူးသွားတာ”

“ဒီတိုင်းမဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆေးခန်းသွားပြီး အိမ်ပြန်နားလိုက်ပါ ‘စကား’။ ဒါမှမဟုတ် Family Doctor နဲ့ပဲ ပြန်ပြချင်လား”

“ဟင့်အင်း၊ မေမေ စိတ်ပူနေမယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီနားက ဆေးရုံပဲသွားကြတာပေါ့။ ဆေးခန်းတွေက ညနေဘက်ပဲဖွင့်တတ်တယ်”

‘ထား’ က သူမလက်မောင်းကိုတွဲ၍ ဆိုင်တွင်းမှပြန်ထွက်လာပါတယ်။ မိုးက ဖွဲဖွဲလေးကျနေတုန်းပါပဲ။ ထီးဆောင်းရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ရှုပ်ပြီး နှောင့်နှေးတာမို့ မဆောင်းဖြစ်ဘဲ ကားပေါ်အမြန်တက်လိုက်ကြပါသည်။ ‘ထား’ က ကားကို လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ဝင်ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် မောင်းလိုက်လေ၏။ လူက အရမ်းနီးပြီး မောနေတာမျက်စိကို အသာမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

“စကား စကား”

“ဟင်”

“အိပ်ပျော်သွားတာလား၊ ရောက်နေပြီ ဆင်းရအောင်”

“အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းအိန်ရဲတစ်ပက်အခြား ၁၂၇

ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံထဲသို့ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်လိုက်ကြပါ၏။ ပါရဂူနှင့်ပြရလောက်အောင် ရောဂါမဟုတ်တာမို့ ‘ထား’ က သူမကို ဆွဲဆောင်ခဲ့မှာ ခဏထိုင်ခိုင်းပြီးပြရမည့် ဆရာဝန်ကို သွားရုံစမ်းနေလေသည်။ ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်လာတာမို့ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပိုပြီး ထိကပ်ထားလိုက်ပါ၏။ ‘စကား’ တော့ Fever တက်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော့်အတွက် ဒီ List အတိုင်း ထိုးဆေးရော တစ်ခါသုံး Syringe တွေပါ ထုတ်လာပေးပါ Please”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

ရင်းနှီးသလိုရှိသည့်အသံမို့ ဆေးကောင်တာဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မှန်ပါသည်။ သူမမြင်လိုက်ရသည်က dutycoat ဖြူဖြူနှင့် ချောမောသန်ပြန်နေပါသည့် ဆရာဝန်လေးကိုပါ။ ဘေးဘက်ကို ဆတ်မထားမိဘဲ ကောင်တာမှန်ထက် Note Pad ကို အာရုံစိုက်ပြီး ရေးခြစ်နေလေ၏။ အမြဲတစေ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့်သာ မြင်ခဲ့ရပါသည့် သူ့ကို အခုလို Duty Coat ဖားဖားဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာ ဒီတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ထား’ ခေါ်လာတာ သူမရှိနေပါသည့် ဆေးရုံခြံနေရပါလဲ။ စုံစမ်းဖို့သွားတဲ့လူက ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၂၈ မမသန္တမောင်

မျက်နှာရော မျက်လုံးတွေပါ ပူလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ပိုစိန်ပြီးချင်းလာလေတော့၏။ အရေးအကြောင်းဆို ဘာလုပ်ရမှန်း စဉ်းစားမရ ဗျာများ တတ်သည့် 'ထား' တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း Toilet သွားနေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“တူတယ်လို့ထင်နေတာ။ တကယ်ပဲ ‘စကား’ ဖြစ်နေတာကိုး”

ရှေ့တည့်တည့်လာရပ်ပါသည့် သူ့ကြောင့် ရင်ထဲထိတ်သွားရပါသည်။ လူတွေအများကြီးထိုင်နေသည့်ကြားထဲမှ သူမကို မြင်သတဲ့။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိသဖြင့် အမြန်ထရပ်လိုက်စဉ် လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

“သတိထားလေ၊ တစ်ယောက်တည်းလာတာလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘယ်သူပါလာတာလဲ”

“စကားရေ၊ ဟောတော်!”

အခုမှ အပြေးရောက်လာသည့် ‘ထား’ က သူမကို ထိန်းကိုင်ပေးထားပါသည့် သူ့ကိုပါမြင်သွားလေ၏။ မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် အံ့သြနေပါသည့် ‘ထား’ ကြောင့် ရယ်လည်းရယ်ချင် သူ့ကိုလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းထိန်းရဲတစ်ဖက်အခြား ၁၂၉

အားနာသွားရပါသည်။ ဘယ်ကိုသွားရမည်ဟု မပြောသေးပါဘဲ သူ့ကို စာအံ့တသြ စိုက်ကြည့်နေတော့တာကိုး။

“သူ”

“ကျွန်တော့်ကိုသိလို့လား”

“သိတာပေါ့! အဲ! မသိဘူး”

“ထား”

“Sorry! အရေးကြီးလူနာမဟုတ်လို့ ပြင်ပလူနာဌာနမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ ‘စကား’ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘ထား’ က ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် သူမကို မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ပြ ဆိုက်လေ၏။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ဟိုတစ်ခါဇာတ်လင်းရှာဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာမို့ မျက်နှာပူမိတာအမှန်ပါ။ မြေညီထပ်ရှိ ဆေးကုသခန်းသို့ပင် သူနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ Come with me တဲ့ ‘မာန်’။ ဒီလိုစကားမျိုးကို နှင့်ဆီကသာ ငါကြားချင်နေတာပါလေ။

“ခဏလွဲလိုက်နော်၊ ချိုင်းကြားထဲညှပ်ရမယ်၊ Fever တိုင်း

သူက သွေးပေါင်ချိန်စက်လက်ပတ်ကို ပတ်ပေးရင်း အဖျား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တိုင်းတာတို့ကိုပါ ခပ်သွက်သွက်လုပ်ပေးလေ၏။ ရင်ဘတ်နေရာထဲ နားကျပ်ထောက်လိုက်စဉ် သူမ မျက်ဝန်းတို့ကို ဖတ်ခနဲ ပိတ်ထားလိုက် မိပါသည်။ ရင်ထဲမှ တဒိတ်ဒိတ်မြည်နေသံကို ကိုယ်တိုင်ကြားနေရလို့ ပါပဲ။

“Breakfast ဘာမှ စားမလာဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“နှလုံးခုန်တာ Normal မဟုတ်လို့ မေးတာပါ။ မောနေ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

“Hundred and Four တောင်မှရှိတယ်။ အစာမစားဘဲ တောပေနေရင် down သွားမှာပေါ့ဗျ။ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲ အစာ အကုန်လိုက်ပြောရမှာလား”

“စားမှာပါ”

“စားဖြစ်အောင်စားနော်၊ အစားလည်းဝင် ဆေးလည်း သောက်မှ ရောဂါက မြန်မြန်ပြေးမှာ။ အခု ဆေးထိုးပေးလိုက်မယ် ကောင်တာမှာ ဒီဆေးစာအုပ်ပြလိုက်ပြီး ဆေးထုတ်သွားပါ။ ဦးထိန်း စေခိုင်း”

အမုန်း၏နိဂုံးတစ်ဝက်အခြား ၁၃၁

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ အပြင်မှာ ဦးရွာနေတာသိပါလျက် ဒီလိုပြောစရာလား။ ဆိုင်မှာဆို Owner နဲ့ Customer ဆိုပြီး တရင်း တနှီး ပြောခွင့်ရှိသော်ငြား အခုလို Patient နှင့် Doctor အခြေအနေ မှာဖြင့် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေမိတာပါလေ။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်အခြေအနေမျိုး ဖြစ်မှပဲ သူ့နဲ့ထပ်ဆုံရတယ်လို့။ သေချင်တယ် ‘စကားဖြူ’။

* * *

အခန်း (၁၀)

မိုးရွာထားသဖြင့် ကတ္တရာလမ်းမှာ ရေတွေရှိတာမို့ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေရပါတယ်။ မိုးရွာတာကို သူ့ရော 'စကား' ပါ မနှစ်ခြိုက်ကြပါ။ လမ်းပေါ်မှ ဗွက်ထပြီး ရေစင်တက်တာ၊ ခန္ဓာကိုယ် ထက် ရွှဲရွှဲပြီး အဖျားရောဂါတွေ ဝင်တတ်တာမို့ မိုးရာသီကို ငယ်စဉ် ကတည်းက မုန်းခဲ့မိပါတယ်။

Slip ဖြစ်သွားပါက Accident မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ ဂရုစိုက်မောင်းနေရ၍ ခရီးကကြန့်ကြာနေလေသည်။ 'စကား' အတူ အညီတောင်းထားသဖြင့် ပို့ထားသည့်ကားကို သွားယူရန် Work-

shop ကို ရှာရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ချောင်းမှာများ သွားဖွင့် ထားပါသည့် ကားပြင်ဆိုင်မှန်းပင် သူမသိပါ။

နေရာသေချာညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် ကားကို လမ်းမကြီးထက်မှ လမ်းသွယ်ကြားဘက်ကွေ့ရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။ ကားရှင်းသည့်နေရာ မှာ ဖွင့်ထားတာမို့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ အချက်ပြပြီးကုန်သည့် ညာ ဘက်သို့ကွေ့ချလိုက်စဉ် သူ မျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။ မဖြစ်ဘဲ နေပါ့မလား။ လမ်းသွယ်ကိုပိတ်ပြီး မောင်းနေပါသည့် လိပ်ခုံးကား စုတ်လေးက မြင်မကောင်းအောင် အရောင်ဖြင့် မီးခိုးတွေအူထွက်ကာ အသံပေါင်းစုံဖြည့်နေတာပါ။

“ဝူး! ဝူး! ဖွတ်! ဖွတ်! ဒိုင်း!”

“ဝရူး! ဂရီး ဂရီး”

“တောက်!”

ဘယ်ဘိုးတော်ကများ စီးတော်မြင်းအစုတ်လုတ်ကို ထုတ်စီး ပြီး လာပြင်တာပါလိမ့်။ ကားလေးက ရှေ့ကို ဆက်မသွားနိုင်တော့ဘဲ လမ်းမပေါ် ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားမျိုးဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ လမ်းပိတ်ထားသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် သူ ကားကို ဆက်သွား၍မရတော့ တဲ့။ ဒေါသတွေထွက်ကာ ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်ပါတယ်။

၁၃၄ မမသဒ္ဒါဟောင်

“ဟေ့! အဟွတ်! အဟွတ်!”

ကားလေးရှိရာသွားပြီး ပိုင်ရှင်ကိုပြောရန် ပြင်လိုက်စဉ် အိတ်
ဖောမှ အငွေတို့ကြောင့် လည်ချောင်းယားကာ အသက်ရှူရခက်သွား
စေပါ၏။ ညနေဆည်းဆာအလှူက ဤကားစုတ်ကြောင့် မျက်စိပသာ
မဖြစ်တော့ပါချေ။ ဒီပြဿနာကောင်နဲ့ သူတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့လေပြီ။

“ဒီမှာ!”

အသံလှမ်းပေးလိုက်စဉ် ကားထဲမှလူကအပြင်ထွက်လာလေ
၏။ မီးခိုးငွေ့တွေနှင့်မို့ မျက်စိစပ်လာသဖြင့် အသက်ရှူရလွယ်ရန်
ဘေးသို့ ပြန်ရွှေ့လိုက်ရပါသည်။ စောစောက လူက သူ့ကို သင်
မထားဘဲ ကားစုတ်လေး၏နောက်ဖုံးကိုဖွင့်၍ ဝံ့ကြည့်ကာ ကလေး
တော့၏။

“ဒီမှာ... ဟာ! ဘာလုပ်!”

ထိုလူကျောကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ခေါ်မိစဉ် သူ့လက်ကို ဆင်
ခနဲ လိမ်ချိုးခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ အာမေဍိတ်သံဖြင့် သူ မအော်
အောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။ သူ့လက်ကို ကျောဘက်သို့
လိမ်လိုက်ပါသည့် လူ၏မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ အလို! မိမိ
ကလေးဖြစ်နေပါရောလား။

အမုန်း၏နံရံတစ်ဝက်အခြား ၁၃၅

“ဟေ့! လွှတ်စမ်း!”

“ပြောစရာရှိရင် ပါးစပ်နဲ့ပြောမှပေါ့။ ဘာလို့ လူကိုလာထိ
တာလဲ”

“မင်းက ငါခေါ်နေတာကိုကြားမှမကြားတာကိုး။ ဒီကားစုတ်
ကိုများ လမ်းပိတ်ပြီးရပ်ရသလား”

“ကားပျက်သွားလို့ပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းဘေးချပြီးရပ်မှပေါ့။ မင်းပိုင်တဲ့လမ်းလို့
များ ထင်နေလား”

“ပြင်နေတဲ့ကားကြောင့်ပါ”

“အလကားပေးရင်တောင် ယူမယ့်သူမရှိတဲ့ကားစုတ်ကိုများ
ပြင်နေရတယ်လို့”

“ဘာ!”

ကြည့်စမ်း! အတော်လူပါးဝေသည့်လူပါလား။ ကျွန်မကို
လာထိသည့်လူမို့ လိမ်ထားသည့်လက်ကို ပြန်လွှတ်ပေးတာနဲ့ လူကို
အထင်တာသေးနှင့် လေသံမာစွာဖြင့် အားမနာတင်ပြောနေချေပြီ။ လူပုံစံ
မြင်သည်နှင့် သူဌေးသား လူဘော်ကြော့မှန်း သိသာပါ၏။ ဝပ်ရှော့စ်
ပိုင်ခြံနှင့် လမ်းကြားက ကျွန်မတို့သားအဖအပိုင်ပါ။ တစ်နေကုန်

၁၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ကားပြင်နေရတာမို့ ညစ်ပတ်ပေရနေသည့် အလုပ်သမားဆိုပြီး အထင်သေးသလိုပြောရတယ်လို့။

အဆိုဆုံးက ဒေါက်တာတို့ ဘိုဆွားပိုင် ဂန္ထဝင်မြောက် ကားလေးကို ရစရာမရှိအောင် ပြောတာပါပဲ။ ဟိုကကြားရင်ဖြင့် ရင်ဘတ်စည်တီးတော့မှာလေ။ ဒီလမ်းထဲမှာ ကျွန်မတို့ Nine ဝပ်စွာ ပဲရှိတာကို ဒင်းက ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။ ကားအကောင်းစားကြီးက လည်း ပျက်ပုံမပေါ်ပါ။ ကားပျက်တာလာအပ်တိုင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် လက်ခံရတာမို့ ဒီလူကို တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ဖူးတာအမှန်ပါ။

“ရှင်စကားပြောတာ တင်စီးလှချည်လား”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ၊ မင်းကားက ကားလို့ခေါ်လို့မ အောင်ကို ကြမ်းစိုးသူမိုးပုံ ဖြစ်နေတာပဲဟာ။ မဟုတ်လို့လား”

“ရှင် ဖိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ဘာလဲ အသစ်ငယ်မစီးနိုင်ဘူးလား။ မီးပုံရှိရင်တောင် နား ဝက်နဲ့ လောင်မယ့်ထင်စုံ”

“ကဲ!”

“ခွပ်!”

“ဟာ! မင်း မင်း”

အမုန်း၏နံရံတစ်ဖက်အခြား ၁၃၇

ရှုတ်တရက် မေးစေ့ကိုလာထိသည့် လက်သီးချက်ကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လူတစ်ဖက်သားကို ဝါးမရိုက်ဘဲ လက်သီးထိုးချလိုက်တာမို့ သူ ကြောင်သွားရပါသည်။ အလိုလေး! မိန်းကလေးအားပေးမယ့် ထိချက်က နာသွားတာအမှန်ပါ။

“မင်းတော့လား”

“ဘာလဲ ပြန်ထိုးချင်လို့လား။ လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။ ကျွန်မကို လာထိရင် ရှင့်တစ်ကိုယ်လုံး လမ်းကြိုတစ်စက်ထဲထည့်ကျိတ်ခံရသလို နာကျင်ပြီး ကြယ်တွေ လတွေ မြင်သွားမယ်မှတ်။ မယုံရင် စမ်းကြည့် လိုက်”

“မင်းနော် မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့”

“သည်းခံနေတာပေါ့လေ။ မိန်းကလေးဆိုပြီး လျော့မတွက် လိုက်နဲ့။ ရှင့်ခန္ဓာကိုယ် ပေါင် (၁၄၀) လောက်ကို မြေကြီးပေါ် အသာလေးကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်၊ အေးဆေးပဲ”

“ဘာကွ!”

သူက ကျွန်မအင်္ကျီကော်လံစကို ဆတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေ၏။ နဂိုကတည်းက နှုတ်ထက် လက်ခိုမြန်သည့်ကျွန်မကို ရန်လာစတာ မဟုတ်ပါလား။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သမီးမိန်းကလေးကို ပျော်

၁၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ပျော့ဖတ်မနေစေဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တတ်အောင် ဖေဖေက ကိုယ်လုံပညာသင်ပေးထားသဖြင့် လူသုံးလေးယောက် ဖြိုင်ပိုင်ထားတာတောင် 'မေနိုင်' တို့က အလွယ်လေး လှဲသိပ်နိုင်တာလေ။ ဒင်းတော့ ဈေးဦးပေါက်တော့မှာပါပဲ။

“တိ! တိ!”

“မေ! ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဇော်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဒေါက်တာက ဒီအချိန်ကြီး ပေါက်လာပြန်တာပါလိမ့်။ ပြဿနာရှင်းနေရတာက သူ့ကားကြောင့် မဟုတ်ပါလား။ စကားများများ ပြောတာကိုမုန်းပါတယ်ဆိုမှ အရှုပ်ထုပ်နှင်တိုးနေရချေပြီ။ ဒေါက်တာက လမ်းပေါ်ကားရပ်ခဲ့ပြီး အနားသို့ အခြေရောက်လာလေ၏။

“ဘာမှဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စစ်ကားလိုက်တာလေ”

“ရှင်သာ ကျွန်မအသားကို စပြီးလာထိတာပါ”

“မင်းကို သက်ဆိုင်ရာတိုင်လို့ရတယ်ကွ၊ သိရဲ့လား”

“တိုင်လိုက်လေ၊ လုပ်ရဲရင်လုပ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ရှင်ထံ”

အမုန်းအိန်ရုံတစ်ဖက်အခြား ၁၃၉

လက်ရောက်မှုပုဒ်မနဲ့ တရားမစွဲတာပဲ ကံကောင်း”

“မင်း!”

“ပြေပြေလည်လည်ပြောမှပေါ့ မေရယ်”

“မပြေလည်လို့ ပြဿနာဖြစ်ရတာပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့”

“တောက်! အဆင့်အတန်းကိုမရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ်!”

“မေ တော်ပါတော့”

“ဒီမှာ ကိုအာဇာရဲ့ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာများထင်နေလဲ။ ရှင်ရပ်နေတာ မြေပေါ်မှာဆိုတာလည်းသတိရပါဦး။ အတောင်ပေါက်ပြီး လေထဲပျံနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်လည်း ကျွန်မတို့လို ဒီလေရှူ ဒီရေသောက်ပြီး ဒီထမင်းစားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာကွ!”

“ပါးစပ်နဲ့ စကားလုံးဆုံတဲ့စကားမျိုး ပြောတတ်အောင် လေ့လာလိုက်ဦး”

“ဟာကွာ! တောက်!”

“တော်ပါတော့ မေရယ်၊ ကြားထဲက ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒေါက်တာ၊ ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ဒင်းကိုက လူပါးလွန်းတာ။ ရွှေစွန်းနဲ့ ရွှေပုန်ခပ်စားလို့ အသက်ရှင်တဲ့ လူ ဒီလောကတစ်ယောက်မှ မရှိသေးတာများ။ ကြီးကျယ်ပြနေသေးတယ်။ သူများကားကို မီးရှို့ခိုင်းမယ့်အစား ရှင်မလိုချင်ရင် ရှင်ကားရှင် မီးရှို့ပေါ့”

“ဘာ! မင်း မင်း”

သူ ရှေ့တစ်လှမ်းထပ်တိုးလိုက်မိ၍ သူမနှုတ်မှ ဒေါက်တာဟု ခေါ်ခဲ့သည့်လူက သူနှင့်သူမ ကြားမှာ လက်ကာလျက် ဝင်တားလိုက်လေ၏။ အားကိုးရှိလို့ မဟုတ်ပါဘဲ ဘယ်လိုသတ္တိနှင့်များ ဒီကောင်လေး ဒီလောက်ထိ ပြောခဲ့ရတာပါလိမ့်။ မလောက်လေး မလောက်စား ချာတိတ်မ၏ စော်ကားခြင်းကြောင့် ‘မာနီ’ ရာဇဝင်ရိုင်းရချေပြီး

“ဟိုမရောက် ဒီမရောက်မို့ ငါ လျှော့ပေးတယ်မှတ်”

“ဘာပြောတယ်”

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ မလည်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

အာဂမိန်းကလေးပါပဲ။ လူကို နည်းနည်းမှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတို့က ရင်ထဲထိ ထိုးဖောက်နေသည့်နယ်ပါ။ သူတွေ့ဖူးခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးတွေလို မာ

ပြီးတာထက် ပိုပြီးမောက်မာလွန်းပါသည့် ကောင်မလေးနှင့် ဆက်ပြီးပြောဖြစ်ပါလည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့်သူပင် လူ့အထင်သေးတာဝင် ခံရပေမည်။

“တောက်!”

ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်၍ လှည့်ထွက်ခဲ့ရပါ၏။ ကားပေါ်ဆင်မောင်းစဉ် သူ့လက်ဖျံမှာပါမက Sport shirt အဖြူပေါ်မှာပါ ဆက်နေသည်က သူမလက်မှ ဆီချေးတွေပါလေ။ သေစမ်း! ချွတ်ရက်ပါသည့် ခပ်မည်းမည်း အစွန်းတို့က သူ့ကိုမှ လာစွန်းပေရတယ်လို့၊ ခြင်းမှတို့ဖြင့် တက်တစ်ချက်ထပ်ခေါက်လိုက်စဉ် မေးစေ့သေးနေရာမှ ကျင်သည့် ဒဏ်ရာ မျက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

မုန်းလိုက်တာ၊ အတော်မုန်းဖို့ကောင်းသည့် ကောင်မလေးအား လူမှုရေးလည်းနားမလည်၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စလွန်ပြီး လူကို နှိပ်စက်ကောင်နယ် အော်လည်းအော်၊ ထိုးလည်းထိုးလိုက်သေးတာ ဟုတ်ပါလား။ စိတ်ရှိလက်ရှိ အမှုန့်သာကျိတ်ပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။

“ဟယ်! ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နောက်မှပြောမယ် မာမီ”

“လက်မှာရော အင်္ကျီမှာပါ ဘာတွေပေါ်လာပြန်တာလဲ မာနီ”

မာမိမေးတာကို မရှင်းပြနိုင်သေးဘဲ အခန်းရှိရာထိသို့ အမြန် လျှောက်နေမိတော့၏။ အင်္ကျီကိုခေါင်းမှ ချွတ်ကာ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် Bathroom တွင်းသို့ဝင်ကာ ရေချိုးလိုက်ပါ၏။ လက်အချောင်းအရာအတိုင်း ထင်နေမပါသည့် အစွန်းတို့ကို တော်တော်နှင့်ပျက်အောင်ဖျက်ရသဖြင့် သူ့လက်ဖျံပင် ရဲရဲနီနီနေလေပြီ။

“တောက်က! အ!”

မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ တကယ်တော့ ဘယ်ဘက်မေးရုံနေရာမှာ ညှိနေတာပါ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မိသားစုပင် လက်ဖျံနှင့်မတူခဲ့သည့် ‘မာနီ’ က ဘာမဟုတ်သည့် ပေါင်ကျော်မလက်ချက်ဖြင့် အနာတရ ဖြစ်ရတယ်လို့။ ခံပြင်းလိုက်ပါဘူး။

“ဒေါက်က! ဒေါက်က!”

“သား မာနီ”

“လာပြီ မာမိ”

မာမိ စိတ်ပူနေပြီမှန်သိသဖြင့် ရေမြန်မြန်ချိုးကာ ထွက်ခဲ့၏။ သူ့အခန်းထဲထိ လာစောင့်နေပါသည့် မာမိကို ရင်မပူစေချင်ဘဲ ဝမ်းရိတ်ကြီးဖြင့်ကြည့်နေပါသည့် မာမိကို သူမည်သို့ရှင်းပြရမည်နည်း

သောက်ရှားချင်းဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘဲ လက်တောက်လောက်သာရှိသေးသည့် ချာတိတ်မနှင့်မှ ရန်ဖြစ်လာရတယ်လို့။

“ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်လာတာလဲ”

“နည်းနည်းပါ မာမိ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တော်ကြာ သားကို ရန်ငြိုးထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ‘မာနီ’ ရယ်။ ခက်တော့တာပဲ”

သူ မဲ့လိုက်မိပါ၏။ ရန်ငြိုးထားမှာတော့လား။ ပြဿနာ သေးသေးလေးဖြစ်ခဲ့တာကို ချာတိတ်မက သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ထိုးရတယ်လို့၊ လူကြားလို့မကောင်း၊ သူ့အဖြစ်က လူရယ်စရာဖြစ်နေချေပြီ။ ပြောချင်ပေမယ့် မာမိ စိတ်အေးဖို့ သူပြောရဦးမှာပါပဲ။

“မိုးရိပ်ပါနဲ့မာမိ၊ ကျွန်တော်ရန်ဖြစ်လာတာ ချာတိတ်မလေးနဲ့ပဲ”

“ဘယ်လို”

မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်လိုနေထိုင်လို့များ ဒီလို ခပ်မာမာနဲ့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်ပြီး တုံ့ပြန်နိုင်ရတာပါလဲ။ ရင်တွင်းမှ ချိုက်တက်လာပါသည့် အမုန်းတရားတို့က သူ့ကို ပိုနှိပ်စက်လေပြီ။

***

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ 'မေ'။ တာဝန်တွေကြားက မအားလပ်တာ တောင် 'မေ' ကို လွှမ်းမိုးတတ်တယ်တစ်က ကိုယ့်ထံမှာ အပြည့်ဖြစ် နေတာလေ။

“သုံးစီးလုံး ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အပြီးသတ်ပေးကြပါ။ ကျွန်မ ငြိန်တော့မယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် လှည့်လိုက်သည့် 'မေ' ကြောင့် ကားကိုနီး ထက်ပိုက်ထားသည့် ကျွန်တော်နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါ၏။ ဖျတ် နဲ့ ရောက်လာသည့် မျက်စောင်းလေးကြောင့် ကျေနပ်သွားရပါတာ အမှန်ပါ။ စောစောက ဖြစ်ထားသည့်ဒေါသတွေနှင့် လူတွေကို ပုံမချ အကြောင့်ပါပဲ။ ဒီအကျင့်လေးကိုလည်း ကျွန်တော်နှစ်သက်မိပါ၏။

“မပြန်သေးဘူးလား”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဦးကို လိုက်တွေ့မယ်လို့”

“မှောင်သွားမှာပေါ့”

“ခဏပါပဲမေရယ်၊ ဘယ်သူက ညအိပ်မယ်ပြောနေလို့လဲ”

“ရှင်နော်”

ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာပါ၏။ ဒီက မြန်မြန်ပြန်မှ ဖြစ် ညီ ထင်ပါသည်။ သူ့လာတိုင်း ဒီကအလုပ်သမားတွေရဲ့ အကြည့်နဲ့

အခန်း (၁၁)

Workshop မှအလုပ်သမားတွေကို မှာနေပါသည့် 'မေ' ကို ကျွန်တော် ရပ်စောင့်နေပါ၏။ ပြောထားသည့်အတိုင်း 'မေ' ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော့်ကားလေးကို ပြင်ပေးနေတာမဟုတ်လား။ ခဏ တာက ဒီကားလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခြင်းကိုဖြင့် ကျွန်တော်မနှစ်သက်ပါချေ။

ခါတိုင်းလိုပင် အလုပ်ကြမ်းဝတ်စုံနှင့် 'မေ' ပါပဲ။ အထူး တလည် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားတာမျိုး မရှိပါဘဲ။ ပေပေတေတေလေ နေနေတာတောင်မှ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ကြည့်ကောင်းနေတာ။

၁၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြီးစိမ့်မျက်နှာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာမဟုတ်လား။ မလာနဲ့ ပြောလို့ရအောင် သူ့ကားကို မြန်မြန်ပြင်ပေးဖို့ကသာ ကျွန်မတာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက သူ့ကားတံခါးကို အလိုက်သင့်ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုယ်ချည်း ကားမောင်းရတာမို့ သူများမောင်းပေးသည့်ကားကို ဖိနပ်လိုက်စီးရဦးမှာပါလား။

“ဒီပုံစံနဲ့ပဲ တက်စီးရမှာနော်။ ပေကုန်ရင် အပြစ်မပြောနဲ့”

“Never Mind”

“ပြီးတာပဲ”

ရှေ့ခန်းဘေးခုံမှပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတယ်။ အမြဲတစေ စက်ဆီနှင့် ဓာတ်ဆီနဲ့တွေ့ မီးခိုးငွေ့တွေသာ ရှူခဲ့ရသဖြင့် ကားအသစ်လေး၏ အနံ့က အသက်ရှူခြင်းကို သန့်စင်ပေးလိုက်သည့်နယ်ပါ။ ဘယ်တော့မှမဆို သည်းခံပေးနိုင်ခဲ့ပါလျက် စောစောက အဘယ့်ကြောင့်များ ဒေါသဖြစ်မိတာပါလိမ့်။ တော်ရုံမသုံးဖြစ်သည့် တုံ့ပြန်မှုက ထိုလူအဖေ ခပ်မြန်မြန် ပြုမိသွားရတာလေ။

“မေ”

“အင်း”

“စောစောကလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်း၏နိရိုဏ်ဖက်အခြား ၁၄၇

ဆက်ပြောလို့ရပါ့မလားဟု ‘မေ’ ကိုအကဲခတ်မိစဉ် အေးအေးဆေးဆေးမို့ စိတ်အေးသွားရပါတယ်။ ဒေါသကြီးသည့် မိန်းမစားထဲမှာ ‘မေ’ မပါသည့်အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်သွားတာမို့ ကျွန်တော်လည်း တာဝန်မကင်းသည့်နယ်စားမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို ဦးသိလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဟိုလေ ကျွန်တော် ပြောမိမှာစိုးလို့ပါ”

“သိလည်းကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဖေဖေသိအောင် ကျွန်မ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာပဲဟာ”

“ဒါဖြင့် လိမ္မာတာပေါ့”

ကြည့်စမ်း! လူကို ကလေးနယ် သဘောထားပြီးပြောနေပုံအိမ်က သိပ်မဝေးတာမို့ ခဏနှင့်ရောက်ပါတယ်။ ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်ရင် တိုက်ပုလေးရှေ့မှာ ဖေဖေ ရပ်စောင့်နေလေသည်။ အလုပ်ကို အသာခိုင်းတာမို့ ပျင်းနေပြီထင်ပါရဲ့။ သူနှင့်အတူ ကားပေါ်က ဆင်းချိန်က သဖြင့် ဖေဖေ အံ့သြသွားလေ၏။

“ဘယ်သူများလဲလို့ ဒေါက်တာလေးကိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဦး နေလို့သက်သာပါလို့လား”

“ကောင်းပါ့ဗျာ၊ စားကောင်းအိပ်ကောင်းနဲ့ အိမ်ထဲချည်း အောင်းနေလို့ လူတောင် ဝလာသလို ဖြစ်နေတာ”

“အိမ်ထဲ အမြဲမနေပါနဲ့ဗျာ။ မပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မျိုးကို Exercise သဘောမျိုး လုပ်လို့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဦးက လုပ်ချင်ပေမယ့် သမီးက စိုးရိမ်ပြီးတားနေလို့ပါဗျာ”

“နိုင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော်။ ဖေဖေသာ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာနေရင် အလုပ်ချိန် (၈) နာရီပြည့်အောင်လုပ်လည်း မတာဝန် ဘူး။ တစ်ခါဖြစ်ထားလို့ နောက်တစ်ကြိမ်မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပေးနေ တာ။ စေတနာကို မမြင်ဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ‘မေ’ ရယ်”

“မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်မအဖေအကြောင်းကို ကျွန်မအသိဆုံး ဟာ”

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ ဒေါက်တာလေးရေ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ အဖေက သမီးကို စောင့်ရှောက်အုပ်ချုပ်ပေးခဲ့တာ။ အခု အရွယ် ရောက်တော့ သမီးဖြစ်သူက အဖေကို အုပ်ထိန်းပေးတဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ ဖေဖေနှင့်သူ ရယ်မောပြီး စကားပြောနေသဖြင့် ကျွန်မ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပန်းစားရုံတစ်ဖက်အခြား ၁၄၉

နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ အရင်ဆုံး ဆန်ကြမ်းဖြစ်သည့် ‘ဆင်းသွယ်’ နှင့် ဆန်ချော ‘ပေါ်ဆန်းမွှေး’ ကို တစ်ဘူးစီရောဆေး ကာ ထမင်းပေါင်းအိုးတည်ထားလိုက်ပါသည်။ မနက်က ဟင်းတွေ ချက်ပြီးနေပြီမို့ အရွက်ကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ အသုပ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလုပ်ပေး နေသာ ကျန်တော့၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေရန်ဟောင်နေသဖြင့် ရေချိုး ချိုးကို ပြင်လိုက်ရပါသည်။

“အလည်သက်သက်ပဲလား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး”

“သမီးနဲ့ပဲ လွှဲထားရလို့ အလုပ်က သိပ်ပြီးမမြန်မှန်း ဦးလည်း သိပါတယ်။ ခက်တာက တစ်နာရီနှစ်နာရီလေးတောင် သွားဖို့ကို သမီး က ခွင့်မပြုလို့ပါ”

“နားနားနေနေလေးနေပါ ဦးရယ်။ ‘မေ’ က စိုးရိမ်လွန်းလို့ အားတာဖြစ်မှာပါ။ ခွဲစိတ်ထားတာ ဘာမှမကြာသေးဘဲ”

“ဒေါက်တာ့ကို အားနာလို့ပါ။ ဝပ်တွန်ကားလေးအပ်ထားတာ ကြာပဲကြာလှပြီ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ ‘မေ’ အေးအေးဆေး ဆေး ပြင်ပါစေ။ ကျွန်တော် စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ မမသဒ္ဓါဟောင်

အပြောက ရွှန်းရွှန်းဝေဝပါ။ ကားကိုအကြောင်းပြပြီး လူမကြာခဏ လာတွေ့နေတာကရော ဘာအကြောင်းလဲ။ ပြောတော့ အရေးမကြီးသလိုလိုနဲ့ အခုပဲ အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေလေပြီ။ ရည်ရွယ်မှုနဲ့မူနဲ့လေးမို့ မလာနဲ့ဟု ရိုင်းပျံ့စွာ မနှင်ဖြစ်ပါချေ။

“ညနေစာ တစ်ခါတည်းစားသွားပါလား ဒေါက်တာလေး”

“ဟာဗျာ၊ အားနာစရာကြီး၊ နေပါစေဦး”

“အားမနာပါနဲ့ ဒေါက်တာလေးချေ၊ ဦးသမီးက ကားပြင်နေရာမှာတင်မကဘူး အချက်အပြုတ်မှာလည်း Expert ဗျ။ စားကြမယ့် အရသာလျှာမှာ စွဲသွားလိမ့်မယ်၊ မယုံမရှိနဲ့”

“ဗျာ! တကယ်ကြီးလား”

ကြည့်စမ်း! ဖေဖေတစ်ယောက်ကတော့ ဘာမဆိုင် ဘာမဆိုင်နဲ့ ညဉ့်သည်ကို ထမင်းခေါ်ကျွေးတာက ကိစ္စမရှိပါ။ ကုန်လက်ရာကို လူအထင်ကြီးအောင် အမွှမ်းတင်နေတာကမှ ပြသလေ။ ဟိုက ဆီဦးထောပတ်ဟင်းတွေချည်း နေ့တိုင်းစားကျင့်ရုံနဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်က ဆီပြန်ရေကျန်ဟင်းကို စားလို့ လျှာအရသာလေး မလာ။ ဖေဖေကဖြင့် အာမခံလိုက်ပြန်ချေပြီ။

မနက်က ချက်ထားသည်က ဝက်သားသုံးထပ်သားကို

အပန်းအစားခံရတတ်ဖက်အခြား ၁၅၁

ရှည်လေး မထူးမပါးလို့ကာ ကြက်သွန်နီလက်တစ်လုံးလေးစိတ်ပြီး ပဲငံပြာရည်လေးဖြင့် ရောချက်ထားတာပါ။ ဖေဖေစားချင်သည်ဆို၍ အာလူးကတ်တလိတ်ကြော်ပေးထားပါ၏။ မနက်က ပဲပင်ပေါက်ပဲပြားကြော်နှင့် ချဉ်ပေါင်ရွက်ဟင်းချို ချက်ခဲ့တာပါ။

ညနေကြော်ရန်အရွက်က ဂေါ်ဖီထုပ်သာရှိတော့သဖြင့် လက်တစ်လုံးခန့် အထူလေးလို့ကာ ရေဆေးလိုက်ပြီး ကြက်ဥခေါက်မွှေ၍ ရောကြော်လိုက်ပါ၏။ ပဲပြားတစ်တုံးကို တစောင်းလို့ပြီး ခပ်ပါးပါး ပြန်ပိုင်းလျက် ကြော်လိုက်ကာ ကပ်ကြေးဖြင့် ညှပ်၍ ကြက်သွန်နီနံနံပင် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ဖြင့် ခိုင်ခိုင်လှီးလျက် ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ဟင်းချို မှန်ထည့်ကာ သံပရာသီးစိတ်ညှစ်၍ သုပ်လိုက်ပါသည်။

ဈေးမဝယ်ရသေးတာမို့ ဘာမှ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မချက်ပေးရပါဘဲ ထမင်းခေါ်ကျွေးရပါသလား။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။ ထမင်းစားပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်အောင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ညဉ့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ဖေဖေနှင့်သူကဖြင့် စကားတွေပြောနေတာ ရေပက်မဝင်အောင်ပါပဲ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာမို့ စကားပြောဖော်မရှိဘဲ အထီးကျန်နေသည်ထင်ပါ၏။

“ဖေဖေ”

၁၅၂ မေသဒ္ဒါဟောင်

“အေး သမီး”

“အသားမပါလို့ စားလို့ဖြစ်ပါ့မလား မေးကြည့်ပါဦး”

“မေ သေဆေးကျွေးရင်လည်း ကျွန်တော်က သောက်မယ် သူပါဗျာ”

ဖေဖေက သဘောကျစွာဖြင့် အော်ရယ်လိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော်က မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဖေဖေရှေ့မှာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် ဒီစကားမျိုးပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဖေဖေနှင့်သူ အတူဝင်လာစဉ် ကျွန်မက (၁၅) မိနစ်ဟင်းချိုထဲသို့ ရှောက်ရွက်ပါးထဲ လှီးထားတာကို ခတ်ကာ သံပရာသီးညှစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ဦးနောက် ပန်းကန်လုံးလေးတွေကို သုံးနေရာခွဲ၍ ချပေးလိုက်ပါ၏။

“အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

“ရှင်ပဲ သေဆေးကျွေးဆို”

“ဟင်! တကယ်ပဲလား”

“သမီးကနောက်တာပါ ဒေါက်တာရယ်။ ဒါမျိုး တစ်ခါ မစားဖူးဘူး မဟုတ်လား။ အမြန်ဆုံးဟင်းချိုလို့ခေါ်ပါတယ်။ သောက်ကြည့်ပါဦး”

“အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ထမင်းပန်းကန်ပါ ရှေ့ထိုး

အမှန်းအိမ်ရံတစ်ဝက်အခြား ၁၅၃

ရောက်လာပြီမို့ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး ပန်းကန်လုံးထဲမှ ဟင်းချိုကို ခပ်ပြည်းလိုက်ပါတယ်။ ချိုချင်ငန်မွှေး အရသာက လျှာပေါ်မှာ စွဲငြိသွားစေလေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးသည့် ဟင်းချိုမျိုးပါပဲ။ နီနီအရောင်လေးက ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဖြူဖြူအရောင်လေးက ကြက်သွန်နီအကွင်းလေးတွေ ပါးပါးလေးဖြစ်အောင် လှီးထားပုံပါ။ ရှောက်ရွက်နှင့် သံပရာနဲ့ကြောင့် ဘာတွေပါမှန်း သိသာစေလေ၏။

ဂေါ်ဖီကြော်၊ အာလူးကတ်တလိတ်၊ ပဲပြားသုပ်၊ ဝက်သားအချိုနှင့် ဟင်းချိုတုံး၊ ဒီဟင်းနည်းနည်းလေးကပင် ‘မေ’တို့အိမ်၏ ညနေစာကို ပြီးပြည့်စုံစေသတဲ့။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာလို ရေခဲရေမသောက်ဘဲ လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ထားပါသည့် ရေနွေးကြမ်းမွှေးမွှေးက ဖန်ဖန်လေးဖြင့် သောက်လို့ကောင်းတာအမှန်ပါ။

“အရသာရှိလိုက်တာ”

“ထပ်ယူဦးမလား ဒေါက်တာ”

“တော်ပါပြီဦး၊ ကျွန်တော် တော်တော်စားမိသွားတာ”

“စားကောင်းတယ်ပြောလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာလေးရယ်။ နောက်လည်း လမ်းကြိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာပါ”

၁၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ညွှန့်ခန်းမှာ ခဏပြန်ထိုင်စဉ် ကျွန်တော်က ပါလာသည့် လက်ဆောင်တွေကို ‘ဦးကျော်မြင့်ဦး’ ၏လက်ထဲသို့သာ ပေးလိုက်မိ၏။ ‘မေ’ ကိုပေးလျှင် ငြင်းမှာသေချာနေလို့ပါ။ မပြန်ခိုင်းသေးသဖြင့် ခဏမျှ စောင့်နေစဉ် အချို့တည်းရန် ‘မေ’ ယူလာပေးသည်က ကော်ဖီ မှုန်ဖြင့် ခပ်ခါးခါးလေးဖျော်ထားပါသည် ကော်ဖီပူပူပင်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးနေကျ Mix အမှုန်တွေ Ready made တွေ မသုံးပါဘဲ ကော်ဖီကို ကြိုတ်ပြီးနပ်ဖျော်ထားပါသည်။ ခါးဆီမိုဆီမို Coffee လျှာပေါ်စွဲသွားစေလေ၏။

“ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဦး”

“အေးပါကွယ်”

“ဒီညနေလေးအတွက် အမှတ်ရရင်း ကျေးဇူးလည်း အခု ကြီးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဖေဖေက သူ့ကို တိုက်ရေအထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေး၏။ တိုက်တံခါးဘောင်ကို ကျောမှီရပ်ရင်း ကားပေါ်သို့ သူတက်တာကို စောင့်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဖေဖေလမ်းဖွင့်ပေးတာနဲ့ အလုပ်ကိုပါမက အိမ်ပါ သူ့ချောက်လာတော့မှာပါ။ ကားစက်နှိုးပြီး မထွက်သေးဘဲ ကျွန်

အမုန်း၏နိဂုံးတစ်ဝက်အခြား ၁၅၅

ကို စကားလှမ်းပြောနေတာမို့ မကြားရသဖြင့် တိုက်ရေသို့ လှေကားသုံးထစ်ကိုဆင်းလိုက်ရပါသည်။

“ဘာလဲ”

“အခုလောလောဆယ် မဝတ်ဖြစ်သေးရင်လည်း ကျွန်တော့် Love Bug လေး Ok သွားတဲ့အခါတော့ ဝတ်ရမယ်နော်”

“ဟင်”

“Good Night, May”

ဝေဝေဝေဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူ့ကားလေးက ထွက်သွားလေပြီ။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လေမှ ဆက်တီပေါ်တင်ထားပါသည့် လက်ဆောင်ထုပ်တွေကို မြင်ရလေ၏။ ဖေဖေအတွက်က အားဆေးတွေနှင့် အာဟာရဖြစ်စေမည့် Horlicks တို့၊ Ovaltine တို့အပြင် မုန့်ဖုတွေဖြစ်သော်ငြား ကျွန်မအတွက်က Fashion ကျလှပသည့် ဝတ်စုံတဲ့လား။ ဖေဖေ၏ မှတ်ချက်ချသက ကျွန်မရင်ကို မောဟိုက်သွားစေပါသည်။

“ဖေသမီးကို ဒေါက်တာလေး စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်တယ်”

* * *

အခန်း (၁၂)

ခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးလံနေပါ၏။ ဒီရာသီဖျားက လူကို အားယုတ်စေတာ အမှန်ပါပဲ။ လုံ့လနေရာမှ ထချင်ပေမယ့် လူက ထလို့ မရသည့်နှယ် လေးလွန်းနေလေသည်။ အာခေါင်တွေခြောက်ပြီး လည်ချောင်းထဲမှာ ယားကိုက်ဖြစ်နေပါ၏။ အပျင်းထူနေ၍မဖြစ်ပါ။ ‘ထား’ ကို သူမ မလာဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ရပေမည်။

အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်စဉ် မှန်တင်ခုံနိမ့်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုပြန်မြင်ပြီး လန့်သွားရပါ၏။ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲဖြင့် အရုပ်ဆိုးအကွည်းတန်လှချည်လား။ အမြဲပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လေးနေတတ်ပါသည့်

‘စကားဖြူ’ ၏ ဘိုသီဘတ်သီပုံစံက လန့်စရာကြီးပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“မမ နီးပြီလား”

“အင်း”

“ညှို့သည်ရောက်နေတယ်”

“ညှို့သည်”

“ဟုတ်!”

အိမ်မှကောင်မလေး ပိုးပိုး၏ တံခါးအသာဟရင်း ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် အံ့သြသွားရပါ၏။ နာရီက မနက် (၈) နာရီကိုသာ ညွှန်ပြနေလေသည်။ စောစောစီးစီး ဘယ်ကညှို့သည်များ ရောက်လာပါလိမ့်။ လူက ဘာမှမပြီးလိမ်း မပြင်ဆင်ရသေးသဖြင့် ဘယ်ညှို့သည်ကိုမှ မတွေ့ခင်သေးတာအမှန်ပါ။

“ဘယ်က ညှို့သည်လဲ”

“ငါ”

“ဟယ်!”

ရုတ်တရက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လာပါသည့်သူ့ကြောင့် ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ သွားပါပြီ၊ ဒီလူ လူမမာပုံစံကို မမြင်စေချင်သည့်

၁၅၈ မမသဒ္ဒါမောင်

သူ့ကိုမှ မြင်တွေ့ရတယ်လို့၊ ရှက်တာရော မျက်နှာပူတာပါ ရောကုန်ပြီး ဘယ်လိုနေရမည်မှန်း မသိတော့ပါချေ။ သူက သူမပုံစံကိုမြင်သည်နှင့် ရယ်လေတော့၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“နင်ကလည်းဟယ် ငါ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူးဟဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှဆုံးအချိန်တွေထဲမှာ ဒီပုံစံလည်း ပါဝင်တာပဲဟာ”

“ဒီသရဲရုပ်ကြီးကို ဘာကလုတာလဲ”

သူ့ကရယ်ရင်း မှန်တင်ခုံအောက်က ထိုင်ခုံကို ယူကာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့လား၊ ချစ်သူရည်းစားသားဆိုလျှင်ဖြင့် သူမ အရှက်ကွဲဖို့သာ ရှိတော့မှာပါ။ သို့သော် ရှက်တာကဖြင့် ရှက်တာပါပဲ။ စောင်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ရှည်တို့ကို ဘီးဖြင့် အမြန်ပတ်ခါ ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ဝင်လိုက်ရပါ၏။ ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေရှင်းရင်း အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လိုက်၏သည်။

“ညှော်ခန်းမှာပဲ စောင့်နေတာမဟုတ်ဘူး”

“နင် နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ထွက်မလာစေချင်လို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းအိန်ရံတစ်ဖက်အခြား ၁၅၉

စေတနာစကားကြောင့် ရင်ထဲ နွေးသွားရပါ၏။ ဆံပင်ရှည်တို့ကိုရှင်းပြီး ခေါင်းစည်းကြိုးဖြင့်ပင် ခပ်မြန်မြန် စည်းလိုက်ပါ၏။ ဆာစောက အိပ်ရာကမထချင်ဘဲ လေးလံနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်က သူရောက်လာသည်နှင့် ဥုံဖွ့! ဆိုပြီးပျောက်ကွယ်သွားသည်နယ်ပါ။ ဤမျှအထိ အစွမ်းထက်ပါသလား ‘မာန်’။

“ဆရာဝန်ခေါ်ပြရဲ့လား”

“ဟိုနေ့က ဆေးရုံမှာပြပြီးပြီ။ ဆေးပတ်မလည်သေးလို့ အဖျားမပျောက်သေးတာထင်တာပဲ”

“အခုမှပဲ အရိုးပေါ်အရေတင် အဘွားအိုရုပ်လေး ဖြစ်နေပြီ”

“နင်နော်”

ပြီးစိမ့်မျက်နှာဖြင့် ပြောတာမို့ နောက်တာမှန်းသိလိုက်ပါ၏။ အလုပ်သွားခါနီး တကူးတကဝင်လာပြီး သတင်းမေးတာဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲမှကျေနပ်ကာ ကြည်နူးမိသွားရတာအမှန်ပါ။ လူမှုရေးတွေ၊ ဘာတွေ သူ ဒီလိုနားလည်နေပြီပဲ။ လက်ကောက်ဝတ်အတွင်းနေရာကို လျှော့ စမ်းလိုက်သဖြင့် သူမ ပြုံးမိပါ၏။ ဆရာဝန်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ အလည်းတတ်တာပဲလား။

“အားနည်းနေသေးတာပဲ၊ နှစ်ရက်လောက် နားလိုက်ပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ နှစ် မယသဒ္ဓါမောင်

“အခုတောင် နားနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။ ထား မျက်နှာညှိတော့မှာပဲ”

“ဒီလောက်တော့ သူ နားလည်ပေးရမှာပေါ့”

“ကားယူလာပြီလား”

“No”

“ဟင်! မရသေးဘူးလား”

သူ နာခေါင်းရုံပြသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ပါ။ Workshop ပြောင်းပြီး အပ်တာတောင် တစ်ပတ်အတွင်းဆိုပြီး ကြာလှရည်လား။ နေရာအသစ်မို့ ဖေဖေ Driver' ကိုမိုသန့်' ကိုပင် သွားအပ်စေခဲ့တာပါ။ သူ ကူညီပေးမည်ဆို၍ ပြောလိုက်ပါမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေပြီ။

“နင် မအားလည်း နေပါစေတော့။ ကိုမိုသန့်ကိုပဲ သွားယူခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ငါပဲ သွားယူပေးမယ်။ နင်မှ နေမကောင်းတာ”

“ကားက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“နင်ကလည်း Workshop သွားပြီး ငါ့ကားကို မတွေ့ဘူးလား”

အပန်းဖျံနံရံတစ်ဝက်အခြား ၁၆၁

“နင့်ကားကိုတွေ့ဖို့နေနေသာသာ လမ်းပိတ်ထားတဲ့ကားနဲ့ တွေ့ပြီး ဒေါသထွက်တာနဲ့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရတယ်”

“ဘာလဲ Bulldozer တို့ Road Roller တို့နဲ့တိုးခဲ့လို့လား”

သူ ခေါင်းခါလိုက်မိပါ၏။ မြေညှိစက်တွေ၊ လမ်းကြိုတ်စက်တွေနှင့် တွေ့ရင်ဖြင့် ရှောင်လိုရပါသေးသည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစုတ်အလုတ် လိပ်ခုံးကားလေးကြောင့်သာ သွားကြားထိုးတံလို ကောင်မလေး၏လက်သီးလက်ဆောင်ကို သူရခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ တွေးမိသိုင်း အမှုန့်ကြိတ်ချင်လာစိတ်ကို သူ မနည်းကြီးထိန်းထားရတာပါလေ။

“အလကား လိပ်ခုံးကားစုတ်ကြောင့်ပါဟာ။ အရေးမပါဘူး”

“ဘာရယ်”

ဘုရားရေ! လိပ်ခုံးကားတဲ့လား။ ဤသို့သော Wagon ကားကို ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းကိုသယ်ဆောင်ပေးသည့် Love Bug ဆိုပြီး နာမည်ရစေခဲ့တာပါ။ ဒီလိုကားပိုင်ရှင်နှင့်မှ ‘မာန်’ က ချစ်ခဲ့ရတယ်လို့။ ကားပိုင်ရှင်သာ မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် သူမအတွက် ချစ်ရမှတ်က မြင့်တက်တော့မှာ အသေအချာပါ။ ‘စကား’ ဘာများ

၁၆၂ မမသဒ္ဓါမောင်

လုပ်ရပါမလဲ ‘မာန’ ရယ်။

“ကားက ကားက ယောက်ျားလေးမောင်းတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေး”

“ဟင်!”

တစ်ကိုယ်လုံး ထူထွားရပါ၏။ အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲမြင်မိလိုက်သည်က လိပ်ခုံးကားနီလေးပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည့် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားပြီး အလန်းစား Design ဖြင့် လှနေပါသည့် အဝါရောင် မိန်းကလေးကိုပါ။ ခပ်ရဲရဲ နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ကားအရောင်က Color match ဖြစ်ပြီး ‘မာန’ ကို အဘယ်မျှ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ပေးခဲ့ပါသလဲ။

“လှလှလေးလား”

“ဘယ်ကလား ရုပ်က ကြောင်ချေးရုပ်လို ပေရေနေပြီး သူစီးလာတဲ့ကားအတိုင်း အရောင်အဆင်းမရှိဘဲ စုတ်ပြတ်သပ်နေတာပဲ။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အပေါက်ကလည်းဆိုးသေးတယ်။ ငါချင်တာ စိတ်ကိုမနည်းထိန်းခဲ့ရလို့ ကားမယူဖြစ်ခဲ့တာပါ”

သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်လိုက်မိပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်ကြီး ကိုသက်သာသွားရသည့်နှယ် အသက်ရှူတာပါ ချောင်သွားရလေသည်။ စိတ်ကူးနှင့်လက်တွေ့က တကယ်ကွာခြားသွားရတာကို

အပန်းဖျိခံရတစ်ပတ်အခြား ၁၆၃

ဆီဥတုက ကိုယ့်ဘက်ပါသားပဲ ‘စကားဖြူ’။

“အလုပ်သမားထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်။ ပုံစံက ဟိုမရောက် ဒီမရောက်မို့ ထင်ပြီး သူပန်းကို သွားပုတ်မိတာ ဝါလက်ကိုလိမ်ချိုးပါရော။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကားများကြတာ။ ငါ Sport Shirt တောင် ပေကုန်လို့ လွှင့်ပစ်ဦးမိတယ်”

“ဘယ်လို ဘယ်အင်္ကျီလဲ”

“နင်လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတဲ့အင်္ကျီ။ နှမြောပေမယ့် ဒင်း ဆတ်ချက်နဲ့စွန်းသွားလို့ မဝတ်ချင်တော့ဘူး”

စောစောကပဲ ကြည်လင်သွားပါသည့်စိတ်က ပြန်ညစ်သွားရပြန်ပါ၏။ ကြည့်ပါဦး! သူမ ဝယ်ပေးထားပါသည့် အင်္ကျီကိုမှ လွှင့်ပစ်သည့်အထိ ထိုမိန်းကလေးလုပ်ရပါသလား။ သူကလည်း အဲဒီနေ့မှာမှ ကား ‘၏လက်ဆောင်အင်္ကျီကို ဝတ်သွားရတယ်လို့။ နိမိတ်က ဆတ်ချင်းကို မကောင်းခြင်းပြတော့တာပါလေ။

“ငါ ထပ်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“နေပါစေဟာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီညနေအချိန်မရလည်း မနက် off ရက်မို့ ငါပဲသွားယူပေးပါမယ်”

၁၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျေးဇူးပါ မာန်”

“မာမိက ကျစ်! ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

“အန်တီသက် ဘာပြောလို့လဲ”

သူ သက်ပြင်းရှက်လိုက်မိပါ၏။ နေ့တိုင်း သတိပေးသည့်နှယ် တဖွဖွ ရွတ်နေသဖြင့် သူ့အတွက်နေရခက်စေပါသည်။ ‘စကား’ က ဘာများ ငြင်းစရာရှိသည့် မိန်းကလေးပါလဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းလာသဖြင့် တစ်ယောက်၏အတွင်းစိတ်ကို တစ်ယောက်က အသိဆုံး မဟုတ်ပါလား။ ခက်သည်က သူသည်လည်း ‘စကား’ လိုနှယ် ရင်ခုန်သည့် ရင်ခုန်ဖက်ကိုသာ ရွေးချယ်ချင်တာပါ။

“နောက်မှ”

“ကြည့်! လူကို နေရခက်အောင် ကလိခပြန်ပါပြီ။ မကောင်းဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

သူက ထရပ်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ် ကာကာ မချစ်ပါဘဲ သူ့ဘဝထဲကို ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ မဝင်စေချင်ပါ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ‘စကား’ နှင့်အတူ နေဖြစ်တော့ရော စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မလား။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဆိုတာ နားလည်မှုနှင့် တည်ဆောက်ကြတာမှန်ပေမယ့် အချစ်ဆိုသည့်အရာ သေးသေးလေးလေး

အမုန်း၏နိမိတ်တစ်ဖက်အခြား ၁၆၅

ချ မရှိလျှင်ဖြင့် သာယာနိုင်မည် မထင်ပါချေ။

“ငါ စဉ်းစားပြီးပြီ”

“ဟင်!”

သူ ‘စကား’ ကို ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်မိပါ၏။ ချစ်ခြင်းမှာ အားနာခြင်းတော့ မရှိလောက်ပါဘူးနော်။ သူငယ်ချင်းဟု တစ်သမတ်တည်းသတ်မှတ်ထားခဲ့ပါသည့် ‘စကား’ အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတာ မှန်ပေမယ့် ထိုထက်ပိုသည့်ရင်ခုန်သံမျိုး မရှိတာမှီ အားနာစိတ် ဖြစ်ရတာပါ။

ခွင့်လွှတ်ပေးပါ သူငယ်ချင်း။ နားလည်ပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားတာကြောင့်ပါ။ လူနှစ်ယောက် အတူနေဖြစ်ခြင်းရဲ့နောက်တွယ်မှာ မိသားစုနှစ်ခုနှင့်အတူ ဆွေမျိုးအုပ်စု နှစ်စုပါ ပေါင်းစည်းကြတာ မှန်သော်ငြား ထိုနောက်ခံနှစ်ခုက အစကတည်းက အတော်နီးစပ်နေပြီး ကာယကံရှင်နှစ်ဦးကဖြင့် အေးစက်စက်အခြေအနေမှာသာ ခို့ နေတာလေ။

အချစ်ဆိုတာသာ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့ရင် အနုမြောမရှိဘဲ ရောယူပါဆိုပြီး ‘စကား’ ၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ချင်တာပါ။ သို့သော် ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေပါသည့် ဒီရင်ထဲမှာ ‘စကား’ နေနိုင်

၁၆၆ မမသန္တီမောင်

ပါရဲ့လား။ ချစ်ခြင်းတစ်စွန်းတစ်စသော်မျှ မရှိခဲ့ပါလျှင် အေးစက်ထိုင်
ပိုင်းနေပါသည့် ဖန်လုံအိမ်ထဲ 'စကား' ပျော်မွေ့မည်ဟု မထင်ပါ။
“မာန်”

“ငါတို့ကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်မယ် စကား
“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ နှင်ရောင်
သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်ပဲရှိကြပြီး ဒီထက်မှမရှိနိုင်တာ အသိသာကြီး
(၅၂၈) ထက် ပိုပြီးခိုင်တဲ့ကြိုးမျိုး ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ငါပြောတာ
မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“မာန် ငါ”

“ဒီတော့ ငါတို့ကိစ္စကို ငှိတက်ကပ် အပြတ်ရှင်းလိုက်ပါ။
ဒီလို နှင်တွေငါတွေ ပြောနေရင်းက 'မေ' တွေ 'မောင်' တွေ ခြေထောက်
ပြောရမှာ ရှက်စရာကြီး။ မျက်နှာပူစရာတောင်မှ ကောင်းသေးတာပဲ
သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်ပြီးခေါ်ကြပါစို့၊ ငါသွားပြီ 'စကား' ”

ခုံမှထရပ်ကာ သွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် သူမ အထွေထွေ
ထဲမှ သူ ထွက်သွားလေတော့၏။ နှလုံးသားဆီမှ စူးရှအာရုံသက်ကြွ
ခံလိုက်ရသလို အသက်ရှူခြင်းတွေ ရပ်တန့်တော့မည့်နယ်ပါ။ အပြတ်

အမုန်း၏နိမိတ်တစ်ဖက်အခြား ၁၆၇

ရှင်းလိုက်ပြီတဲ့လား။ ဒီအဖြူရောင် ကြိုးတစ်စကိုပဲ သူမြင်နိုင်တယ်ပေါ့
လေ။ ဒီကြိုးကိုသာ တစ်ဆုံးတိုင် ဆွဲယူမိခဲ့ပါလျှင် လှပလွန်းပါသည့်
အပြာရောင်အချစ်အိမ်လေးကို သူမြင်တွေ့နိုင်မှာ အသေအချာပါ။

ဪ 'မာန်' ရယ်။ 'မာန်' မမြင်နိုင်တဲ့ 'စကား' ရဲ့ရင်တွင်း
တစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံကွယ်ဝှက်ထားပါသည့် 'စကား'၏ ချစ်ခြင်း၊ မြတ်
နိုးခြင်း တွယ်တာခြင်းတို့ကို မရှာဖွေနိုင်ဘူးတဲ့လား။ အနှစ် (၂၀) ကျော်
နှောင်တွယ်ခဲ့ပါသည့် သံယောဇဉ်ကို မှန်ဝါးငါးလေးသော်မျှ မသက်ညှာ
မဝံ့ကွက်ပါဘဲ ရက်စက်အေးဆဲခြင်းတို့ကိုသာ လက်ဆောင်အဖြစ် ထား
ခဲ့ပါသလား။

'မာန်' ချစ်ရစ်ခဲ့ပါသည့်နေရာမှာ 'စကား'ဖြူ သေဆုံးခဲ့ရပါပြီ

'မာန်' ရယ်။

* * *

Operation လူနာ မရှိသော်ငြား တစ်မှေးမှအိပ်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေလေသည်။

“တူ!”

“ဒေါက်တာ မင်းမဟော်ရှိနေသေးသလား”

Intercon မှ အသံဖြည့်လာတာမို့ Coffee ဖော့ခွက်ကို လက်မှချလိုက်ပြီး ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်ရပါ၏။ ပြန်ခါနီး သူ့တာဝန်က မပြီးသေးဘူးထင်ပါရဲ့။ ဆေးရုံအသေးစားလေးဖြစ်ပေမယ့် အရေးတကြီး လူနာတွေရောက်တိုင်း ဆရာဝန်တွေ လုံလောက်စွာမရှိတာက သိသာနေလေသည်။

“ရှိပါတယ်”

“အေး! သားရေ အရေးပေါ်ဆောင်ကို သွားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာမင်းစံ (ကျွန်တော့်ဖေဖေ) ကိုယ်တိုင်ခေါ်တာဖြစ်သဖြင့် ချိတ်မှာချိတ်လှန်းထားသည့် Duty Coat ကို ဖြန်ယူဝတ်လိုက်ပြီး နားနေခန်းမှ အပြေးထွက်လိုက်ရပါ၏။ အပေါ်ဆုံး Lift မှ သုံးလွှာနံပါတ်ကို နှိပ်၍ အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ရလေသည်။ Lift ရပ်သည်နှင့် Corridor မှ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် အရေးပေါ်

အခန်း (၁၃)

Ambulance ကားမှ ဥဩသံအဆက်မပြတ်မြည်ကာ ဆေးခန်းကြီးရှေ့ ရောက်လာသဖြင့် Emergency Patient ရောက်လာပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဆေးခန်းဘေးဘက်မှ ထရော်လီဖြင့် ဓာတ်လှေကားဆီ သယ်သွားပါသည့် လူနာကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း ကျွန်တော်မသိ။ နားနေဆောင်မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ငေးနေမိပါ၏။

Night Duty ချိန်ပြီးပြီမို့ အိမ်ပြန်နားရတော့မှာပါ။ Day Duty ဝင်မည့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာဝန်တွေနှင့် Duty Change ပြီးလွှဲစရာရှိတာ မှာစရာရှိတာတို့ကို အပ်ခဲ့ရုံသာကျန်ပါ၏။ တစ်ညလုံး

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆောင်ရှိရာ အမြန်လျှောက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်တာလာပြီ”

လူတွေ စုနေရာမှ ရှဲသွားပါ၏။ လူနာကိုစမ်းသပ်မှုက နှုတ်
တွေကြိုလုပ်ပေးထားသဖြင့် အခြေအနေ သိပ်မဆိုးပါချေ။ လူနာရှင်
ထင်ရသည့်အမျိုးသမီးကြီး၏ စိုးရိမ်တကြီး ငိုသံနှင့် ဘေးမှမိန်းကလေး
က နှုတ်မှစပ်ဖွဖွပြောသံတို့ကို ကြားနေရလေသည်။ လူနာရှိရာ ခုတ်
အနီး သူရပ်လိုက်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်!”

အလို! ‘စကားဖြူ’ ဖြစ်နေပြန်တာပါလား။ ဟိုရက်ပိုင်းက
ကပဲ တုပ်ကွေးဖြစ်ပြီး လာပြသွားသေးတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။
တစ်ခါ သတိလစ်ပြီး အရေးကြီးလူနာအဖြစ် ထပ်ရောက်လာပြန်
အရင်ဆုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်တို့ကို ကျွန်တော် တည်ငြိမ်စွာ လုပ်လို
၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းမမှန်တာ၊ သွေးပေါင်ချိန်ကျနေတာတို့က ထူး
အဘယ်မျှ အားနည်းနေတာမှန်း သိသာစေပါသည်။

“Drip ချိတ်ဖေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သူက မှတ်တမ်းစာရွက်မှာ လိုအပ်မည့်ဆေးအမည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှန်းအိန်နိုတစ်ဝက်အခြား ၁၃၁

ရေးချလိုက်ပါ၏။ Oxygen စက်ပါ တပ်ပေးရတာမို့ အခြေအနေက
မအေးချမ်းလှပါ။ အခြေအနေတည်ငြိမ်မှသာ အထူးခန်းကို ပြောင်းပေး
လို့ရပေမည်။ အပြင်မှာကျန်နေပါသည့် လူနာရှင်တို့ကို သတင်းပို့ပေး
ရမှာမို့ စိတ်ချရလောက်မှသာ သူထွက်ခဲ့ပါ၏။

“ဒေါက်တာ သမီးလေးအခြေအနေ”

“အခု စိတ်ချသွားရပါပြီ အန်တီ”

“အန်တီ ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်လိုက်တာနဲ့ ‘ထား’ လည်း
ဒီက Ambulance ပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်တာပါ ဒေါက်တာ”

“စကားဖြူက နေမကောင်းဖြစ်ထားလို့ ပိုပြီး Weak ဖြစ်နေ
တာပါ။ တစ်ခုခုစိတ်ထိခိုက်စရာဖြစ်သွားလို့များ Shock ရသွားတာ
လား”

နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှမသိသည့်နယ် ခေါင်းသာခါပြလိုက်
လေ၏။ အရေးတကြီးဖြစ်တာတောင်မှ ယောက်ျားသားအတူပါမလာ
ပါလား။ ဝယ်ရမည့်ဆေးတွေကို နှာစုံကိုသာ List ဖြင့်သွားထုတ်ခိုင်းရ
ပါ၏။ အခန်းယူတာကအစ ကျွန်တော်ပင် ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ပေးရမည်
ထင်ပါရဲ့။ ဒီနေ့တော့ အိမ်ကို တော်တော်နှင့်ရောက်မည် မထင်ပါချေ။

“အန်တီလည်း လဲကျသံကြားမှပဲ သိလိုက်ရတာပါ။ သမီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၇၂ မမသဒ္ဒါဟောင်

ဖေဖေကလည်း ဒီလ စင်ကာပူသွားနေတာမို့ ဘာလုပ်လို့ လာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့အန်တီ။ ဒီတစ်ရက်တော့ သိပ်စိတ်မချသေးလို့ ဒီမှာပဲ ဆက်ထားရမှာပါ။ မနက်ဖြန်စိတ်ချရရင် အခန်းကြိုယူလို့ရအောင် ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ်”

“အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် အန်တီ”

ကျွန်တော် ဦးဆောင်ပြီး ‘ထား’ နှင့်အတူ လိုအပ်သမျှ လုပ်ပေလိုက်ပါ၏။ အိပ်ရန်လိုအပ်နေပြီမို့ လူက နံ့ချီနေပါသည်။ နှာစွန်းပေးတာကအစ အကုန်ပြီးမှသာ ညနေတစ်ခေါက် လာကြည့်ပေးမည်ပြောကာ အိပ်ပြန်ခဲ့ပါ၏။ ကားလမ်းပိတ်နေတာမို့ အချိန်တကြာနေလေပြီ။ ဖုန်းသံမြည်နေသဖြင့် Buletooth နားကြပ်ကို ဘယ်ဘက်နားမှာတပ်လိုက်ပြီး ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

ဖုန်းခေါ်သံနားထောင်နေပေမယ့် ခေါ်သည့်လူသံမကြားရဘဲ ဆူညံသံတွေသာ ကြားနေရလေသည်။ အလို! ဒါဖြင့် ကျွန်တော်

အမှန်းအိမ်နံရံတစ်ဖက်အခြား ၁၇၃

‘မေ’ များ ဆက်သလာ။ အလိုလိုမောနေပါသည့် ရင်တွင်းမှ ဒီတစ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အခန်းမြန်လာရလေတော့၏။ ကျွန်တော့်ကို ‘မေ’ ဆိုသည့် နတ်မိမယ်လေးက ဤမျှအထိပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတာ အမှန်ပါလေ။

“မေ”

“ဟဲလို! ဒေါက်တာ”

“ပြောလေမေ”

“မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးလေ”

“ကားကို အင်ဂျင်အသစ်ရှာလဲတာ ချပြီ အောက်ပိုင်းတွေ အားလုံး ပြီးသွားရင်လေ၊ ဟဲလို”

“နားထောင်နေပါတယ်ဗျာ။ ဆက်ပြောပါ မေရဲ့”

“အဲဒါ Body ကို ရှိင်းဖို့ကုန်တော့မှာမို့ ကြိုမေးထားတာပါ။ လောလောဆယ်အောက်ခံဆေးပဲ မှတ်ထားလို့ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါက်တာလိုချင်တဲ့ Colour ကို ကြိုသိချင်လို့ပါ”

“မေ့သဘောလေ”

“အာ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဒေါက်တာကားကို ဒေါက်တာ စိတ်ကြိုက် Colour ခြယ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

၁၇၄ မမသဒ္ဓါမောင်

မင်္ဂလာရှိသော နေ့လယ်ခင်းပါပဲ။ ပင်ပန်းနေပါသည့် ကျွန်တော်စိတ်ကို ရေစင်လေးနှင့်ပက်ဖျန်းလိုက်သည့်နယ် 'မေ' အသံ ကြည်ကြည်လေးက အစွမ်းထက်လွန်းလှပေ၏။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အိုအစစ်လေးပါပဲလား 'မေ' ရယ်။ ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို အေးမြသွားတာ အမှန်ပါ။

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ခေါ်နေဦးမှာပဲလား”

“ဟင်! ဘာကိုလဲ”

“ဒေါက်တာဆိုတာကြီးကိုလေ”

“ဘာကြီးလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ကားအတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ ပြောနေတာပါ။ မှတ်ဆေးမှာရင် တစ်လက်စတည်း မှာလို့ရအောင် ကြိုမေးထားတာရင့်။ ရှင်အသံကိုကြားချင်လို့ ဆက်တယ်များ ထင်နေလား”

တွေ့လား၊ လေသံအေးအေးလေးနဲ့ မေးနေပြီး စိတ်ဆတ်သည့်လေသံက ပြောင်းချေပြီ။ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် 'မေ' ထံ ကျွန်တော်မသွားဖြစ်တာ ကြာနေလေပြီ။ မမြင်တာကြာပြီမို့ မေ့နေပြီထင်ထားပါလျက် မထင်မှတ်ဘဲ 'မေ' က ကျွန်တော့်ကို စဆက်သွယ်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာကို ဒေါသဖြစ်ပြီး လူကိုအော်မည်ဟုထင်ပြီး စိုးရိမ်နေသည့်စိတ်က အခုမှ ငြိမ်းတော့လေ၏။

ရာသီဥတုက သာသာယာယာပါပဲလား။

အမှန်းအိန်ရုံတစ်ပက်အခြား ၁၇၅

“မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် မကြာမကြာ မလာတာနဲ့ 'မေ' လွမ်းနေပြီမဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက်ပါဗျာ”

“အဲမယ်၊ ရှင်ကားလုပ် ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြမနေပါနဲ့ရှင်”

သူ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ စကားအကောင်းပြောတာက 'မေ' ဆပေရဲ့မှာသာ ရှိတာပါ။ နှစ်ယောက်တည်းပြောကြတိုင်း အလုပ်သမားတွေ၏ တစေ့တစောင်းအကဲခတ်အကြည့်တို့နှင့်အတူ 'မေ' နှင့် ကျွန်တော် ဘုဘောက်ပြောသမျှ ကျိတ်ရယ်သံတို့သာ ဖြစ်လေသည်။ ခတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘေးလူတွေတောင်မှ ခိုပိမိနေကြတာ 'မေ' က ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို မမြင်ဘူးတဲ့လား။

ကြင်နာပါမယ်၊ ယုယပါမယ်၊ တွယ်တာပါမယ်၊ မြတ်နိုးပါမယ်၊ ချစ်ပါရစေဆိုပြီး စာရေးဆရာတွေလို စကားလုံးလှလှလေးတွေ ဆည်လဲမသုံးပြတတ်ပါ။ 'မေ' ကို ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သည်းသည်းဖြင့် အမြတ်တနိုး ချစ်မိနေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သာ သိနေတာ ဖြစ်ပါ၏။ မပြောလည်းသိမှာပါဟု ထင်ထားသော်ငြား အိပ်ပျော်ယောင်ဆောင်နေသည်က ကျွန်တော်၏ 'မေ' ပင် ဖြစ်လေသည်။

“မှန်တာပြောရင် ခံရခက်သတဲ့”

“ဘာမှမခက်ပေါင်း၊ 'မေနိုင်' တို့က လေညှာက အနေသာ

၁၇၆ မေသဒ္ဒါမောင်

ကြီးပါပဲရှင်။ ဒီလောက်တောင် ရွေးရခက်နေရင်လည်း ကျွန်မစိတ် ကြိုက်အရောင်ပဲ မှတ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဖြစ်တာချည်းပဲ”

“မေက ဘာရောင်မှတ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“Black”

“ဟာ! ဒါတော့မဖြစ်ဘူးလေ။ ဘိုးဘိုးသာသိရင် ကျွန်တော် အထူးခံရတော့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ကြိုက်တဲ့အရောင်ကိုပြောမှပေါ့။ နဂိုက အဖြူ ရောင်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ပြောင်းမယ်ဆို”

“မေ”

“ဘာလဲ”

“မေ့ကြိမ်စကြာက သိပ်အစွမ်းထက်တယ် သိလား”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော် မလာလာအောင် အကြံအဖန် လုပ်ပြတာ မဟုတ်လား”

“ဘာရယ်၊ အကြံအဖန် ဘာမှမလုပ်ပါဘူးနော်၊ အမှန်အကန် ပြောနေတာပါရှင်”

“ဟင်း ဟင်း။ ကျွန်တော်ကလည်း ‘မေ’ အပေါ် အမှန်

အမှန်းအိမ်နိရိုတစ်ဖက်အခြား ၁၇၇

အကန် သဘောထားတာပါဗျာ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ရှင့်ဘာသာလာချင်လာ မလာချင်နေ။ ရှင့်ကိစ္စနဲ့ရှင်ပဲ”

“ရော်! လာပါ့မယ်ဆိုနေမှ။ ‘မေ’ မျှော်နေတာကို မလာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ date ထားတာ မမေ့တူးမဟုတ်လား”

“ဘယ်လို date ထားတာ”

“အင်းလေ”

“ကြိုကြဖန်ဖန်၊ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့လဲ။ မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ ‘မေ’ ရဲ့။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မေ့ရ သလား ပြန်စဉ်းစာကြည့်ပါဦး”

အသံ ခဏမျှတိတ်သွားပါ၏။ ဦးနှောက်ခြောက်အောင် စဉ်း စားနေလေပြီလား။ ‘မေ’ က ကျွန်တော့်ထက် (၆) နှစ်ငယ်ပြီး အခုမှ အသက် (၂၀) ပြည့်မှာပါ။ ကလေးကို မုန့်ပေး၍ကြိုက်သည်ဟု ဝေဖန် သွင်လည်း ခံယူရုံသာရှိပါ၏။ ဤမိန်းကလေးအပေါ်မှာ ကျွန်တော့် တစ်သက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်တည်ခဲ့ဖူးသည့် ကိုယ်စိတ်နှလုံး သုံးပါးအစုံဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

မေတ္တာဆိုသည် အသွားအပြန်ရှိစမြဲဟုကြားဖူးတာမို့ ‘မေ’ အပေါ်ထားရှိသည့် ကျွန်တော်၏ချစ်ခြင်းတို့ကို တူညီသည့်တုံ့ပြန်မှုတို့နှင့်အတူ ‘မေ’ ပြန်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားပါ၏။ ချစ်ခြင်း၏ အလင်းတန်းတို့က ကျွန်တော်နှင့် ‘မေ’ အပေါ်မှာ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဖြန့်ကြက်ဖြာလင်းနေမည်သာ။

‘မေ’သာ ကျွန်တော့်ကိုချစ်သည်ဆိုပါလျှင်၊

‘မေ’ သာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပါလျှင်၊

‘မေ’ သာ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လောက်ပျော်ရွှင်နိုင်မည့်သူရှိတော့မည် မထင်ပါ။ မိုးမြေအဆုံးထိ သွားချင်ပါသလား။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ကျော်လွန်ပြီး ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်အထိ သွားဖို့ ‘မေ’ သာ ဆန္ဒရှိပါလျှင် ‘မေ’ စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်တော်ဖြည့်ဆည်းပေးမည်သာ။

မကြည်လင်သလို မျက်စောင်းလေးအကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်လည်း ချစ်တယ်။ မလိုတာ မျက်မှောင်ကျုံ့ပြရင်လည်း ချစ်တယ်။ စိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြရင်လည်း အသည်းယားပြီး ပိုချစ်မိပါတယ်။ မည်မျှပင် စိမ်းကားပြနေပါစေ ‘မေ’ အတွင်းစိတ်ထဲမှာ အဘယ်နှုည့်ပျော့ပျောင်းသည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိနေမြင်နေရတာမို့ ငြိ

နက်နဲသည့်ခံစားမှုမျိုးနှင့် ချစ်မိခြင်းပါလေ။

“မှတ်မိပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“Love Bug လေး Ok သွားတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ကားလျှောက်မောင်းကြဖို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“အာ”

အာမေဇိုတ်သံသဲ့သဲ့မျှသာကြားရပြီး ဖုန်းကျသွားတော့၏။ ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်မိပါသည်။ မည်မျှပင် စိတ်ထဲနောက်ကျနေပါစေ ‘မေ’ အကြောင်းတွေးလိုက်ရုံဖြင့် Enervon-C အားဆေးသောက်လိုက်သည့်နှယ် ဦးနှောက်ထဲ ကြည်လင်သွားစေတာ တကယ်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝအတွက် နေရောင်ခြည်လေးနှယ် နွေးထွေးစေသည့် ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် အေးချမ်းစေပါသည်။ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်အတွက် ခွန်အားသစ် ဖြစ်စေပါသည်။ ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် အလင်းရောင်တွေ ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်စေသည့် ‘မေ’။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မရှိမဖြစ် မိန်းကလေး ‘မေ’ ပါလေ။

***

အခန်း (၁၄)

မနက်စောစောနိုးပြီး ထမင်းကြော် Special စားချင်သည့် ဖေဖေအတွက် စိစဉ်နေပါ၏။ ဟင်းတွေချက်စားရတာကို ပြီးငွေ့သည့် အခါမျိုးမှာ အလွယ်တကူ စား၍ရသည့် အစားအသောက်မျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ စားဖြစ်ပါသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်၊ ကတ်ကြေးကိုက်၊ ကြာဆံဟင်းခါး စသည်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ချက်စားဖြစ်ပါ၏။

အခုလည်း ညကတည်းက ဖေဖေကြိုပြောထားပါသည့် ထမင်းကြော်အတွက် ပြင်ဆင်နေရတာပါ။ ရေနဲ့သေတ္တာထဲမှ သစ်သီးဝလံတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ မျှစ်အဝါတုံးလေးတွေကိုဝယ်ပြီးသည်

နှင့် အိမ်မှာသုံးလေးရေပြုတ်ပြီးမှ ချက်ပြုတ်တာမို့ အကြောတက်စရာ မရှိပါ။ ဘာပဲချက်ချက် ဖေဖေအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်ပြီး အာဟာရရှိအောင် ဂရုတစိုက်ဖြင့် ချက်ကျွေးဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ၏ကမ္ဘာထဲမှာ ဖေဖေသာ တစ်ဦးတည်းသောသူသာ ခိုခဲ့ရတာပါ။ ဒါကိုသိလျက်သားနှင့် အဘယ်ကြောင့်များ သူက ဝင်လာချင်ရတာပါလိမ့်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က မငြင်းဆန်ဘဲ လက်ခံချင်သည့် အရိပ်အယောင်ကြောင့် ခက်ပါရဲ့။ သားကို နှမြောတတ်သည့် အဖေ သမီးကို နှမြောတတ်သည့် အဖေမျိုးသာ ရှိကြသော်ငြား ကျွန်မ၏ ဖေဖေကဖြင့် ဒီလောကကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မချန်ထားချင်သည့် စိတ်ရှိနေလို့ ထင်ပါ၏။

အသီးအနှံတို့ကို ရေဆေးလျက် ဆန်ခါထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ဂေါ်ဖီထုပ်ကို အရွက်ခွာကာ အရိုးတွေဖယ်လျက် လှီးလိုက်ပါသည်။ အရွက်သန့်သန့်လေးတွေကို လက်တစ်လုံးအထူခန့် လှီးထားလိုက်ပါ၏။ ဝဲတောင့်ရှည်ကို လက်တစ်ဆစ်ခွဲခန့် တစောင်းလေး ဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။ မျှစ်အတုံးလေးတွေကို အပေါ်မှအခေါက် ဖယ်ခွာလိုက်ပြီး အမြစ်နုနုလေးတွေကို ခပ်ပါးပါးလေး အချောင်းမျှင်အောင် လှီးလိုက်ပါ၏။

မုန်လာဥနီကို အခွံနွာဆေးကာ အရည်အချောင်းလေးဖြစ်အောင် ဖြတ်လိုက်၏။ ကြက်သွန်နီကို အခွံနွာလိုက်ပြီး အစိတ်လေးတွေဖြစ်အောင် လှီးထားလိုက်ပါသည်။ ထမင်းအိုးကို ဖွင့်၍ (အေးနေပြီဖြစ်သည့်) ထမင်းကို ကြော်အောင်ချောနေစဉ် ဒယ်အိုးထဲမှာ ကြက်အူချောင်း (၄) ချောင်းကို ရေအနည်းငယ်ဖြင့် ပြုတ်ထားပါ၏။ ထမင်းကြော်နှင့် တွဲစားရန် အချဉ်ကို သခွားသီးနှင့် ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပါးပါးလှီးကာ သံပရာသီးညှစ်ပြီးလုပ်မှာပါ။

ဒယ်အိုးရေခန်းသံကြားသည်နှင့် ဆီအနည်းငယ်ထည့်ကာ ကြက်အူချောင်းကို မွှေးအောင်ကြော်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် အိုးကို ခဏချကာ ဟင်းချိုကို တည်ထားစဉ် ကြက်အူချောင်းကို ခပ်စောင်းစောင်း ပါးပါးလှီးလိုက်ပါသည်။ ထမင်းကြော်အပေါ်ဆုံးမှ အုပ်ရန်အတွက် ကြက်ဥ Half-fried ကြော်ရန် ကြက်ဥနှစ်လုံးကို ရေဆေးထားပါ၏။

ဟင်းချိုအိုးကို စားခါနီးမှ အရွက်ခတ်မှာမို့ အရသာရှိအောင် အပေါ့အငန် အချိုအရသာမြည်းပြီး ချလိုက်ပါ၏။ ဒယ်အိုးကို ပြန်တင်ကာ ကြက်သွန်နီဆီသတ်လျက် အသီးအနှံတို့ကို အရင်ဆုံးကြော်လိုက်ပါ၏။ ခပ်စိမ်းစိမ်း အနေအထားဖြင့် ကျက်သလောက်ဖြစ်မှသာ

ထမင်းကို လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ အသီးအနှံတို့ဖြင့် ရောသမမွေဖြစ်အောင် လှိမ့်လိုက်ရပါ၏။

ထမင်းကြော်ရတော့ တခြားဒယ်အိုးဖြင့် ကြက်ဥ Half-Fried ကြော်လိုက်ပါ၏။ အနှစ်မပေါက်စေရန် တစ်ဖက်သာကြော်ပြီး ဆားဖြူးလိုက်ပါသည်။ ဤသို့ အနှစ်မပေါက်အောင် သတိထားနိုင်သည်က ကျွမ်းကျင်စားဖိုမှူးတွေသာ လုပ်တတ်ကြတာပါ။ ရေခွေးတည်ထားလိုက်ပြီးမှပင် ရေချိုးရန် မီးဖိုခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

“ဇေ့သမီး နီးပြီလား”

“ဟုတ်!”

ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်နေပါသည့် ဖေဖေပင် အိမ်ထဲပြန်ရောက်နေလေပြီ။ ရေချိုးတာကို ခပ်မြန်မြန်လုပ်ပြီး အဝတ်အစားလဲစဉ် နာရီက မနက် (၈) နာရီခွဲကို ညွှန်းနေလေ၏။ တစ်ရက် တစ်ရက် အချိန်ကုန်တာ မြန်လွန်းပါသည်။ ဖေဖေ ခဏနားပြီး ရေချိုးခန်းထမင်းစားခန်းမှာ Ready ပြင်ဆင်လိုက်ပါ၏။

ဖြူနီစိမ်းပါ ထမင်းကြော်က ကြက်ဥကြော်နှင့် ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေနေလေသည်။ အချဉ်ပန်းကန်ကို ပြင်လိုက်ပြီး ဟင်းချိုထဲမှာ ကြက်သွန်နီပြုတ် လက်နှစ်လုံးစီခန့် ဖြတ်ထည့်ထားသဖြင့် မွှေးကြိုင်နေ

၁၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

လေ၏။ လက်ဖက်ခြောက်နှစ်ထားပါသည် ကျားအိုးထဲသို့ ရေခွေးဖြူ
ထပ်ထည့်ကာ ကြွေခွက်တွေထဲ ငွေထည့်ပြီး အဖုံးအုပ်လိုက်စဉ် ထမင်း
စားခန်းတွင်သို့ ဖေဖေဝင်လာလေ၏။

“သတိရလိုက်တာ”

“ဟင်! ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဖေဖေ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဒေါက်တာလေးကိုပေါ့”

“အာ စောစောစီးစီး”

“ဟုတ်တယ်သမီးရဲ့၊ ဘာမှမရှိဘဲ ရှိတာလေးနဲ့ ချက်ကျွေး
လည်း မြန်ရေရှက်ရေ စားတတ်လို့ သတိရတာပေါ့”

ကျွန်မ ထိုင်ခုံဆွဲ၍ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ အိပ်ရာနီးတာနှင့်
ဖေဖေကို သတိမရပါဘဲ သူ့ကိုမှ သတိရပါသလား။ အဖေတစ်ခု
သမီးတစ်ခုဘဝမှ ဖေဖေအပေါ် ကျွန်မ စိတ်မငြိုငြင်ချင်ပါ။ ဒီသမီး
အပေါ်မှာ ဖေဖေ အဘယ်မျှ ချစ်ခင်အားကိုးသည်ဆိုတာကို ကျွန်မမိ
အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

“ဒီလောက်ချစ်သောတဲ့ သူဌေးသားက နိုင်းတို့ နေ့တိုင်းစား
တဲ့ အစားအသောက်ကို နှစ်သက်ပါ့မလား ဖေဖေ။ ကြိုလို့ဝင်စားသွား
တာမျိုးက တစ်ခါ နှစ်ခါ အလွန်ဆုံးပေါ့။ ကြာတော့လည်း ပြီးသွေး

အမှန်းအိန်ခုံတစ်ဖက်အခြား ၁၈၅

သွားမှာပါ”

“သမီး”

“ရှင်”

“မောင်မင်းမဟော်အပေါ်မှာ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မဝင်စား
ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မ သက်ပြင်းကျိပ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဖေဖေကျန်းမာရေး
ဘို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးသည့် စေတနာရှင်ကို အခုလို အရောင်
ပြောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် သူ့လို ဖြူဝင်သည့်သားမျိုးကို
တန်းတူရည်တူ အမျိုးသမီးမျိုးနှင့်သာ မိဘတွေက လက်ဆက်စေချင်
ကြမှာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မလို အမေမဲ့ မျက်နှာဖွဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်
စိတ်ကူးပါ့မလဲ။

“မဖြစ်နိုင်တာကိုး ဖေဖေရဲ့”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“သူက ပေါ်ဆန်းမွှေးလို တောင်ပျံလို ဆန်မွှေးမွှေးလေးမှန်း
ဆေးသိပါတယ်”

၁၈၆ နီမသဒ္ဓါမောင်

“မှန်တယ်လေ၊ အဲဒီဆန်ကောင်းချည်းပဲ ဘယ်သူက ချက်စားကြလို့လဲ။ ထမင်းပျော့ကြီးမဖြစ်အောင် ဆန်ကြမ်းလောက်တော့ ရောစားတတ်ကြတာပဲလေ။ ဖေဖေသမီးက ဖိယာမဟုတ်ရင် ဆင်းသွယ်လောက်တော့ တန်ဖိုးရှိပါတယ်ကွာ”

ကျွန်မ ရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဒီမလှပသမီးဖြစ်သူကို ဆန်ကြမ်းလေးနဲ့တော့ ဖေဖေ တင်စားတတ်ပါရဲ့။ မတူမတန် မှန်းတယ်ဆိုပြီး ရှင့်ဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေ ပြိုင်လွှာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။ နှလုံးသားဆိုတာ ရော့... အင့် လို့ပေးပြီးမှ ပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး တောင်းလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမထိမကြည့်အောင် ဒီအတိုင်းလေးပဲ သိမ်းထားလိုက်တာ အန္တရာယ်ကင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဖေဖေကို နိုင် ပြောဖူးပါတယ်။ တိုက်ကြီးပေါ်မှာပဲ အမြဲလော့ခဲရလို့ မြေကြီးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်တွဲ၍ရေကို ဘယ်သူစိတ်ဝင်တစား ရှိပါ့မလဲ။ နှင်းဆီတွေ၊ သမင်တွေကိုသာ ပန်းလို့ထင်တတ်ပြီး လမ်းဘေးမြက်က ပွင့်တဲ့ပန်းကို မြင်လို့ အံ့သြပြီး ကြည့်မိပါ။ ဒီထက် မပိုနိုင်ပါဘူး”

“အားငယ်စိတ်မျိုးရှိရတယ်လို့ သမီးရယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပန်းအခံခံရတစ်ဝက်အခြား ၁၈၇

“စိတ်အားငယ်တာမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး ဖေဖေ။ Screw-driver အမြဲကိုင်နေလို့ ကြမ်းရှုတ်ဖြစ်နေတဲ့လက်နဲ့ ရွှေရောင်ငွေရောင်တောက်နေတဲ့ ကလပ်ကို ကိုင်လို့သင့်တော်ပါ့မလား။ မြင်တာနဲ့ အသိသာကြီးပါ”

“အခေါက်ချည်းပဲရှိတဲ့ရွှေနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာမဖြစ်ပါဘူး သမီး။ အနည်းအကျဉ်းတော့ ကြေးနီကြေးဝါရောမှ ဖြစ်တာပါ။ သူက ရွှေဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် ဖေဖေသမီးက အဲဒီရွှေကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်တဲ့ ကြေးလောက်တော့ တန်ဖိုးရှိ အသုံးဝင်ပါတယ် သမီးရယ်”

“ဖေဖေမျက်စိထဲမှာ သူနဲ့နိုင်က နတ်ဖက်တဲ့နံ့တွဲလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်ပေါ့လေ”

“အတိအကျပဲ”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ဟိုလူသားသိလျှင်ဖြင့် ဝမ်းသာတာကြီးဖြင့် ထရန်မည်လားပင်မသိပါ။ ဖေဖေဆန္ဒကဖြင့် 180”မှာ (160”) လောက် သူ့ဘက်ကို ယိုင်နေလေပြီ။ သောက်လက်စ ရေနွေးတုန်နေပြီမို့ ထပ်ထည့်၍ သောက်လိုက်ပါ၏။

“လက်ခံတယ်ပေါ့”

“အဟုတ်! အဟုတ်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၈၈ မမသဒ္ဓါဟောင်း

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူပြောလာရင် စဉ်းစားပေးပါ့မယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့ကားပြီးနေပြီလား”

“အင်း ဒီရက်ထဲ ဆေးမှတ်ဖြစ်မယ်”

ဆက်ရန်ရှိသေးသည်တဲ့ ‘ဒေါက်တာမင်းမဟော်’ ရေး၊ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူမဟုတ်တာမို့ အိမ်မှာ သိမ်းဆည်းဆေးကြောပြီးတာနဲ့ အလုပ်သို့ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လာအုပ်သွားပါသည့် ကားတွေကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး ပြင်ပြီးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် လာမယူကြတာမို့ ဝင်းထဲမှာ ကားတွေ ပုံနေပါသည်။ ပြင်ကားတွေထားစရာနေရာ မရှိသဖြင့် ပိုင်ရှင်တွေထံ ဖုန်းဖြင့်တစ်မနက်လုံး ဆက်သွယ်ရလေတော့၏။

“မလေး”

“ပြော”

“ဟိုကားလေးကို သုတ်ဖို့ဆေးမှာထားတာရောက်ပြီ၊ မှတ်ပေးရမှာလား”

“နေ နေ ကျွန်မဘာသာ ဖျန်းမယ်။ ဒီနေ့ ကားလာယူလေးပါဦးရှိလိမ့်မယ် သိလား။ ဂရုစိုက်ပေးလိုက်ကြဦး။ Voucher

စာရင်းတွက်ပြီးသားမို့ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ငွေရှင်းတာ ‘လက်ခံရုံပဲ’

“ဟုတ်ကဲ့ မလေး”

စားပွဲမှာထိုင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာတို့ကို အပြီးအစီးလုပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ကျွန်မလက်ကိုင် ဖုန်းကိုပါ Power ပိတ်ထားကာ အန်ဆွဲထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ အလုပ်ချိန်အတွင်း လုပ်ငန်းသုံးဖုန်းကိုသာသုံးပြီး ကျွန်မ Handphone ကို မသုံးဖြစ်ပါချေ။ ဒီတစ်ဆတ်အတွင်းမှာလာယူမည့် လင့်ခ်ခေါ်စာကားကို အပြီးသတ်စေရန် ပြင်နေပါသည့်အုပ်စုနှင့် အတူ ကူလိုက်ပါသည်။

ကားကို လမ်းသွယ်ဘက်သို့ ကွေ့လိုက်ပါ၏။ ဒီနေ့တော့ ဘိုကားစုတ်နှင့် လမ်းပေါ်မှာ မတိုးတော့ပါချေ။ စိတ်ချမ်းသာရသည့် ညနေခင်းလေးပါပဲ။ အတွေးဖြင့် သတိထားလျက် ဝပ်ရှောဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ဝရိန်ဆော်သံ၊ တူထုသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသလို အလုပ်ထဲ စိတ်ပါနေကြသဖြင့် သူ ရောက်လာတာကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုကြပါလေ။

ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ရုံးရံရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ နန်းလေးရှေ့မှ အတွင်းသို့ မှန်တံခါးမှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်စဉ် အထဲမှာ မည်သူမှရှိမနေပါချေ။ မန်နေဂျာက နေရာမှာမရှိဘဲ ဘယ်

၁၉၀ မမသန္တမောင်

ရောက်နေပြန်ပါလိမ့်။ တာဝန်ချိန်မှာ သေတိုင်းတတ်သည့် ဝန်ထမ်းကို
မှ ဒီနေရာမှာ ခန့်ထားရတယ်လို့။

“ကျစ်!”

တာဝန်မကျေသည့်လူမျိုးကို စိတ်မကြည်တတ်သည့် သူက
ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ရမိလေပြီ။ ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံကို
အရေးပေါ်အခြေအနေဖြင့် ‘စကား’ တစ်ယောက် ရောက်သွားသည်
မသိပါ။ လေးလေးလည်း လောလောဆယ် မရှိတာမို့ ကုမ္ပဏီမှာ
သူ ဂျင်ဂျင်လည်ပင်ပန်းရသလို အန်တီစံပယ်လည်း သမီးဖြစ်သူ
အတွက် စိုးရိမ်နေမည်သာ။ ကားပြန်ပို့ထားပြီး မနက်ဖြန်ဆေးရုံ
သွားကြည့်ရမှာမို့ ဒီညနေက မဖြစ်မနေ ဝပ်ရှောသို့လာရခြင်းပါ။

“ဒီမှာ”

အသံလှမ်းပြုလိုက်ပေမယ့် သူ့အသံကို ဘယ်သူမှမကြား
သဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည့်အုပ်စုအနီးသို့ သူ ဆက်လျှောက်လိုက်
ပါ၏။ စက်ဖုံးဖွင့်ကလိနေသူက နှစ်ယောက်၊ ချိုင့်ထောက်ထားသည့်
ကားအောက်ထဲ ရောက်နေသူကတစ်ယောက်မို့ ဒီအုပ်စုက သူ့အတွက်
အနီးဆုံး မဟုတ်လား။

“ဒီမှာ Model No : -----ကားယူဖို့လာခဲ့တာပါ”

အပန်းအစားရုံတစ်ဖက်အခြား ၁၉၁

“ဪ... ခဏလေးနော်၊ မလေးရေ ဒီမှာ ဟို Super
Roofလာယူတဲ့လူ ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်သူ”

ကားအောက်ထဲမှ ခြေတစ်စုံက လျှောခနဲထွက်လာသဖြင့်
သူ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ပါ။ ညှပ်ဖိနှပ်စီးထားပါသည် ခြေထောက်
အဖြူရောင်က သန့်သန့်လေးဆတ်ထားပါသည် သူ့ဘောင်ဘီရည်နှင့်
မိတ်ဆက်ပြီးသည့်နယ် အမည်းကွက်အရာကြီးက ထင်းသွားလေတော့
၏။

“ဟာ! တောက်!”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာလေ၊ မင်းလုပ်လိုက်တာ မမြင်ဘူးလား၊ ဟင်! မင်း
မင်း”

ကားအောက်မှ လျှောထွက်ကာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပါသည်
သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ အံ့သြသွားရပြန်လေ၏။ တွေ့ပြန်လေပြီ။ ကိုယ့်
ဆက်ကမားပြီး နည်းနည်းလေးမှ အားနာတောင်ပန်ခြင်းမရှိသည့်
မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေ။ လူကို အထင်တသေးဖြင့် ရိုသေခြင်း
မလျဉ်းမရှိပါတဲ မချေမင် ဆက်ဆံတတ်ပါသည် မိန်းကလေး။

၁၉၂ မေသန္တရမောင်

ဤမိန်းကလေးက ဒီဝပ်ရှော့က မန်နေဂျာတဲ့လား။ သူ
အဝတ်အစားတို့ကို လွှင့်ပစ်ရအောင် ဖန်တီးတတ်သည့် မိန်းမနှင့်
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်ဆုံရတယ်လို့။
ဒီနေ့ ကံကောင်းပါလား 'မာနီ'။

***

အခန်း (၁၅)

Special Room တံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် လူနာ
ခုတင်ထက်မှာ ရှိနေပါသည့် အမျိုးသမီးလေး၏အပြုံးကို မြင်လိုက်ရ
လေ၏။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီးလိမ်းထားသည့် လူနာက လန်းဆန်းနေ
သည့်နှယ်ပါ။ နေကောင်းနေပြီဖြစ်ပေမယ့် နားနေချင်သေးသည်ဟု
ဆိုကာ တစ်ပတ်ကျော်မျှ နေဖြစ်သည့် အာဂလူမမာပါပဲ။

“ဒီနေ့တော့ ပြန်ဖြစ်ပြီပေါ့လေ”

“ဒေါက်တာ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်ရှင်”

“ဒေါက်တာ ခြောက် ဟုတ်သားပဲ၊ ဆေးရုံမှာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ

၁၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ခေါ်မှာပေါ့”

သူမ ရယ်လေ၏။ လှပသည့်မိန်းကလေးမို့ ဘာမှ မလိမ်း
ခြယ်ပဲရှိနေတာတောင် ကြည့်ရအဆင်ပြေနေလေသည်။ အပြီးလေး
ကအစ တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့်အစွမ်း ရှိနေပါ၏။
ကျွန်တော်၏ ‘မေ’ ကဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပါလေ။ စကားငါးခွန်းပြော
လျှင် သုံးခွန်းမှာတင် စိတ်ဆတ်ပြီး လေသံမာတတ်တာ မဟုတ်ပါ
လား။ သို့သော် အဲဒီမျက်စောင်းလေးကစပြီး ‘မေ’ ကို ကျွန်တော်
ချစ်မိခဲ့တာ အမှန်ပါလေ။

မှတ်တမ်းစာရွက်ကတ်ကို ယူကြည့်ပြီး စစ်နေစဉ် သူ လှစ်
ခနဲ ပြုံးလိုက်တာကို ‘စကား’ မြင်လိုက်ရပါ၏။ နေ့တိုင်းလိုလို တစ်
ကြိမ်တော့ လာတွေ့ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူနှင့်ထိုက်သင့်သည့်အလျောက်
ရင်းနှီးမှုတော့ရှိနေလေပြီ။ အရမ်းမတည်ဘဲ အလိုလိုပြီးနေတတ်
သည့် သူ့မျက်နှာက ယခုလိုမျိုး မျက်ဝန်းတွေကအစ အလိုလိုပြီးလာ
သည့် အပြီးမျိုးက သူ့ကိုပိုပြီး ကြည့်ကောင်းစေသွားသည့်နယ်ပါ။

“ဘာကိုများ သဘောကျလို့လဲ”

“ဗျာ! ဘာကိုမေးတာလဲ”

“စိတ်လိုလက်ရ ပြုံးလိုက်သလားလို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှန်းအိန်ရုံတစ်ဝက်အခြား ၁၉၇

“ဪ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်မိပါသည်။ စိတ်ချမ်းသာ
နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကားလေးကို ‘မေ’က အပြီးသပ်
ပေးနေပြီကို။ အရောင်ကိစ္စနှင့် အတော်လေးစကားပြောခဲ့တာမို့ ‘မေ’
က Love bug လေးကို အနီရောင်ရဲရဲစိုစိုလေးဖြင့် ခြယ်မှုန်းပေးမည်ဟု
ပြောမှသာ ကိစ္စပြီးခဲ့ရတာပါ။

အဖြူမကြိုက်၊ အမည်းမကြိုက်၊ အဝါမကြိုက်၊ အပြာ
မကြိုက်၊ အစိမ်းမကြိုက်ဆိုပြီး မေသမ္မုငြင်းမိခဲ့တာမို့ ‘မေ’က ကျွန်
တော့်အပေါ် တော်တော်နှင့် စိတ်မပြေခဲ့ပါ။ ကားမြန်မြန်ပြီးသွားလျှင်
ထပ်မတွေ့ရတော့မှာကိုလည်း စိုး ပြီးလျှင်လည်း အတူတူ လည်ပတ်
ခွင့်ရမှာကို ပျက်မှာလည်းစိုးဖြင့် ကျွန်တော် ဗျာများနေခဲ့ရတာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ အပြာရောင်အချစ်ညမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ရဲရဲ
ချစ်ရသည့် နီမိတ်ဖြင့် ဒီအရောင်ကိုသာ ရွေးဖြစ်သည့် ‘မေ’ ကြောင့်
ကျေးဇူးတင်ဝမ်းသာပြီး မကြာခဏ ပြုံးမိတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သတိမထားဖြစ်ပါ။ အခုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိတာကိုမှ
လူမိရတယ်လို့ ခက်ပြီကော ‘မင်းမဟော်’။

“ဒေါက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၈ နတ်ပဒသန္တမောင်

“အိမ်ကလာကြမှာမဟုတ်လား”

‘စကား’ ပြောလိုက်သည်နှင့် သူပြောတာက တစ်ပြိုင်တည်း ခွဲ နှစ်ယောက်သား ပြုံးလိုက်မိကြပါ၏။ ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီး နေတာတောင်မှ သူက ‘စကား’ ကို သူ့ရင်ထဲမှာရှိသည့် ‘မေ’ ထက် ‘စကား’ ကို ပိုပြီးသံယောဇဉ်မတိုးသလိုပါပဲ။ ‘မာန်’ ကရော အတူတူ ပင် မဟုတ်ပါလား။

ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို အခုထိ ‘စကား’ မသိသလို နား မလည်သေးပါ။ ဒီတစ်ယောက်ကဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော မိန်းကလေး ကို တနင့်တပိုး အချစ်ဖြင့် ချစ်နေပြီး ‘မာန်’ ကဖြင့် ‘စကား’ အပေါ်မှာ အနည်းအကျဉ်းကလေးတောင်မှ မချစ်သလိုပါပဲလား။ ‘မာန်’ စိတ်ကို J ဝင်ဖို့အတွက် သူ့ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး တွဲခုတ်ပြချင်သော်ငြား ဂုဏ်ပုဒ် ရှိသည့်ဆရာဝန်မို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတာအမှန်ပါ။

“လာကြရင် မှာစရာရှိတာကို မှာချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲဟင်”

“လူနာကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားဖို့ပါဗျာ”

မျက်ရည်တို့ဝဲသွားရပါ၏။ စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ ကာယကံ ရှင်ကိုယ်တိုင် ပျော်ရွှင်အောင်နေနိုင်မှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါလား။ ‘မာန်’ ကို

အမုန်းအိန်ရံတစ်ဝက်အခြား ၁၉၉

ချစ်သည့်အချစ်အတွက် အတိုင်းအတာ မဖြည့်နိုင်တာတောင် ပါးပါး လေးမျှ အပေါ့ယံအတိုင်း ပြန်ပေးလျှင်လည်း နေပျော်မှာပါရင်။ သို့သော် သူ့အတွက် ကံတရားက မျက်နှာသာမှ မပေးချင်တာကိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စကား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျန်းမာရေးအတွက် ပြောရတာပါ။ ဒီတစ်ခါလို နောက်ထပ် ဆာထပ်ဖြစ်ရင် Operation လုပ်ရတာတွေ ဖြစ်မှာစိုးပြီး သတိပေး အာပါ ‘စကား’။ မဖြစ်ခင် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်းက ကုသခြင်းထက် ပိုပြီးထိရောက်မှန်း ‘စကား’ နားလည်မှာပါ”

ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက် မျက်ရည် ဆက်ကာ စီးကျသွားလေ၏။ မဝီမီအောင် စိတ်ဝင်ထားပါလျက် သူ့ရှေ့ ဆာ ဣန္ဒြေမှ မဆည်နိုင်တာလေ။ မျှော်လင့်ထားသူထံမှ မရနိုင်သည့် ဆရာက မမျှော်လင့်ထားသည့် သူ့ထံမှ ရရတယ်လို့။ ဘာမဆို အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံပါလျက် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်က မိန်းမသား ဆွေတိုင်းမှာ ရှိတတ်တာပဲလား။

“ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားလား၊ တောင်းပန် ခိုတယ်ဗျာ”

၂၀၀ နီ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရပါတယ်”

“ဒါလေး ယူထားလိုက်ပါ”

“နေပါစေ ဒေါက်တာ”

“ယူထားလိုက်ပါ ‘စကား’ ရဲ့။ လိုအပ်လို့ပေးတာပါ”

“အားနာလိုက်တာရှင်”

“ဟောတော်”

လက်ကိုကိုင်၍ ထည့်ပေးလိုက်သည်က ယောက်ျားကို လက်ကိုင်ပမီ မီးခိုးရောင်လေးပါပဲ။ ခေါင်းခါပြီးငြင်းနေမိသည့် ‘စကား’ ၏လက်ကို သူဆုပ်ကိုင်ထားချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ အခန်းတွင်းမှ မေမေရော ထားပါ ဝင်လာသည်နှင့် ပက်ပင်းတီးလေတော့၏။ ‘ထား’ ထံမှ တအံ့တဩအသံနှင့်အတူ သူမမျက်နှာ ရဲသွားရလေသည်။ မေမေတော့ တလွဲထင်တော့မှာပဲ။

“ထားတို့ရောက်တာ စောများစောသွားလား မသိဘူး”

“ထားကလည်း ဒေါက်တာ့ကို အားနာစရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ထားလည်း အားနာလို့ပြောတာပါ စကားရဲ့”

“တော်ပါတော့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါက်တာရယ်၊ အစစအရာရာ

အမုန်းအိမ်ရံတစ်ဖက်အခြား နီ ၂၀၁

အတွက်ပါ”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“အောက်ထပ်မှာ ငွေစာရင်းအကုန်ရှင်းပြီး ‘စကား’ ပြန်လို့ ရပြီလား။ ပြန်ချင်စိတ်ရောရှိရဲ့လား”

“ထားနော်”

“အဲဒီကလေးမကတော့လေ။ လူမမာအားမရှိတာကိုစပြန်ပြီ”

“အန်တီသမီးက ခွန်အားတွေအပြည့်ရှိနေပါပြီ။ မျက်နှာကဲ့သို့ ကြည့်။ ဒီလောက်ဝင်းပနေတာ လပြည့်ညလတောင် ဒီလောက်မပြည့်ဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် ‘စကား’ ”

“ဟယ် တော်ပါတော့”

“ပြန်ခေါ်သွားလို့ စိတ်ချရဲ့လား ဒေါက်တာ”

“ထား!”

သူက စိတ်ဆိုးပုံမပြပါဘဲ ပြုံးနေလေ၏။ ဒီလို ဒီလို အခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် ပြောနေပါသည့် ‘ထား’ ကြောင့် သူ့ကို မျက်နှာပူမိတာ အမှန်ပါ။ မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေသဖြင့် သူ ဘာမှ ပြန်မပြော ဖြစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဤမျှသဘောထားကြီးသည့် ယောက်ျားမျိုး သူမ ဒီတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးလေသည်။

၂၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“Duty ရှိသေးသို့ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

“Take care of yourself”

“အမယ်မယ်”

‘ထား’ ၏လက်မောင်းကို အပြန်ဆွဲဆိတ်၍ ဟန့်တားလိုက်ရပါ၏။ လွှတ်ပြီးစတာက အကြောင်းမဟုတ်။ သူနေရခက်မှာစိုးလိုပါပဲ။ ‘ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ’ တဲ့။ အဘယ်မျှ နွေးထွေးလိုက်သည့် စကားလေးပါလဲ။ ဒီလိုမျိုး ‘မာန့်’ ထံမှ တစ်ခါလေးသော်မျှ မကြာခဲ့ရပါလေ။ အခုလည်း သူမ ဆေးရုံတက်နေတာကိုတောင် သိမှသိပါရဲ့လား နေနိုင်သူလေး ‘မာန့်’။

“ပြန်ကြရအောင်၊ ဪ... မနေ့ညက သမီးကားကို ‘မာန့်’ လာပို့ထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဝပ်ရှော့မှာ ပြဿနာထပ်ဖြစ်လာတယ်ဆိုလား။ ဘာလား၊ သေချာမသိဘူး။ တရုတ်ရုန်းနဲ့ ဒေါသထွက်နေတာပဲ”

“သူ ဒေါသမထွက်တာ ဘယ်နှခါများရှိသေးလို့လဲ အန်တီရယ်”

အမှန်းအိန်ရံတစ်ဖက်အခြား ၂၀၃

“အေးလေ၊ သမီးအဖေလည်း အန်တီကို ပြောပါတယ်။ Stress တအားများလွန်းလို့ အမြဲတမ်း မာန့်မျက်နှာက မှန်ကုပ်နေတယ်တဲ့”

သိထားပြီသားဖြစ်ပေမယ့် ထပ်ကြားချပြန်သဖြင့် ရင်ထဲမှာ ကောင်းချပြန်ပါ။ အခုလေးတင် ဂရုစိုက်ဖို့မှာလိုက်သည့် ဒေါက်တာ ဇင်းမဟော်ကို အားနာမိပါ၏။ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတာမို့ သူမနှင့်ကိစ္စကို စဉ်းစားနိုင်တာပဲလား။ အတူတူလုပ်ငန်းလုပ်ကြတာမှန်ပေမယ့် ဦးနှောက်ခြောက်ရမယ့်ကိစ္စမှန်သမျှ ‘ထား’ ကပင် သူမကိုယ်စား ဆုပ်ပေးဖြစ်တာပါ။

“ဖြည်းဖြည်းတက်”

မေမေက ကားပေါ်တက်ခိုင်းစဉ် သတိထားစေလေ၏။ ဂရုစိုက်ပေးသူတွေ အနားမှာရှိနေတာတောင်မှ သူမ တင်းတိမ်မှု မရှိတာများလား။ လူဆိုတာ မည်မျှပင်ပြည့်စုံနေပါစေ ကိုယ့်မှာမရှိသည့်အရာကို သူတစ်ပါးထံမှာတွေ့လျှင် လိုချင်တတ်သဖြင့် “လောဘ” ဟု အမည်တပ်ခံရတာပါ။ ဒါဖြင့် သူမ လိုအင်ဆန္ဒကိုရော ‘လောဘ’ ဟု ခေါ်တွင်လေမည်လား။ တစ်ခုတည်းပါ ‘မာန့်’၊ ‘မာန့်’ ရင်ထဲက ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားလေးကိုသာ ‘စကား’ လိုအပ်တာပါကွယ်။

“ဟယ်လို အေး! ဟုတ်တယ် ‘ထား’ ပါ၊ ပြော ‘မာန်’ ”

“အခုပဲ ဆေးရုံကဆင်းလို့ရလို့ ခေါ်လာနေတာပါ။ အေး နင်တွေ့ချင်ရင် အိမ်မှာပဲသွားတွေ့လိုက်လေ။ အချိန်ရှိတာကိုး၊ ‘စကား’ အတွက် ဘာတွေများ ဝယ်ထားလို့လဲ”

“ထား” က ကားမောင်းနေရင်း နားကြပ်တပ်ထားကာ ရယ်နေလေ၏။ မနာလိုလိုက်တာနော်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေသည့် သူမကိုတော့ မဆက်သွယ်ပါဘဲ ‘ထား’ ကို ဆက်ရတယ်လို့။ သူမ မပြောနိုင်ဘူးဟုထင်နေပုံပါပဲ။ အိပ်ရာထက်လဲနေရသည့် လူမမာအတွက် အားဆေးတစ်ခွက်ဆိုတာ ဘာမှန်း ‘မာန်’ သိပါရဲ့လား။ အစားအသောက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး ‘မာန်’။ ကြင်နာတဲ့ စကားလေးတစ်ခွက် သော်မျှ ‘မာန်’ နှုတ်က ပြောထွက်လာဖို့ ခက်ခဲလွန်းလှလေစွ။

“သမီးနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသလိုပဲနော်”

“ဟင်! ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဒေါက်တာလေးကိုပြောတာလေ”

“အဲဒါက ဒီလိုဒီလိုတွေရှိတယ် အန်တီရဲ့။ သူနဲ့က အပြိုင်နှစ်ခါလား သုံးခါလားမသိ ဆုံဖူးတယ်”

“ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“ဪ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာကိုး”

‘ထား’ က နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် သူမကို မျက်ခုံးဝင့်ပြလိုက်လေ၏။ လက်ထဲမှာ ယခုတိုင် ဆုပ်ကိုင်လျှက်သားရှိနေပါသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ပန်းပေးလျှင် အလှမ်းဝေးတတ်သည်ဟု ဆိုရိုးရှိတတ်တာကို ကြားဖူးပါ၏။ ဒါဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါပေးလျှင်ကော ဘယ်လိုနိမိတ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဘုရားရေ! တစ်သက်လုံး မျက်ရည်သုတ်ဖို့အတွက် မဟုတ်ပါစေနဲ့နော်။

“အန်တီစိတ်ထဲမှာလည်း မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“မေမေကလည်းလေ”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ သမီးရဲ့။ သမီးအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဂရုစိုက်တဲ့သူကိုပဲ မေမေလည်း ဝိုဦးလိုလားပါတယ်”

“လူနာနဲ့ ဆရာဝန်ဖို့ ဂရုစိုက်ပြတာပါ မေမေရယ်”

“ဒါဖြင့် လက်ကို မြဲဆုပ်ကိုင်ပေးထားတာကရော အားပေးနဲ့ပဲလား။ ပြောင်မလိမ့်နဲ့”

“ငါ့ကို အချွန်နဲ့ ‘မ’ နေပြန်ပါပြီ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

၂၀၆ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

‘ထား’ ကို မျက်စောင်းလှမ်းခဲလိုက်မိသော်ငြား မြင်မည် မဟုတ်ပါ။ မေမေနှင့်အတူ နောက်ခုံမှာလိုက်ခဲ့ပေမယ့် လူက စိတ်နှစ် မကပ်သလိုနယ် ဖြစ်နေလေ၏။ အမြဲလန်းဆန်းတက်ကြွပြီး ဒေါင်ဆီ မြည် ကျန်းမာခြင်းတို့က ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို ဘုန်းဘုန်း လဲကျစေခဲ့ပါနည်း။

“မေမေလည်း သဘောကျသား”

“သူ့မှာ ချစ်သူရှိပါတယ် မေမေရယ်”

“ဘယ်လို ဒေါက်တာမင်းမဟော်ဆီမှာလား”

“နင့်ရှေ့မှာ တွဲပြမှုယုံမယ် ‘စကား’ ရယ်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ချစ်သူရှိတယ်ပဲထား ပါတော့။ သူ့နှုတ်မှ ‘မေ’ ဟု တစ်ခွန်းပြောတိုင်း မျက်လုံးတွေ နှုတ်ခမ်းတို့ပါ အလိုလို ပြီးသွားကတည်းက သိသာလွန်းတာပါ။ အဘယ်မျှပင် ဤမိန်းကလေးအပေါ် နင့်နှင့်သည်းသည်း ချစ်ရှာ သနည်း။ ရှင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ မိန်းကလေးပါလဲ ‘မေ’။

***

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

မနက်စောစောလာဖို့ရန် Order မှာထားသည့်ပစ္စည်းက အိမ်သို့ရောက်လာသဖြင့် မာမိက လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ခံယူလိုက်လေ ၏။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ အပြေးအလွှား ပြင်ဆင်နေပါသည်။ ပစ္စည်းလာဖို့လျှင် ဧည့်ခန်းမှာပင် ထားပေးပါရန် မာမိကို ကြိုမှာထားတာမို့ ပြဿနာမရှိပါချေ။

အဝတ်ဟောင်းတောင်းထဲသို့ (ခုတင်ထက်တင်ထားပါသည်) စတင်ပြီးသားအဝတ်တို့ကို ထည့်လိုက်စဉ် ဟိုနေ့က ပေးသွားသည့် Pants ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ဒါပါနှင့်ဆို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါရှိလေပြီ။ အဘယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မျှ ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ တွေ့လိုက်သည့်အကြိမ်တိုင်း သူ့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်ကာ အဝတ်အစားတွေ ပျက်စီးရတာပါ။

တကယ့်ကို Danger Girl ပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီပိန်ပိန်သေးသေး မိန်းကလေးက Nine Service ရဲ့ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေရပါသလဲ။ ယောက်ျားသားချည်းသာ ရှိနေပါသည့် ဝပ်ရှောမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှိနိုင်မလန့်ဘဲ ခပ်တည်တည်နှင့် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းရှိနေတာ အံ့သြစရာပါပဲ။ ခက်တာက သူနှင့် ပြဿနာဖြစ်တိုင်း ထိမထင်တဲ့မျက်နှာနဲ့ လူကို ရန်ပြုချင်သည့် စိတ်နှင့် စကားပြောတတ်သည့် ကောင်မလေးကြောင့်မို့ပါလေ။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာပေးကုန်ပြီကွ”

“ရှင်ဘာသာ ဒီနားမှာ လာရပ်တာကို။ ဧည့်သည်က ဧည့်ဆောင်မှာ မနေဘဲ ဒီနားအထိ လာရလား”

“ငါလှမ်းခေါ်တာ မင်းတို့မှမကြားတာ။ ကျွန်! ဒါပါနဲ့ဆို မင်း Foul တာ နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီ”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ဘာ!”

“မလေး”

“ရှင်တို့အသာနေစမ်းပါ။ ကျွန်မကိစ္စ ကျွန်မ ဖြေရှင်းနိုင်သယ်”

တွေ့လား သူ့ကို ဒေါသထွက်အောင် စလုပ်ပြီး မတောင်းပန်ဘဲ လူကို ရန်သူလိုပြောနေသည့် မိန်းကလေးကဖြင့် လက်သီးဆုပ် အရွယ်လောက်သာရှိတာပါ။ နှုတ်လည်းထက် လက်လည်းစွမ်းတာမို့ အာကိုမှမကြောက်မရွံ့သည့်နှယ် အာဂကောင်မလေးပါလေ။

“လာရင်းကိစ္စက ကားလာယူတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်လိုက်ခဲ့”

ကြည့်စမ်း! လူကို တိရစ္ဆာန်ခေါ်သည့်နှယ် အလေးမထားဘဲ ခေါ်ပြန်ချေပြီ။ မိန်းကလေးနှင့် စကားဖက်ပြီးပြောနေရတာမို့ အလုပ်အစားတွေက သူ့ကိုကြည့်နေကြသဖြင့် စိတ်ကိုတစ်ဝက်လောက် အညှာချလိုက်ရပါတယ်။ ဘောက်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ရှေ့မှလျှောက်သွားပါသည် သူမနောက်မှ သူလိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်များ ဒီဘဝမှာ သူမနှင့်ဆုံတိုင်း သူပြဿနာကြုံရပါသနည်း။

“ကားပိုင်ရှင်နာမည်က”

၂၁၀ နှစ် မသေသွေးမောင်

“စကားဖြူ”

“ရှင်နာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ရေးခဲ့ပါ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် လာမယူနိုင်လို့ ကိုယ်
စားလှယ်လွှတ်တိုင်း ဒီလိုပဲရေးပြီးယူရတာ ထုံးစံပဲ။ ပြီးတော့ ကားလေး
အပ်တုန်းက ကိုမိုးသန့်ဆိုပြီး ပေးသွားခဲ့တာ။ ရှင်နာမည်မို့လို့လား”

“ငါ့နာမည် ‘မာနီ’၊ နေစမ်းပါဦး။ ငါ့ပုံစံက အခုကား
လာယူပြီး ဘတ်မယ့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေလို့ မယုံတာလား”

“ဒါတော့ ရှင်ကိုယ်ရှင် အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ!”

“ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံရတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်း”

“ငွေရှင်းပါ”

“ငါ့အဝတ်ဖိုးတွေပါ ပြန်လျော်ပေးမှပေါ့ကွ”

“ဘာရှင်”

သူက ငွေထုတ်မရှင်းသေးပါဘဲ သူမကို ခပ်ညစ်ညစ်
လိုက်မိပါ၏။ နှစ်နာရီလောက်တော့ တစ်ဖက်သတ်ကြီးမို့ ဒီလောက်

အမုန်းအိမ်နံရံတစ်ဖက်အပြား ၂၁၁

ပြောရပေမည်။ ဤမျှ အပေါက်ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်ကြံ စွာတေးလန်နေမှ
ဖြင့် ဒီဝပ်ရှေ့က ဝင်ငွေကောင်းတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုမိသားစုကများ
ပေါက်ဖွားရှင်သန်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း ငါ့ပစ္စည်းတွေချည်း
ပျက်စီးကုန်တာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ် ထင်လဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဖက်တွန့်ရုံမျှ မဲ့ပြလိုက်လေ၏။
အမှန်က ဤမျှအထိ စကားမများလိုပါ။ အတော်ကတိသီးကတိသတ်
နိုင်လွန်းပါသည့် ကောင်မလေးကို အနိုင်မပေးချင်လို့ပါပဲ။ ‘မာနီ’
ဆိုတာ ဘယ်အလုပ်ကိုမဆို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါလျက်
ဘာ မဟုတ်သည့်ကိစ္စလေးနှင့် ရှုံ့နိုင်ရတာကဖြင့် ခံရခက်လွန်းလေ၏။

“အဲဒါ လျှော်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပဲဟာ”

“ရမလားကွ၊ အဲဒီလို စက်ဆီနဲ့စွဲနေတဲ့ အဝတ်မျိုးကို ငါက
ပြန်ဝတ်ရမှာလား”

“ဒီလောက်ပေါနေရင်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပေါ့ရှင်”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘယ်လောက်ချမ်းသာ
ကြောင်း ကြားနေရမှာမလိုတာ။ ဝတ်ချင်ရင်ပြန်လျှော်ပြီးဝတ်၊ မလတ်

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ချင်ရင် လွှင့်ပစ်ရုံပေါ့။ ခေါင်းစားစရာလား။ ပြီးတော့ အဲဒါ ရှင့်ဘက်က စလွန်ပြီဖြစ်တာချည်းပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“မဟုတ်လို့လား။ ရှင်ပဲ ကျွန်မရှိတဲ့အနားကိုတိုးကပ်ပြီး ပေရတာလေ။ ကျွန်မက ရှင့်နားကို ဒီလိုကပ်လို့ပေတာလား ပြော”

“မင်း!”

သူ့ခြေလှမ်းတို့ နောက်ဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ရဲတင်းလွန်းလှချည်လား။ မရှက်မကြောက်ဖြင့် သူ့ရှေ့ကို တိုးကပ်ရဲတဲ့တာလေ။ ရင်ထဲ ထိတ်သွားရပြီး နောက်ထပ်ပေသွားပြန်ပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်တော့ သူမက ခပ်လှောင်လှောင်ရယ်လေတော့သည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးပါလိမ့်။

“မင်း တော်တော်ရဲတင်းတဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဘာရှင့်”

“ငါ့အဝတ်ဖိုးမပေးရင် ငါလည်း ကားပြင်ခမရှင်းနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုလည်း ကားကို မယူသွားနဲ့ပေါ့။ ရှင်းနေတာပဲ”

“မင်း! ဟေ့! နေဦးလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပုန်းအနှံ့ခုံတပ်စက်အခြား ၂၁၃

ရုံးထဲမှ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည့် သူမကို သူ လက်ဆန့်၍ ဟန်တားလိုက်မိပါ၏။ တစ်ရက်လည်းမဟုတ် နှစ်ရက်လည်းမဟုတ် ဖြင့် ယူဖို့ရက်ကြာနေသည့် ‘စကား’ ၏ကားကို ဒီနေ့တော့ စိတ်ယူမဖြစ် ယူရမှာမဟုတ်ပါလား။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်ပါရဲ့။ ဘယ်လောက်ပြိုင်ပြောပြော စကားတတ်လွန်းပါသည့် ကောင်မလေးကို သူ အလျှော့ပေးရတော့မှာပါလေ။

“လာထိချင်ပြန်ပြီလား”

“ဘယ်မှာထိလို့လဲ၊ ရှင်းပေးမယ်။ ဘယ်လောက်ကျသလဲ ပြော”

“အဲဒီလို ပြောနေရင် ပြတ်နေပြီကို။ ရှင်အရစ်ရှည်တာနဲ့ ကျွန်မ အလုပ်ချိန်လစ်ဟင်းရတာက ပိုတန်ဖိုးရှိတာသိရဲ့လား”

“အံ့မဟ၊ ငါ့အဝတ်တစ်စုံက အနည်းဆုံး (၈) သောင်းကျော် တန်တာကွ”

“ရှင့်ဘာသာ ရှစ်ပုလင်းမကလို့ ရှစ်ပုံပဲတန်တန် စိတ်မဝင် စားဘူး။ ရော့!... ဒီမှာလက်မှတ်ထိုးပေးပါ”

ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် စိတ်ထဲမှသာ တက်ခေါက်ဖြစ်လေ၏။ ကုမ္ပဏီမှာ လူကြီးအဖြစ်နေရာယူထားပါလျက် ဒီမလောက်လေး မလောက်ဘူး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၁၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ကောင်မလေးနှင့်မှ သူ့ အရှက်ကွဲပြီး အရှုံးပေးရတယ်လို့ လူကြား၍မှ
မကောင်းသည့်သတင်းဆိုးပါပဲ။ ငွေရှင်းပေးပြီ ကားမောင်းထွက်ပြန်ခဲ့
စဉ် ကျိုး “မနိုင်ခဲမရဖြင့် ဒေါသတွေသာ ပေါက်ကွဲခဲ့ရလေ၏။

မုန်းလိုက်တာ။ အတော့်ကို ခါးခါသီးသီး မုန်းမိခြင်းပါပဲ။
တစ်စက်မှ ထောင့်မကျိုးတာ၊ လူတစ်ဖက်သားကို အထင်မြင်သေး
တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချလွန်ကဲလွန်းတာ၊ မာနကြီးလွန်း
တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အထင်ကြီးနေပြီး ဘဝင်လေဟပ်နေပါ
သည့် ကောင်မလေးပါပဲ။

“မေနိုင်” တဲ့။ နာမည်ကိုက ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်
ခေါ်၍ပင် မကောင်းပါ။ ဒါဖြင့် လူကရော၊ လူလည်း ဟိုမရောက်
ဒီမရောက် စကောစကလုံ့ဖြစ်နေတာပင် မဟုတ်လား။ ဒီလို ကလေး
သာသာ ကောင်မလေးကို နိုင်အောင်မပြောနိုင်ဘဲ သူပင် အရှုံးပေးခဲ့ရ
တာပါလေ။ ‘မာန်’ အတွက် မမေနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။

“ဘာတွေ ဒီလောက်စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မာမီ”

“မှာထားတဲ့ပစ္စည်း ရောက်နေပြီလေ။ သမီးဆီသွားမယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမုန်း၏နိဂုံးတစ်ဖက်အခြား ၂၁၅

“အခြေအနေကရော တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

သူ ပြန်မဖြေဖြစ်ပါချေ။ အဝတ်အစားဝတ်တာကို ဂရုစိုက်ပြီး
ဆက်ဝတ်ဖြစ်လေ၏။ ရင်ဘတ်ထဲက ကိစ္စတဲ့လား။ အချစ်တွေ
အသက်ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားဖို့ထက် သူ့ဦးနှောက်တွင်း ဝင်မွှေနေပါ
သည့် Virus ကဖြင့် ဟိုမိန်းကလေးဖြစ်နေလေ၏။ ညတစ်ရေးနိုး
ချိတ်ခနဲ တွေးမိလျှင်တောင်မှ ဒေါသဖြစ်စေသည့်ကောင်မလေးပါပဲ။
မုန်းစရာကြီးပါ။

“ညကလည်း ထယောင်ပြီး တက်တွေခေါက်နေလိုက်တာ။
အမိဖြင့်လန့်ရော။ ကုမ္ပဏီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ မာန်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမီ၊ ဒီလိုပါပဲ”

“အဆင်ကောပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“သမီးကို ပြေပြေလည်လည်ပြောဦးနော်။ ဟိုတစ်ခါ သား
သွားတွေ့ပြီးကတည်းက စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဖြစ်သွားတာ သတိလည်းရ
ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

အလိုက်သင့်ပြောရင်း သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

‘စကား’ နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ့နှလုံးသားက အေးစက်ငြိမ်သက်နေပြီဟု မိန်းကလေးနှင့် ဆုံလျှင်ဖြင့် နှလုံးသွေးတွေ ဆူပွက်ပြီး လူတစ်ယောက်တော့မည့်နှယ် ပူလောင်လာရတာပါ။ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ဤမျှ သူလောင်မြိုက်ရပါသနည်း။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

အိပ်မက်ထဲမှာတောင် သူမနှင့်စကားများပြီး ဒေါသဖြစ်ခဲ့တာ မကြာခဏပါ။ အိပ်နေရင်းနဲ့တောင် အပြင်မှာယောင်ပြီး တက်ခေါက်သတဲ့လား။ သူမက ဤမျှအထိ သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိပါသလား၊ မဖြစ်နိုင်တာ။

“မာန်”

“ဗျာ”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ။ ဘာအခက်အခဲရှိနေပြန်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး”

“မရှိဘူးသာပြောတယ်။ သားကိုကြည့်လိုက်တိုင်း မလေးဆန်းဘူး ‘မာန်’။ မာမိ ဘာများလုပ်ပေးရမလဲ”

ဘာလုပ်ပေးလို့ရပါ့မလဲ။ ဦးနှောက်ထဲရောက်နေသည့် သူမကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်နေတာကို ဘယ်သူကလာကြိမ်းသလဲ။

မှာတဲ့လဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်သည့်လူကသာ အရှုံးတဲ့။ လှောင်ရယ်တတ်သည့် မိန်းကလေး၏အသံကို မကြာခဏ ကြားယောင်လိုက်မိတိုင်း လုပ်နေသည့်အလုပ်ကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်ရပြီး စိတ်ကိုမနည်းကြီး တည်ငြိမ်အောင်နေရတာပါ။

ရင်ဘတ်ထဲမှ ဘယ်ဘက်နေရာက စူးအောင်ပြီး တဒိန်းဒိန်း မြည်သံကြောင့် နှလုံးရောဂါများဖြစ်ပြီလားဟု သံသယဝင်မိသည်အထိ ပါပဲ။ ဤမျှအထိ ရောက်ဖြစ်ရလေအောင် သူ့ကို ဘာဆေးဝါးမရွာနဲ့တွေ့ခွတ်ဖတ်ပြီး သူမပြုစားနေပါလိမ့်။ ခက်သည်မှ အခက်တကားအခက်ဆုံး အဖြစ်ပါလေ။

“မာန် သား”

“ဗျာ မာမိ”

“မျက်နှာကလည်း သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့နေတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“ကျွန်တော်သွားပြီ မာမိ”

စားပွဲထက်တင်ထားပါသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ သွေးမရှိသည့်နှယ် မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေသတဲ့။ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ ရက်ဆက်တိုက်ကြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ

၂၁၈ မသေချာမောင်

မက်သလို အိပ်နေရင်းမှ လန့်နိုးခဲ့တာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ။ အလုပ်ကြောင့် မပင်ပန်းရပါဘဲ သူမကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ပြီး သူပင်ပန်းရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

လက်ဆွဲအိတ်ကို ကားပေါ်သို့အရင်တင်ပြီးမှ ညောင်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ဆက်တီစားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် နှင်းဆီပန်းစည်းနှင့် Packing ဘူးကိုယူ၍ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။ ထုံစံအတိုင်း မာမီက တိုက်ရှေ့အထိ သူ့ကိုလိုက်ကြည့်လေ၏။ စိတ်မချဘူးထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်တော် စောစောပြန်ခဲ့ပါ့မယ် မာမီ”

မာမီ ခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်ကာ ရှေ့ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဟွန်းသံပေးလျက် ဝင်လိုက်ပါသည်။

***

အခန်း (၁၇)

မြက်ခင်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း အရုဏ်ဦး နေဇွေးဇွေးကို အပူခံနေစဉ် ခြံထဲသို့ သူ့ကားဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ကတိတော့ တည်သားပါပဲ။ ညနေလာရင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် မနက်ပိုင်းလာတွေ့လျှင်ဖြင့် ဖုတ်ပူမီးတိုက်ပြောပြီး ကုမ္ပဏီကို အမြန်သွားတော့မှာအမှန်ပါ။

ထားပါတော့လေ။ သူ့ဘက်က အချိန်ပြည့်တွေ့ချင်သည့် စိတ်ရှိနေပေမယ့် သူ့ဘက်ကဖြင့် ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိမှာမှ မဟုတ်တာပဲ။ အားနည်းနေချိန်မှာ ဂရုတစိုက်ဖြင့် လာတွေ့တာကိုသာ ကျေးဇူးတင်

၂၂၀ မမသန္တမောင်

ရမှာပါ။ သူမကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် ကားက တိုက်ရှေ့အထိ မရောက်
တော့ပါဘဲ ခြံဝမှဝင်ဝင်ချင်းလမ်းပေါ်မှာပင် ရပ်သွားလေ၏။

ကားတံခါးဖွင့်၍ဆင်းလာသည့် သူ့ Style က အတော်လေး
ကြည့်ကောင်းနေပါသည်။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည်က ဘူးတစ်ဘူး
နှင့်အတူ နောက်ထပ် လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ပိုက်လာသည်က နှင်းဆီအနီ
ရဲ့ရဲရဲနေသည့် ပန်းစည်းကြီးပါလဲ။ ဘုရားရေ! ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်
ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးနဲ့ ယူလာတဲ့ပုံစံပါလဲ။ အတွေးနှင့်အတူ သူမ
ရင်ခုန်သံတို့က မမူမှန်ဘဲ ခုန်ပေါက်လာလေတော့၏။

“ဟောဗျာ၊ လူကို မမြင်ဖူးသလိုကြည့်နေတာပါလား”

“မာန်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းလောက်ပဲ ရှိတော့တာလဲ”

နင့်ကြောင့်ပါ။ နင့်အတွက်နဲ့ မျှော်လင့်စောင့်စားမှု ဝေဒနာ
ကို ကျိတ်ခံစားရင်း အလွမ်းသင့်ဒဏ်ရာတွေရခဲ့တာပါ ‘မာန်’။ နင့်သာ
ငါ့အပေါ်မှာ ကြင်နာခြင်းတွေနှင့် ညီမျှတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေသာပေးခဲ့လျှင်
ဒီလိုခံစားချက်မျိုးကို မခံစားရမှာလေ။ စာနာတတ်သူမဟုတ်သည့်
သူက သူမခံစားချက်ကို ဘယ်နားလည်နိုင်မှာပါလဲ။

“ရော”

အမုန်း၏နံရံတစ်ဖက်အခြား ၂၂၁

“ဒါက ဘာသဘောနဲ့ လာပေးရတာလဲ”

“မြန်မြန် ကျန်းမာပါစေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပေါ့။ ယူပါ ‘စကား’

ရဲ့”

“ဒါကရော”

“အမှတ်တရပါ”

အမှတ်တရတဲ့လား။ အနီရောင်နှင်းဆီ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူ
နားမလည်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ‘ချစ်ဦးသူနဲ့လွဲတတ်သည်’ ဆိုတာကို မကြား
နဘူးလား ‘မာန်’။ ပြီးတော့ ပန်းပေးလျှင် ‘အလွမ်းဝေသည့်အဖြစ်ကို
ငါ မေ့ထားပါသလား။ သူမအဖြစ်က အခုမှ ဆုတ်လည်းဆူးစားလည်း
နဲ့ အဖြစ်သို့ရောက်နေလေပြီ။ လိုချင်တာတစ်ဝက် ငြင်းချင်သည်က
တစ်ဝက်ဖြင့် ဝေခွဲမရအောင် သူ့လုပ်ပြရတယ်လို့။

“မာန် ငါ”

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ‘စကား’။ ငါ့ကြောင့် ငါ့အတွက်နဲ့ နင့်
အပေါ် မမျှတတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ချခံတာရှိမှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေ

“ငါ နားလည်ပါတယ် မာန်”

လက်ထဲသို့ တစ်ပြုံကြီးထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်က မနိုင်

သလိုဖြစ်သွားရစဉ် သူက သူမလက်အစုံကို ဖေးမဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ နွေးထွေးလိုက်ပါဘိ။ သူ့လက်တွေမှတစ်ဆင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ စီးဆင်းသွားစေသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရပါ၏။ ဤမျှအထိ သူမအပေါ်မှာ သူ စိုးရိမ်နိုင်ပါသလား။

ခြေထောက်က မတ်မတ်မရပ်နိုင်သည့်နှယ် ကွေးညွတ်သွားစဉ် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုလိုဝင်ရောက်သွားရလေ၏။ ထိန်းမတ် ထွေးဖက်ပေးထားပါသည့်သူက မည်သည့်စကားကိုမှ မပြောပါချေ။ ဒီရင်ခွင်မှာ နှိမ့်ခွင့်ကို စောင့်စားနေခဲ့တာ အဘယ်မျှကြာခဲ့ပြီလဲ။ အိမ်မက်ဆိုတာတွေက အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်လာတတ်တာ မှန်နိုင်ပါ့မလား။

“စကား”

“ဟင်”

“တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်နေတာပဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါတော့လား”

“မွန်းကျပ်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“နေပူဆာလှူချင်လို့ ခဏပဲထွက်လာတာ”

သူက လက်ဆောင်ထုပ်နှင့် ပန်းစည်းကို ယူနေပင်အနီး ခုံတန်းဖြူပေါ် သွားတင်ပေးရင်း သူမကိုပါ ထိုင်စေလေ၏။ မြက်ခင်း

စိမ်းထက်မှာ ပန်းပွင့်ဖတ်ဖြူဖြူလေးတွေ ကြွေကျပျံ့ကြဲနေသည်က ကဗျာဆန်သည့်နှယ်ပါ။ ရင်တွင်းမှ နွမ်းလျမှုက ယခုတိုင်တည်နေဆဲပါပဲ။

“စကား”

“ပြောလေ”

“အချစ်ဆိုတာဘာလဲ”

“ဘာ”

သူက ခြုံရှေ့ရှိ စိန်ပန်းနီအပင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ခပ်ငေးငေး ဖြစ်နေလေ၏။ ဘုရားရေ! အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲတဲ့လား။ ထင်မထားသည့် မေးခွန်းကြောင့် သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလို သူ့ကိုမော့ကြည့်နေမိပါသည်။ မြက်ခင်းထက်မှာ မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ Sport Shirtကို နက်ပြာရောင် Style Pants ကိုတွဲဝတ်ထားပါသည့် Fashion က အတော်ပင် လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းလွန်းလေ၏။

လေတစ်ချက်တိုက်စဉ်မှာ သူ့ထံမှ သက်ပြင်းနှိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ်ပါ။ ခေါင်းမော့ထားရာမှ အကြည့်ကို မြက်ခင်းပြင်ထက်သို့ ပြောင်းလျက် သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့်သဘောက မည်သို့သော

အကြောင်းကြောင့်ပါလိမ့်။

“မာန်”

“ငါ့အဖို့ အိပ်ရေးပျက်တဲ့ညတွေ များနေပြီ”

“ဟင်”

“ခေါင်းထဲမှာ နေနေသည့် စဉ်းစားတွေ့ခေါ်သမျှအားလုံးက လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်အတွက် ဘယ်လိုကြိုးစားရုန်းကန်ရမယ်၊ ဘယ်လိုခွန်အားစိုက်ထုတ်ပြီး ငွေရှာရမယ်ဆိုတဲ့ ဇယားအပြည့်ပဲ ရှိတယ်လို့ထင်ထားခဲ့တာ”

အလို! ဘယ်လိုများတွေ့လို့ အိပ်မပျော်ရတာတဲ့လဲ။ ဆေးရုံ တက်ခဲ့သည့် သူမက သောက်ဆေးထိုးဆေးတွေထဲမှာ အိပ်ပျော်စေ သည့် ဆေးတွေပါဝင်တာမို့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်စေဖို့က လူတိုင်းအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည့်အရာတစ်ခုပါပဲ။ ဒါကိုသိထားပါလျက် အဘယ် ကြောင့် သူ ဤသို့ဖြစ်ရပါသနည်း။

“ငါ့အတွေးထဲကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့လူက မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ထားတာ”

“ဘယ် ဘယ်ကမိန်းမလဲ”

“အချိန်မရွေး ခေါင်းထဲပေါ်လာတိုင်း ဒီထဲကအောင့်လာတဲ့ အထိပဲ။ အတော့်ကို နှောင့်ယှက်နေတာ။ ညဘက် အိပ်မက်မက်ပြီး သန့်နိုးနေတာ၊ ယောင်ယမ်းပြီးမြည်တဲ့အသံတွေရဲ့ တရားခံက အဲဒီ ကောင်မလေးပဲ”

“ဟင်! ကောင်မလေး”

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်မလေးတဲ့။ ကောင်မလေးဟု သူ့နှုတ်မှပြောလိုက်တာ ဒါလား။ မည်သို့သော လှတပတ မိန်းကလေးက သူ့ကို စိတ်အနှောင့် အယှက် ပေးနိုင်ရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလေစွ။ သူမနှင့် အနှစ် (၂၀) ဆျော် တရင်းတနှီးရှိခဲ့တာတောင်မှ ဤသို့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပါ။ အခုမှ ဘယ်ကနေဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်နှင့်များ သူဖြစ်ရပါသလဲ။

ရင်ဘတ်ထဲအောင့်သည်အထိ ခံစားရပါသတဲ့။ ဘယ်လို မိန်းကလေးကများ ‘မာန်’ ကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး နှလုံးအောင့် သည်အထိ ပြုစားနိုင်တာပါလိမ့်။ အချစ်ဆိုတာကို မသိသေးသည့် ‘မာန်’ က အဲဒီကောင်မလေးကိုမှ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမိနေ ခဲ့ထင်ပါရဲ့။

ဖြစ်ရလေ ‘မာန်’ ရယ်။

“သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မေနိုင်တဲ့”

“ဘာရယ်”

ရင်ဘတ်ထဲမှ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်သွားရပါတယ်။ ဘုရား!
ဘုရား! ဟိုဆရာဝန်လေး၏နှုတ်မှ ‘မေ’ ဟု အမြတ်တနိုးပြောနေသည့်
အမည်နှင့်တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တူနေရတယ်လို့။ မိန်းမ မဆန်သည့်
မိန်းကလေးအတွက် ဝတ်စုံကိုတောင် သူမကိုယ်တိုင် ရွေးပေးခဲ့ရတာ
မဟုတ်ပါလား။

‘မာန်’ စိတ်ဆိုးပြီးပြောစဉ်ကတောင်မှ အာရုံထဲမှာ ကွက်ခနဲ
မြင်ခဲ့မိတာ ဘာများကြာသေးလို့ပါလဲ။ Wagon ကားနီနီရဲရဲလေးပေါ်
က ကြွကြွရွရွလေး ဆင်းလာပါသည့် အဝါဖျော့ဖျော့ဝတ်စုံဖြင့် ကောင်
မလေး၏ ဖူးသစ်စအလှကို မြင်ယောင်မိခဲ့တာက အခုတကယ်ပဲဖြစ်
လာလေသလား။ ကံကြမ္မာက ‘စကား’ အပေါ် ဆက်တိုက်ကြီး
ရက်စက်ပြလေပြီ။

“နင့်ကားကို သူ့ဝပ်ရှော့မှာ သွားယူပေးခဲ့တာ။ နောက်ထပ်
ငါ့ဘောင်းဘီတစ်ထည် ပစ်ရပြန်ပြီ။ ငါ့ကိုအတော်နှောင့်ယှက်တဲ့
ကောင်မလေးပဲ၊ တောက်ကံ!”

“_____”

“စကားပြောကလည်း ရင့်သေးတာ။ ဘာကိုမှမကြောက်တဲ့
ပုံစံနဲ့။ နစ်နာတဲ့ငါ့ကို နည်းနည်းမှ မတောင်းပန်ဘဲ နှုတ်ရဲလက်ရဲနဲ့
ဆတ်ဆတ်ကိုကြံနေတာပဲ။ ငါ့အဝတ်အစားတွေပစ်ရတာကို ပြန်လျှော်
ပေးဆိုတော့ ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။ နင့်ကားကို မပေးဘူးတဲ့လေ။
အဲဒီလို လက်ပေါက်ကပ်အောင်ကို စကားတတ်လွန်းတာ။ အမြင်ကို
တပ်တယ်”

အမြင်ကပ်တယ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အဲဒီကောင်မ
လေးအကြောင်းကို စိတ်လိုလက်ရ ပြောနေရပါသနည်း။ မှန်သည်ဟု
ထပ်တလဲလဲပြောပြီးပါက ဥပေက္ခာပြုပြီး မေ့ပစ်လိုက်ရုံသာ။ သို့သော်
ခင်တွင်းမှ တနံ့နံ့ဖြင့် အမှတ်ရနေသည်က အမုန်းမဟုတ်တာလေ။
‘မာန်’ တကယ်ပဲမသိတာလား။ အဲဒီအမုန်းဆိုတာ ချစ်ခြင်းနဲ့ ကန့်လန့်
တာ ပါးပါးလေးပဲ ခြားနားထားတယ်ဆိုတာကိုပါ။

ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီးပုန်းတီးနေတဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်
အောင် ခါးသက်ပြီး အမျက်ထွက်နေတာ။ နောက်ထပ် နောက်ထပ်
ဘယ်တော့မှ မဆုံစည်းချင်တော့အောင် အခါခါ ဆုတောင်းနေပါလျက်
ဆန့်ကျင်စွာဖြင့် ဘဝမှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြုံဆုံအောင် ဖန်တီးထားမှုက

၂၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ချစ်ခြင်ရဲ့ ပဉ္စလက်ပါ 'မာန်'။

ရင်တွင်းမှ ခါးသက်စွာ မုန်းတီးနေလေ၊ နှလုံးသားမှ နင့်နှင့် သီးသီး ချစ်တတ်လာလေပါပဲ။ မုန်းသည်ဟူသည့် နောက်ကွယ်မှ ချစ်သည်ဟူသည့် ရိုးရှင်းမှုကို တော်ရုံနှင့်မမြင်တတ်ကြပါ။ အချစ်ဆိုတာ လူသားတွေကို လှည့်စားသွေးဆောင်တတ်ပါသည် မျက်လှည့်ကွက် တစ်မျိုးပါလေ။ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာ ပျော်ရွှင်လွန်းမောဖွယ်ရာ ပြကွက် တွေဖြင့် နှလုံးသားတွေကို စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်လှယ်တတ်သည့် အစွမ်း သတ္တိတွေ ရှိနေပါသည့် မှော်ဆရာတစ်ပါးပါပဲ။

ထို့ကြောင့်ပင် သိပ်ချစ်လွန်းပါသည်ဆိုသည့် ချစ်သူစုံတွဲတွေ က ဘာမဟုတ်သည်ကိုစွဲ သေးသေးလေးကစပြီး အပြစ်ရှာတွေ့ကာ အမုန်းကြီးမုန်းတီးပြီး လမ်းခွဲကျောခိုင်းခဲ့ကြတာပါ။ ထိုကဲ့သို့ပင် အမုန်း ကြီးမုန်းပါသည်ဆိုပြီး အပြီးတကြီးဖြင့် ကျောပေးနေခဲ့ပါသည့် သူစိမ်း နှစ်ဦးက ခွဲမခိုင်ခွာမရ ကြည့်လေသွေးမခံနိုင်အောင် နင့်နှင့်သည်သည် ချစ်သွားခဲ့ကြတာမျိုး ရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ စိတ်ထဲမှ ခါးခါးတူးတူး မုန်းမိလေ၊ ထိုအတွင်းစိတ်ကပင် စွဲစွဲလမ်းလမ်း မက်မက်မောမောဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးသွားကြတာပါလေ။

အခုလည်း 'မာန်' က ဘေးဘီကို သတိမထားမိဘဲ နှုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်း၏နိရိုဏ်ဇာတ်အခြား ၂၂၉

ကရားရေလွှတ်သည့်နှယ် တတွတ်တွတ် ပြည်တမ်းပြောဆိုနေတာ မဟုတ်လား။ နင် သူ့ကို စွဲမက်နေပြီဆိုတာကိုရော သိပါရဲ့လား 'မာန်'။ အချစ်ဆိုတဲ့အဖြေကို နင်ရနေပြီဖြစ်ပေမယ့် မဟုတ်နိုင်ဘူးဆို သည့် သံသယကို ဖြေဖျောက်နိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ။

“မာန်”

“ဟင် ဘာလဲ”

“နင် သူ့ကိုချစ်နေပြီ”

“ဘာ ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘဲနဲ့၊ ငါပြောပါ့မလား”

“သူနဲ့က အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရုံပါ 'စကား' ရဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ မပြောပါနဲ့”

“အဲဒီ အမှတ်မထင် ဆုံခြင်း (၃) ကြိမ် (၃) ခါတိုင် ဖြစ်သွား တဲ့ အမှတ်တရကနေ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်တည်လာတာပဲ 'မာန်' ”

“(၃) ခါ၊ ဟင့်အင်း။ ငါနဲ့သူ နှစ်ခါပဲ ဆုံခဲ့တာပါ။ အဲဒီ နှစ်ခါစလုံးမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး ငါချည်းနစ်နာခဲ့ရတာပဲ။ ဘာအချစ်လဲ လုံးလဲ”

“သာမန်စိတ်နဲ့ ဖြေဖျောက်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပါ 'မာန်'။ ခဏီလွှား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၃၀ မမသဒ္ဒါမောင်

ဟန်လွှဲ ကြံကြိုက်ခဲ့တာမျိုးကို အိပ်မက်ထဲအထိ စွဲမက်စရာအကြောင်း မှ မရှိတာ”

“အဲဒါက”

“နင့်စိတ်ကို ဒီလောက် Control လုပ်နိုင်ရင် အဲဒီခါးသီး တယ်၊ မုန်းတီးတယ်ဆိုတာကို ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်ရမှာပေါ့ ‘မာန်’ ဘာလို့ စွဲလမ်းနေရတာလဲ”

“ငါ မစွဲလမ်းပါဘူး၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“မစွဲလမ်းဘူးဆိုရင် အိပ်မက်ထဲအထိ မက်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး ‘မာန်’။ နင် သူ့ကို မသိစိတ်က ချစ်နေမုန်း မသိတာကို အဖြေရှာကြည့်ပါ”

“ဘာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် ငြင်းမနေနဲ့ ‘မာန်’။ တစ် တလေ ပေါ့ပေါ့လေးလိုထင်ထားတဲ့ သာမန်ကိစ္စတွေက အထဲ အနက်ထား တွေးရတာမျိုးဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့”

သူ ဝိုင်သွားလေ၏။ နံနက်ခင်းလေပြည်က မအေးမြတော့ သည်နယ်ပါ။ မြက်ခင်းထက် လွင့်ကျလာပါသည်။ စိန်ပန်းပွင့်လီလေး ရောင်လေးက လေပြည်သယ်ယူမှုနှင့် အထေးကို လွင့်သွားလေသည်။

အမုန်းထိန်းရဲတစ်ဖက်အခြား ၂၃၁

စိတ်ဆိုသည်ကလည်း ထိုသို့ပင် လေယူရာယိမ်းနွဲ့တတ်တာမျိုးပါလေ။ နင်းဆိပ်နင်းစည်းကို ယူကိုင်လိုက်စဉ် သူ့ကားလေးက ခြံထဲမှထွက်သွား လေတော့၏။ ရင်တွင်းမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ‘မာန်’ မှ မသိတာလေ။

***

အခန်း (၁၈)

“တိ! တိ!”

“လာပြီ ခဏလေး”

တိုက်ပုလေးထဲမှ အသံသာကြားရပြီး လူကပေါ်မလာသေးချေ။ ဘာတွေများ လုပ်နေလို့ကြာနေရပါသနည်း။ ကားအနီးလေးထဲ ဟွန်းကို နှိပ်လိုက်စဉ် မြည်လာသည့်အသံကိုက ကျွန်တော်စိတ်ကို အလိုလို အမြူးလာစေသည်နယ်ပါ။ ဒီကားလေးက ကျွန်တော်၏ဆန္ဒကို အလုံးစုံ ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်ဆည်းပေးတာမဟုတ်ပါလား။

“တိ!”

“ဪ လာပါပြီဆိုနေမှ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“မေက အသံပဲပေးပြီး လူမှရောက်မလာသေးတာကိုး”

“ဖေဖေနဲ့တိုင်မှာနော်”

ကျွန်တော် တီးတိုးရယ်လိုက်မိပါ၏။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ လည်း တဆိတ်ရှိ ဖေဖေနဲ့တိုင်မယ်ချည်းပြောနေတော့တာလေ။ မေဖေဖေကဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်မှာ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့် ပြုထားတာမဟုတ်ပါလား။ Off ရက်လည်းဖြစ်၊ ကားလည်း Ok ပြီမို့ ‘မေ’ ကို တစ်ရက်နားရက်ယူစေပြီး လျှောက်လည်ဖို့ ခွင့်ပြုချက် ရထားတာပင်။ ဦးလည်း ဝပ်ရှော့ကို ခဏတစ်ဖြုတ်သွားစောင့်ကြည့်ပြီး ကြီးကြပ်ပေးနေသဖြင့် စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် လျှောက်လည်ဖြစ်မှာပါ။

“လာပြီ ခဏနည်း၊ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ရဦးမယ်”

ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည့် မျက်နှာမှန်မှန်လေးက ကျောပေးပြီးသားဖြစ်သွားလေ၏။ တွန့်တိုတတ်ပါ။ အိမ်တံခါးသော့ခတ်ပြီး ပြန်လှည့်မှပင် ကျွန်တော် ငေးဆန်ဖြစ်သွားရတာပါ။ အလို! လုလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဒီနေ့မှ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် ခြယ်ခြယ်သသလေးဖြင့် ကျွန်တော်လက်ဆောင်ပေးထားသည့် ဝတ်စုံနှင့် အလှကြီးလှနေတော့တာပါ။ ဒါ ‘မေနိုင်’ ဟူသည့် ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မလေးတဲ့သား။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လူလို့”

“ဟာဟာ! ဒီရုပ်လား လူတာ။ သနပ်ခါးကြော်ပဲ လူးလာတာများ အဆန်းလုပ်လို့”

“မယ့်ဘူး”

“မယ့်ရင် အံ့မယ်! လူလည်ကျပါနဲ့နော်။ နိုင်းတို့ ဒီလောက်မနံ့ဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါ ‘မေ’ ရဲ့။ မျက်တောင်လည်း ထင်းပြီ ကော့ထားသလိုပဲ။ အဟုတ်ပြောတာ”

ကျွန်မ တဟားဟားဖြင့် ရယ်ချလိုက်မိလေတော့၏။ သူ့ထဲက နောက်သည်ဟု မထင်ရပါဘဲ တကယ်အံ့သြနေပုံပါ။ အမြဲပေတုနေသည့်မျက်နှာ၊ ဘာမှလိမ်းမထားပါသည့် ခပ်ပြောင်ပြောင်မျက်နှာသာ မြင်ဖူးခဲ့တာမို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေပုံပါ။ ကျွန်မက အလှကြီးလွန်းသည့် မိန်းကလေးမဟုတ်တာကို မေ့များမေ့ထားပါသလား။

“ဘာ Eye Lashes မှမလုပ်ထားပါဘူး။ အဲဒီကော့စက်မျက်လုံးနားရောက်လာရင် အသည်းယားလွန်းလို့”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ယုံအောင်ပုံပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါ၏။ အမြဲတစေ ဘောင်ဆီဝတ်နေကျမို့ Style Pants ဝတ်သော်လည်း သိပ်ထူးခြားမှု မရှိပါ။ အကျီကိုလည်း ကျွန်မနှစ်သက်သည့်ပုံစံ အတိုင်း ရွေးနိုင်သည်မို့ ဝတ်ရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိပါ၏။ ကားလေးက ခြံဝင်းထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်လာလေသည်။

“ဟာ! ကားကို ရှေ့ကြည့်မောင်းလေ။ လူကို မယ့်သင်္ကာနဲ့ ကြည့်နေပြန်ပြီ”

“တကယ် ဘာမှ မလုပ်လာတာ သေချာလား”

“ဒါပေါ့”

“မယ့်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ကိုင်ကြည့်ပေါ့၊ ဆေးသုံးထားရင် ပျော့ပျော့လေးမဖြစ်ဘဲ ကော့ပြီးတောင့်နေတာ။ သေချာကြည့်”

မျက်နှာကို တကယ်ပင် ရှေ့ကိုကပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိလေတော့၏။ ကလေးကို လှည့်စားရတာလောက် လွယ်ကူတဲ့အလုပ်မှ မရှိတာလေ။ ငြိမ့်မုကားကို ဆက်မမောင်းသေးပါဘဲ သနပ်ခါးနှစ်ဖက်လေးသာ လူးထားပါသည့် ပါးပိုမိုလေးကို အသောင့်

၂၃၆ မမသန္တမောင်

နမ်းလိုက်မိလေ၏။ ရုတ်တရက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားခြင်းမျိုး ဆိုတာ 'မေ' သိမှာပါနော်။

ဖြန်ဆန့် ရဲသွားပါသည် မျက်နှာနှင့်အတူ ကျွန်တော့်လက် မောင်းကို ဆွဲဆွတ်ခြင်းခံလိုက်ရလေ၏။ အသံတိတ်တိတ်နက်နက်ခြင်းမျိုးကို လည်း ကျွန်တော့်၏ 'မေ' က ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် အသာကိုက်လိုက်ပြီး မျက်စောင်းတစ်ချက် လက်ဆောင်ပြန်ရလိုက်သည်မို့ 'မေ' စိတ်မဆိုးမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။

“လူလည်ကြီး”

“ဒါလည်း ဖေဖေနဲ့တိုင်မှာပဲလား”

“တိုင်လို့ရမလား မှတ်ထားတယ်”

“မကျေနပ်ရင် ပြန်လုပ်လေ”

“ကိုကြီးနော်”

“အား! နားဝင်ချိုလိုက်တာကွာ”

ကျွန်တော် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပါ၏။ “ချစ်တယ်” ဟူသည့်စကားကို 'မေ' ထံ တိုက်ရိုက်မပြောရဲပါဘဲ ဦးတစ်ဆင့် သိစေခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်အဖြစ်က လူရယ်စရာပါ။ ဘေး

အမှန်းအိန်ရုံတစ်ဝက်အခြား ၂၃၇

တွေအားလုံးလိုလို သိနေပြီး ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့် 'မေ' က မသိယောင်ဆောင်နေသဖြင့် မရိုးမရွှေဖြစ်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

ဆေးထိုးအပ်တွေ၊ ခွဲစိတ်ခွဲခွဲတွေ၊ ကပ်ကြေးတွေ ကိုင်ရဲပြီး တတ်ကျွမ်းပါသည့် မင်းမဟော်က ချစ်ခြင်း၏ရသာမြောက်သည့် ပန်းသီးလေးကိုစားကြည့်ဖို့ မပုံမရဲခဲ့ပါချေ။ 'မေ' စိတ်ဆိုးသွားမှာ၊ 'မေ' ခုန်းတီးစက်ဆုပ်သွားမှာ၊ 'မေ' အတွေ့မခံတော့မှာကို စိုးရွံ့နေပြီး ရှေ့ကိုတိုးဖို့ မရဲခဲ့သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတော့ 'မေ့' ဖေဖေကပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား 'မေ့' ကို ထုတ်ပြောပေးခဲ့တာပင်။

ရှက်တော့ရှက်စရာပါပဲ။ သို့သော် “အချစ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ မျက်ရွံ့ခြင်းကို မေ့ထားရလေ၏” တဲ့။ 'မေ့' ဘက်က မီးဝါလေးကို ခုတ်ခနဲမြင်ရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော်က ခပ်ရဲရဲပင် ရှေ့တိုးလိုက်မိတာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ပန်းတိုင်ကို အနှေးနှေးအမြန် ရောက်သွားရခြင်းပါပဲ။

“အပြင်လျှောက်လည်မယ်၊ 'မေ' စားချင်တာအားလုံး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ ပြီးရင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်။ Shopping ထွက်ဦးမလား”

“အချိန်ကလောက်တာကိုး”

“မေ့အတွက် ကိုယ့်အချိန်တွေကို အကုန်ပဲပြီး ပေးထားတယ်လား သိပ်မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ဖို့ရင် တော်ပြီပေါ့။ ဖေဖေ စိတ်ချမှာပါ”

၂၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“အံ့မယ် တတ်နေလိုက်တာ။ နိုင်းဖေဖေကိုများ ဖေဖေတဲ့”

“ဘာလဲ မကြိုက်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် ယောက္ခမကြီးလုပ် ခေါ်ရမလား”

“ကြည့်!”

အလုပ်ကိုယ်စီဖြင့် မအားလပ်သည့်သူနှစ်ယောက်စလုံးမို့ အချိန်ကို မနည်းရှာရတာပါ။ ဒီရက်ကို ဤသို့သုံးမည်ဟု အိမ်မှာလည်း ကြိုပြောထားသဖြင့် ကျွန်တော် Offရက်ရခဲ့ခြင်းပါ။ ‘မေ့’ ကိုလည်း ဒီရက်နားဖို့ ‘မေ့’ ဖေဖေက ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဘိုးဘိုးက တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ကားကိုလား”

“ကားကိုပြောမလား၊ မေ့ကိုတွေ့ချင်တာ”

“အင်း”

“မေမေကလည်း ခေါ်လာပါတဲ့”

“လူကို မျောက်ကြည့်သလို ဝိုင်းကြည့်ကြမှာပေါ့။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“မတွေ့လို့တော့ မရဘူး ‘မေ့’ရဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီထက် အသက်ပိုမကြီးစေချင်လို့ ပြောနေကြတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှန်းအိမ်နံရံတစ်ဝက်အခြား ၂၃၉

“ယူမယ့်သူမရှိလို့ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ပဲ နိုင်းက ကံစမ်းမဲပေါက်သွားတယ်ပေါ့”

“ကံစမ်းမဲမဟုတ်ပါဘူး ‘မေ့’ ရယ်။ သိန်း (၁၅၀၀) ပေါက်တာလို့ပြောပါ”

“ဟင်းဟင်း... သိမ်းထားတဲ့ (၁၅၀၀) လား၊ မှန်တယ်... နှလုံးရယ်၊ အသည်းရယ်၊ ကလီစာတွေရယ်၊ ကျောက်ကပ်နှစ်ခုရယ်၊ အားလုံးပေါင်းလိုက်ရင် (၁၅၀၀) တော့ တန်မှာပါ”

“တော်ပါပြီ၊ ဆက်မပြောတော့နဲ့၊ ရှေ့ဆက်ပြောရင် အရိုးတွေ၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွေအထိ ပါလာမယ်”

“အဲဒါလည်း သိတာပဲလား”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြပါ၏။ မေမေသာမြင်လျှင် အဘယ်မျှ သဘောကျပြီး ချစ်လိုက်မည်နည်း။ မာနခဲလေးကို အရည်ပျော်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါက ဘိုးဘိုးက Love Bug လေးကို အပိုင်ပေးမည်ဆိုပြီး ပြင်ဆင်စရိတ်ကအစ အကုန်ထုတ်ပေးခဲ့တာပင်။ ဒီတော့ ဤကမ္ဘာမှာ ကျွန်တော့်လောက် ပျော်မည်သူ ရှိပါတော့မလား။

“တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေပြန်ပါပြီ”

“မနာလိုဘူးပေါ့လေ၊ ဘာမဆို အကုန်ခွဲဝေပေးရတော့မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄၀ မမသန္တမောင်

ထင်တယ်။ လိုချင်သလား”

“ဘာကြီးလဲ”

“အချစ်တွေအများကြီးလေ”

“ဟယ်! ပြောရဲလိုက်တာ။ အစကတော့ မခတ်တတ်တဲ့ပုံစံ

နဲ့”

“အဲဒါ ‘မေ’ ပဲ သင်ပေးတာလေ”

“ယုံအောင်လည်း ရှိုးပါကိုကြီးရား၊ နိုင်းသင်ပေးမှတော့ ပလာယာတွေ၊ ခွတွေ၊ ဝက်အူလှည့်တွေ၊ အင်ဂျင်တွေ၊ ကားသီးတွေ ပဲ တတ်တော့မှာပေါ့”

“ဒါလည်းမဆိုးပါဘူး။ ‘မေ’ က ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယူလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကို Robot လုပ်လိုက်ပေါ့။ ဖြစ်တာပဲလေ”

“တတ်တယ်”

“မေ့ကိုကြီးပဲဟာ”

တကယ်ပင် ပျော်ရသည့်နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လူတွေကြားထဲ လျှောက်သွားနေသည့် ‘မေ’ မျက်နှာထက် လန်းဆန်းတက်ကြွမှုအပြည့်နှင့်ပါ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တော့လည်း Action ကားကိုသာ ရွေးကြိုက်သည့် မိန်း

အမုန်းအိမ်နံရံတစ်ဖက်အခြား ၂၄၁

ကလေး။ ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်ပြီး ကြိုက်တာရွေးဆိုပြန်လည်း မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေကို မနှစ်သက်သည့် ကောင်မလေး။ တကယ့်ကို ထူးခြားလွန်းပါသည် ‘မေ’ ပါလေ။

“စောတော့စောသေးတယ်နော် ‘မေ’ ဘာစားချင်သေးလဲ”

“Ice-cream”

“OK!”

Mini Mart တစ်ခုရှေ့ ကားရပ်ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ စတော်ဘယ်ရီရေခဲမုန့်တစ်ခုရွေးပြီး ‘မေ’ ရပ်နေပါသည့် အနီးသို့ ခြန်လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ ‘မေ’ က အရှုပ်ပိစိလေးတွေကို စိတ်ဝင်တစား ခြင် ကိုင်ကြည့်နေလေ၏။ ငယ်ခိုင်းလည်း အကြီးမပူဆာပါဘဲ ဒီသေးသေးလေးကိုမှ ကြိုက်ရပြန်တယ်လို့။

“ကြိုက်လို့လား”

“ကားထဲမှာ အလှချိတ်တာလေးတွေ”

“မေ သဘောကျရင် ယူလေ”

“နေပါစေ”

“ယူပါ ‘မေ’ ရဲ့။ ကိုယ်တို့ကားလေးနဲ့လိုက်မယ့် အရှုပ်လေး

ဖြစ်ဖြစ်”

၂၄၂ မယသဒ္ဓါမောင်

“ဒါဆို ဘဲဝါလေး ယူမယ်”

“မုန့်က ပျော်တော့မယ်။ အခုစားမှာလား”

“အင်း”

ကလေးနှယ် ဂရုတစိုက်ဖြင့် စက္ကူဖတ်ကိုခွာပေးလေ၏။ ကျွန်မ ရွေးပေးလိုက်ပါသည် အရပ်လေးကိုယူပြီး ကောင်တာမှာ အငွေရှင်းနေစဉ် ကားရှိရာဆီပြန်ရန် ဆိုင်ထဲမှ ခြေလှမ်းလိုက်ပါသည်။ သူ လှမ်းတားလိုက်သော်ငြား မကြားမယောင်ဆောင်ကာ မှန်တံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်မိလေ၏။

“ဟာ!”

“Sorry!”

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်တည့်မှာ အေးခဲနေပြန်ပြီး စွန်းပေသွားသည်က ရေခဲမုန့်ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုရေခဲမုန့်ကို ကိုင်ထားပါသည် မိန်းကလေးကို သူ ငုံ့ကြည့်၏။ အံ့ဩသွားရပါသည်။ အလို! မည်သို့မျှ ထင်မထားပါသည်နော်။ အမှတ်မထင် ဆုံခြင်းက တတိယအကြိမ်မြောက်ပါပဲ။

“မင်း မင်း”

“ရှင်က အတင်းဖွတ်ဝင်လာတာကိုး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်း၏နိရိုတပ်ပက်အခြား ၂၄၃

“မင်းကမှ ရှေ့မကြည့်ဘဲ ဖွတ်ထွက်လာတာပါကွ။ ဒီမှာ ပေကုန်ပြန်ပြီ”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်မြည်သွားရလေ၏။ တွန့်ချိုးလိုက်ပါသည် မျက်ခုံးတန်းကွေးကွေးလေးနှစ်ခု။ အဲဒီကြားမှာ ချွန်ချွန်လေး စင်းကျနေပါသည် နှာတံ။ ထိုအောက်မှာရှိနေသည်က ဆိုးဆေးတင်ထားခြင်းမရှိပါသည့် ပန်းသွေးရောင်သန်းနေပါသည့် နှင်းဆီငုံ နှုတ်ခမ်းဗူးဖူးလေးပါပဲ။

ရင်တွင်းမှ တဒုတ်ဒုတ်မြည်သံက ကျယ်လောင်လာစဉ် နားထဲမှာ အလိုလိုကြားမိသည်က ‘စကား’ ၏ လေသံကိုပါပဲ။ ‘မေနိုင်’ ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ‘မာန်’ ဆိုသည့်သူက ချစ်နေမိပြီတဲ့လေ။

* * *

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းအိမ်နံရံတစ်ဝက်အခြား ၂၄၅

ပြန်ထူးသံက သဲ့သဲ့ရယ်ပါ။ အနီးနားမှာ ဖေးမပြုစုပေးမယ့်သူ တစ်ဦးတလေမှ မရှိသဖြင့် အားငယ်စိတ်က ရင်ထဲမှာပြည့်နှစ်နေပါ၏။ မာမိကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို Company သွားရန် သတိလားပေး ပုံပါ။ ခါတိုင်းလို ဒီအချိန် ရေချိုးခန်းထဲရှိနေရမည့်သူက အခုထိ အိပ်ရာထဲ လူးလို့မိနေတုန်းပါလေ။

“မာန်! ဘာဖြစ်သလဲ သား”

တံခါးဖွင့်လာပါသည့် မာမိက သူ ဝေဒနာခံစားနေရတာကို မြင်သွားပါ၏။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လာထိကိုင်လိုက်သော်ငြား မာမိလက် တို့ကို သူ ပုတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ အတွင်းထဲဖြစ်နေသည့်ဒဏ်ရာကို မာမိ မည်သို့ပြုစုပေးနိုင်ပါ့မည်နည်း။

“မာန်”

“သေချင်ပြီ”

“ဘာရယ်၊ သား ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာကိုပြောမှ မာမိသိမှာ ပေါ့။ ဆေးရုံသွားသင့်ရင်လည်း သွားကြရအောင်”

“ဆေးကုပေးလို့ ပျောက်မယ့်ဝေဒနာမျိုးမှ မဟုတ်တာ မာမိ

နဲ့”

“ဘယ်လို”

အခန်း (၁၉)

ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲပြီးကိုက်နေသဖြင့် အိပ်ရာထဲမှာ လှိုက် နေမိပါ၏။ အိပ်ရေးမဝသည့်ညတွေ များသည်နှင့် ဒီလိုရောဂါကို ဖြစ်ရတယ်လို့။ နေ့စဉ် မနက် (၃) နာရီမှ အိပ်ပျော်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ် ရှိနေပြီလဲ။ ရင်ဘတ်ထဲမှ အောင့်သက်သည့်ခံစားချက်ကြောင့် ဒီရင် ခွဲထုတ်ပစ်ချင်စိတ်က တနင့်တပိုးကြီးဖြစ်နေတာ ကြာချေပြီ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“သား မာန်”

“မာမိ”

၂၄၆ မမသန္တမောင်

မာမိက သူ့ကို အံ့သြတကြီးဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ နားထင်
နေရာသို့ စီးကျသွားပါသည်။ မျက်ရည်စီးကြောင်းက ပူလောင်လှလေ
စွ။ ရင်ဘတ်ဖော်လာတင်လိုက်ပါသည်။ မာမိလက်ကို သူ တင်းကျပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါသည်။ အားကိုးတကြီးဖြင့် ကိုင်ထားသည့် စိတ်
ကို မာမိ နားလည်နိုင်ပါ့မလား။

“မာမိ”

“ဒီထဲကအောင့်တယ် မာမိ”

“ဟင်!”

“ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားအောင် အော်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။
စိတ်တွေ တအားမွန်းကျပ်နေတာ အသက်ရှူလို့တောင် မဝသလိုပဲ”
“ဆေးရုံ”

သူ ခေါင်းကို ခါပြလိုက်ပါ၏။ ဆရာဝန်တွေကုသပေးလို့
ပျောက်နိုင်သည့် ရောဂါမှ မဟုတ်တာလေ။ ပြောကြတော့ဖြင့် အချစ်
က လူတွေရဲ့စိတ်ကို ပျော်ရွှင်အောင် ဖမ်းစားနိုင်တာဆို။ အခုလိုမျိုး
မခံရနိုင်သည့် ခံစားချက်တွေဖြင့် မွန်းကျပ်နေမည်ဟု ဘယ်ထင်ထား
ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ခံစားဖြစ်မှပဲ ‘စကား’ ၏ စိတ်နှလုံးကို
စာနာနားလည်မိလေ၏။ ဝဋ်ဆိုသည်က ချက်ချင်းများလည်တတ်လေ

အမုန်း၏နိရိုဏ်ဇာတ်အခြား ၂၄၇

သလား။

“ဒီတိုင်းနေရလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ မာမိ။ ကုမ္ပဏီကို ဒီနှစ်ရက်
သုံးရက်လောက် သားမလာနိုင်ဘူးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားအခြေအနေက ဟန်မှမဟန်တော့တာ”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ မာမိ။ သူတို့ထောက်ပြစရာပစ်ချက်မျိုး
ကျွန်တော့်မှာ ရှိသွားလိမ့်မယ်”

“ဒီပုံစံနဲ့ သား ဘယ်လိုကုမ္ပဏီသွားလို့ဖြစ်မှာလဲ”

“သွားမှဖြစ်မယ်”

“ခက်လိုက်တာ”

မတတ်သာသည့်ပုံဖြင့် မာမိ ညည်းလိုက်လေ၏။ အိပ်ရာ
ထက်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် မိုက်ခနဲ မူးသွားသဖြင့် မာမိပင် လှမ်းထိန်းမတ်
ပေးလိုက်ရပါသည်။ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင် ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့
ပါ၏။ မာမိက တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့ပြီး တံခါးကို lock မချစေဘဲ စေ့ထား
ခိုင်းလေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မတ်မတ်ရပ်ပြီး မာနမြင့်ထားသည့် လူက
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အခုလို အားမရှိသည့်နှယ် အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်ရလဲ

သနည်း။ အချစ်ဆိုတာကို မေ့လျော့ထားသည့်စိတ်ကအခုဖြင့် မခံမရပ် ပျော့ညံ့နေရတယ်လို့။ မုန့်သည်။ မုန့်လိုက်တာဟု အဖန်ဖန်အခါခါ ရေရွတ်ခဲ့ပါသည့် မိန်းကလေးကိုမှ သူ၏ မသိစိတ်က စွဲလမ်းမက်မော စွာ ချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့ရတယ်လို့။

သူ့ရှေ့မြင်ကွင်းမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးသော်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့ သည့် အပြုံးမျိုးလေးကို လျှပ်တစ်ပြက် စက္ကန့်ပိုင်းလေးမျှတွေ့ခွင့်ရခဲ့ ရုံပါ။ တကယ့်ကို ခဏလေးဆိုမှ တဒဂ်ခဏလေးမျှသာပါပဲ။ အဲဒီ စက္ကန့်ပိုင်းလေးနဲ့ ပျောက်သွားရသည့် အပြုံးပိုင်ရှင်လေးကြောင့် ရင်ခုန် သံတွေ မြည်ဟည်းခဲ့ရတာပါလေ။

မယုံဘူး။ ယုံနိုင်စရာအကြောင်းက မယ်မယ်ရရမှ မရှိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မျက်စိရှေ့မှာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ခါးခါးသီးသီး မုန့်တီးခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသမုန်တိုင်းထန်ပြီး နှလုံးက ဆူပွက်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာ တောင် အိပ်မက်တွေထဲ မကြာခဏ မြင်မက်ပြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ‘မာန်’ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပြီး မတ်မတ် ရပ်နေတဲ့လူက ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့မှ စိတ်ဓာတ်တွေ ယိုင်လဲချင် ရသတဲ့လား။ ဖေးကူမည့်သူမရှိ၊ နောက်ဖက်မှာရပ်ပြီး တံတိုင်းလို

ထောက်ခံအားပေးမည့် သူမရှိသည့်ဘဝမှာ တစ်သက်တာ လက်တွဲ ဖော်အဖြစ် ရင်ခုန်ဖက်အဖြစ် သူ ရွေးချယ်ဖို့က “မေနိုင်” ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ရနိုင်ပါ့မလား။

တွေ့တာနှင့် ပြဿနာဖြစ်ချပြီး စူးစနဲ့ ကြည့်တတ်သည့် မျက်လုံးတွေထဲမှာ အမုန်းတွေထဲမှာ အမုန်းအရိပ်တွေသာ ပြည့်နှက် နေခဲ့တာပါ။ တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ဖွင့်ဟပြော တိုင်း ခက်ထန်ပြီး မာနစိတ်အပြည့်နှင့်သာကြားခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ် ပါပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ ပါးပါးလေးတောင်မှ သံယောဇဉ်ရိပ်လေးတောင် မရှိသည့် ‘မေနိုင်’ ကဖြင့် သူ့အချစ်၊ သူ့အသည်း၊ သူ့နှလုံးသားကို လက်သင့်ခံ တုံ့ပြန်ပေးနိုင်မှာတဲ့လား။ တေးလေစွ ‘မာန်’။

“မာန်”

“လာပြီ မာမိ”

“ကားမောင်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား သား။ Driver ခေါ်ရမယ် ထင်ပါတယ်သားရယ်”

“နေပါစေမာမိ၊ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“တစ်ခုခုစားသွားပါဦး”

“မစားချင်ဘူး”

သူ့အဝတ်အစားလဲတာကို မာမိက စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ဘယ်သူ့မပြု မိမိမဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အဲဒီရင်ဘတ်ထဲကိုထည့်ပေးသည့် အချစ်ရဲ့ တရားခံက ဘယ်သူပါလဲ။ Cupid ဆိုသည့် မြားနတ်မောင်၏ မြားတံက သူတစ်ယောက်တည်း ကိုမှ လာစိုက်အောင် ပစ်ရသတဲ့လား။ တကယ်ဆို သူမနှင့် အတူတူ တစ်ချိန်တည်း ချိန်ရွယ်ပစ်ခံရမှာပါ။

အခုတော့ တစ်ဖက်သတ်အချစ် တစ်ဖက်သတ်ခံစားချက် တွေနဲ့ တနင့်တပိုးကြီး ခံစားနေရတာတော့ မျှတမှုမရှိသည့်နှယ်ပါလေ။ 'မေနိုင်' ကို ကိုယ်က ချစ်နေတာကို ဘယ်သူမှမသိသော်ငြား 'စကား' က ကြုံသိနေတာက အံ့သြစရာပါပဲ။ အချစ်ဆိုသည့်အရာကို သူသိတဲ့ အချိန်မှာမှ ဒီလိုခံစားချက်က ပျော်ရွှင်စရာမဟုတ်ပါဘဲ နာကျင်ရတယ် လို့။ ခက်ပါရဲ့ 'မေနိုင်' ရယ်။

“သတိထားပြီး မောင်းနော်”

“ဟုတ်!”

ကားစက်နှိုးပြီး ခြံထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ ခြံရှေ့ရောက်စဉ် ခေါင်းက မိုက်ခနဲ မူးသွားသဖြင့် ဘရိတ်နင်းလိုက်ကာ ခဏရပ်လိုက် ရပါသည်။ ဒီပုံစံနဲ့သာ ဆက်သွားနေရင် အန္တရာယ် တွေ့တော့မှာ

ထင်ပါ၏။ ကိုယ့်ကို မြင်နိုင်ပါ့မလား 'နိုင်' ရယ်။ မင်းကြောင့် ဒီရင် ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလှမှု ခံစားနေရတာကို သိနေလျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မလဲ။

ဘယ်လိုများလုပ်ရပါ့မလဲ။ 'မေ' ဆိုပြီး ခေါ်တတ်သည့် ဒေါက်တာက မင်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေပုံပြီး ချစ်နေမှန်း သိသိ ကြီးဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဒီရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးက မင်းကြောင့် ဆန်းကြယ် ပြီးခုန်ရတယ်လို့။ 'ကော်ဒီခါးခါး' ဆိုသည့် 'အဆိုတော်ချစ်ကောင်း' လို 'ကယ်ပါဦး ချစ်သူရေ!' လို့သာ အော်လိုက်ချင်ပါတယ် 'နိုင်' ရယ်။

လမ်းမကြီးထက်ရောက်စဉ် လက်ဝါးပြင်ထဲမှာ ချွေးတို့ စိုခဲ့ လာသလို အသက်ရှူလို့ပါ မဝတော့သည့်နှယ်ပါ။ အမြင်တွေ မှန်ဝါး လာသဖြင့် မျက်စိရှေ့ကမှာ အမည်းရောင်ပိတ်စဖြစ်လိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သွားရလေ၏။ သတိလက်လွတ်မဖြစ်ခင် စတိရာတိုင်ကို အမြန် လှည့်လိုက်မိစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသံကိုသာ နောက်ဆုံးကြား လိုက်ရလေသည်။

✱

၂၅၂ မမသန္တမောင်

ပြင်ပေးထားသည်ကားကို ရွှေတောင်ကြားလမ်းထဲသို့ဝင်ပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်စဉ် သစ်ခွံခြံထဲမှထွက်လာသည့် အန်တီကြီးက ခြံလမ်းမှာ စောင့်လိုက်လေ၏။ စက်သံညက်ညောနေသည့် ကားစက်ကိုပိတ်ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ”

“အော် သမီးကိုယ်တိုင်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်တီ။ အလုပ်သမားတွေ ဘယ်သူမှမအားကြ လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲကွယ်၊ အိမ်မှာ သားတို့မရှိကြဘူး”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ ကိုတိုးပြန်လာမှပဲ ‘နိုင်’ ဆီကို ဖုန်ဆက် ခိုင်းလိုက်ပါ”

“ဖြစ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်အန်တီ။ ဒီမှာကားသော့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီးရယ်၊ ချစ်စရာလေးနော်၊ နာမည် လေးက ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မေနိုင်ပါရှင်”

“ဆန်းဆန်းလေးပါလား”

“နိုင်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ။ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“သမီးတော့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရတော့မှာပဲ၊ အားနာလိုက် တာ”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ လမ်းထိပ်မှာ Taxi တားစီးမှာပါ”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပါပဲ”

အန်တီကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲမှထွက်လာကာ လမ်းထိပ် သို့ တော်တော်လေး ပြန်လျှောက်ခဲ့ရ၏။ သူဌေးရပ်ကွက်မှ Taxi က တော်တော်နှင့်မရပါချေ။ (၁၀) မိနစ်ကျော်ကြာမှသာ လာသည့်ကား ကိုတားပြီး တက်စီးလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်ကိုလဲ သမီး”

“Nine Workshop ထိပ်ပါဦးလေး”

“အေး သိတယ်၊ ဟော! ကားတိုက်တာများလား၊ ဟုတ် တယ်ဟေ့”

“ဟင်!”

လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်ကို ဦးဆိုင်ထားပါသည့်ကားမှ မီးခိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၅၄ နီမသဒ္ဓါမောင်

တွေအပြီး ထွက်နေလေ၏။ လူလေးငါးဦး အံ့နေပါသည့်ကားအနီးမှ Taxi က ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလိုက်သဖြင့် ကားနောက်ပိုင်းကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ဘုရားရေ! ဒါ ဟိုလူရဲ့ကားနံပါတ်ပါလား ။

“ခဏ ခဏလေးရပ်ပါဦးလေး”

“သမီးအသိကားလား”

“ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ခဏလေးနော်”

Taxi ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်ပြီ လူပြီနေပါသည့်ကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်ပါ၏။ ကားရှေ့ခန်းမှာ စတီရာတိုင်ပေါ် မှောက်နေပါသည့် လူက သွေးချင်းချင်းနီရဲနေသောငြား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို ကျွန်မ သိနေလေသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူမှသူ့အစစ်ပါလေ။

“ဘေးဖယ်ပေးကြပါ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ကိုမာန်! ကြားရဲ့လား”

မှန်တံခါးကို ခေါက်လိုက်စဉ် ဘေးတစောင်းဖြစ်နေသည့် သူက မျက်ခွံလှုပ်ကာ အနည်းငယ်မျှ ပွင့်သွားပါသည်။ တကြော်ကြော် အော်ပြောနေသောငြား အထဲမှမကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်ရလေ၏။ ဘုရားသိကြားမလို့ ကျွန်မအမူအရာကို သူ တုံ့ပြန်နိုင်ပါစေလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပန်းအနိရိတစ်ဖက်အခြား ၂၅၅

ဂျလောက်ခန့်ပွင့်သွားပါသည့် တံခါးမှ သူပတ်ထားသည့် ကားခါးပတ်ကြိုးကို ဖြုတ်ပေးရန် ထူမတ်ပေးလိုက်စဉ် ကျွန်မလက်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကိုင်လိုက်သည်က ‘မာန်’ ဆိုသည့်သူပါပဲ။ အလို! အရမ်းရင်းနှီးနေသည့်နှယ် အကူအညီတောင်းနေသလိုပါပဲ လား။

“ခိုင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်းပါ။ သတိထားပါဦး။ အသက်ကို ဖြည်း ဖြည်းရှူနော်။ ကားပေါ်ကနေ ဖြည်းဖြည်းထုတ်ပေးမယ်။ အားတင်း ထားနော်”

ခေါင်းညှိတ်မိလားပင်မသိတော့ပါ။ ဘေးမှလူတွေကို အကူ အညီတောင်းကာ Accident ဖြစ်ထားသည့်ကားပေါ်မှ အမြန်ဆွဲထုတ် ယူလိုက်ရပါ၏။ လူနာကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားရင်း အနီးဆုံးဆေးရုံမှ Ambulance ကားကို အမြန်ဆုံးလာပေးပါရန် ဖုန်းဆက်လိုက်ရပါ သည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ရင်ဘတ် မှာ မှေးပြီးမှိထားသည့်သူက အသက်မျှင်းမျှင်းလေးရှူနေပြီး ငြိမ်သွား စဉ် ကျွန်မ နှလုံးခုန်ရပ်လုမတတ် ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

***

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“မေ!”

“ကိုကြီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်”

ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ လူနာကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရန် လက်ဖြင့်သာ ပြလိုက်မိပါ၏။ ဒီဆေးရုံကို ဖေဖေ အရေးပေါ် ဖြစ်စဉ်က ရောက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်အလွတ်ရနေတာပါ။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်ကိုနေသာအောင် မနည်းဖြေနေရလေသည်။

ဘုရား! ဘုရား! အသက်ရှင်ဖို့ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ လိုအပ်

သည်တို့ကို ‘ကိုကြီး’ ပင်ဦးဆောင်လုပ်ပေးသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ ခွဲခန်းဝင်ရမည်မို့ သွေးလိုသည်ဆိုပြီးရှာနေသည့်နာမ်မလေးတွေကို ဘာမှမမေးနိုင်ဘဲ ကြောင်ငေးရင်းသာ ကြည့်နေမိပါ၏။ အိတ်ကပ်ဆီ ကောက်ထည့်လာပါသည့် သူ့ဖုန်းက မှန်ပင်အက်သွားသလို သွေးတွေ ပေးနေသဖြင့် ပေလက်စဖြစ်နေသည့် အင်္ကျီနှင့်ပင် သုတ်လိုက်ရလေ သည်။

“အမလေး!”

ရုတ်တရက် ထမြည်လာသည့် ဖုန်းသံကြောင့် သတိရသွား ပါ၏။ သူ့မိသားစုကို ဘာမှအကြောင်းမကြားရသေးတာပါ။ အိမ်က ဆက်တဲ့ဖုန်းများ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း နားထောင်လိုက်ရပါ သည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေများရှိနိုင်မည်နည်း။

“ဟဲ့လို”

“မာန် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘယ်သူများလဲ”

မိန်းကလေးအသံမို့ စိတ်ညစ်သွားရလေ၏။ အားကိုးအား ထား ပြုနိုင်သည့် ယောက်ျားသားမျိုးက ဘာလို့မဆက်သွယ်ရပါ သနည်း။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်သားတွေသိအောင်ပြောရမည်မို့ အား တင်းလိုက်ရပါသည်။

၂၅၈ မမသန္တမောင်

‘ခိုင်း’ တဲ့။ ကျွန်မနာမည်ကို သူ မှတ်မှတ်ရရ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြီး ခေါ်လိုက်သလိုပါလေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုမာန့်ဖုန်းပါ။ အခုဆက်နေတာ ဘယ်သူ လဲဟင်”

“တို့က မာန့်သူငယ်ချင်း စကားဖြူပါ”

“အို! အဆင်သင့်လိုက်တာ၊ မစကားဖြူ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုမာန့်အိမ်ကို ဆက်သွယ်ပေးပါရှင်။ ကိုမာန့် Accident ဖြစ်ပြီး အခု ဆေးရုံကိုရောက်နေလို့ပါ”

“ဘယ်လို!”

ဖုန်းလိုင်းက တိခန့်ပြတ်တောက်သွားလေတော့၏။ ဘာ သေချာမမေးဘဲ ဖုန်းချသွားသဖြင့် နောက်ထပ်ဆက်သွယ်မှာကို သိလေ ပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေနေပြီမို့ အိမ်ပြန်ချင်နေပေမယ့် အဆေ တကြီး ခွဲစိတ်နေသည့်သူကို စိုးရိမ်နေသဖြင့် မပြန်ဖြစ်သေးပါ။ အိမ် လူကြီးတွေလိုက်လာရင် သေချာရှင်းပြရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

“ခေ”

“ကိုကြီး”

“အိမ်ပြန်သင့်ပြီထင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းထိန်းရဲတစ်ဖက်အခြား ၂၅၉

“သူ့အိမ်ကလိုက်လာရင် ပြန်မှာပါ။ အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိလဲဟင်”

“သိပ်ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါဘူး။ ရင်ဘတ်ဆောင့်မိလို့ နံရိုးကျိုးသွားတာနဲ့ ခေါင်းထိသွားတာပဲရှိတာပါ။ အသက်အန္တရာယ် မရှိလောက်ပါဘူး”

ကျွန်မ မျက်နှာရှုံ့တွသွားရပါ၏။ သိပ်ပြီးမကြီးမားဘူးဆိုပြီး ဖြစ်တဲ့နေရာက သေပေါက်တွေချည်းမဟုတ်ပါလား။ စိတ်မပူအောင် လျော့ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ့် ဆိုင်ကို လာဖူးသည့် customer မို့ လူမှုရေးအရ ကူညီပေးဖို့ တာဝန် ရှိပါ၏။

“အရမ်းစိတ်ပူနေလား”

“အင်းပေါ့”

“ခွဲစိတ်တာပြီးတော့မှာပါ။ မေ့ပုံစံက ဖြူဖျော့နေလို့ စိုးရိမ် လာပြီ”

“သူ သူ အသက်ရှင်မှာပါနော်”

“ရှင်မှာပါ မေရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သက်ပြင်းကောင်းကောင်းမချနိုင်ပါ။ ကျွန်မကို မုန်းသည်ဟု သည် အကြည့်စူးတို့ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ပါသည် လူ၏ မျက်ဝန်းတို့က ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသလို ဟိုတစ်ခါက ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့် နှယ် တရင်းတနှီး ခေါ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါလား။ ‘နိုင်’ တဲ့။ ဘာ သဘောနဲ့များပါလိမ့်။

ကျွန်တော် သက်မကို ကျိတ်ရွက်လိုက်မိပါ၏။ ‘မေ’ ပုံစံက စိတ်နှင့် လူမကပ်သည့်နှယ် ကယောင်ခြောက်ခြား ဖြစ်နေတာလေ။ မျက်စိရှေ့ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဤသို့ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ခက် တာက အတွင်းလူနာအဖြစ် ရောက်လာပါသည် လူနာ၏နှုတ်မှ ‘နိုင်’ ဟု ထပ်ခါထပ်ခါ ရေရွတ်သံက ကျွန်တော့်ရင်ကို ဆူးနဲ့အဆွခံရသည့် နှယ်ပါလေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့သည့် သုံးလေးကြိမ်မှာ ‘မေ’ နှင့် ပြဿနာ အကြိမ်ကြိမ်တက်ခဲ့ဖူးပါသည် လူ၏နှုတ်မှ ဒီလို အဖျားဆွတ်ခေါ်သံက ထွက်စရာလား။ ‘မုန်းလိုက်တာ’ ဟုရေရွတ်ပြောခဲ့ပါသည် ‘မေ’ ကိုယ် တိုင် ဤသို့ အမူအရာဖြစ်ပျက်နေတာက ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေ သည့်နှယ်ပါ။

“မေ”

“အင်း”

“အိမ်ပြန်ပြီး ခဏနားလိုက်ပါလား။ ပြန်လာချင်လည်း ညနေ အေးအေးဆေးဆေးမှ လာခဲ့လေ။ အဲဒီအချိန်လောက်မှ သူလည်း သတိရလောက်မှာမို့ပါ”

“ဟို”

“သူ့အိမ်ကလိုက်လာရင် ကိုယ်ပဲရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်။ စိတ်မပူ ပါနဲ့။ မေနှားဖို့လိုအပ်နေပြီး ပြန်တော့နော်”

ကိုကြီးက ပြန်ခိုင်းနေပြီမို့ ဆေးရုံ lobby ထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ မည်မျှပင် စိတ်မာခဲ့ပါစေ ‘မုန်းသည်’ ဟူသည့်လူကို ဖြင့် ရုတ်တရက် မသေဆုံး မပျောက်ကွယ်စေချင်တာ အမှန်ပါ။ ရင်ထဲ အဘယ်မျှ ပူလောင်လိုက်မလဲ။ တကယ်ဆို ပြေပြေလည်လည် လေးနှင့်သာ ပြောဆိုဆက်ဆံသင့်တာလေ။

ကျွန်မဘက်ကလွန်ခဲ့တာချည်းပါပဲ။ နစ်နာခဲ့သည်က သူ ချည်း တစ်ဖက်သပ်ပါ။ အငယ်မို့ အငယ်စိတ်နဲ့ အနိုင်မခံ အလျှော့ မပေးချင်သည့်စိတ် ဖြစ်ခဲ့တာမျိုးဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။ ရှင်အမြန်ဆုံး နေကောင်းပြီး သတိရလာပါစေ မာန်။ အဲဒီအခါ အရင်လို ရန်လို သည့်စကားမျိုး မပြောကြတဲ့ (သိပ်ကြီးမရင်းနှီးပေမယ့်) သူငယ်ချင်း

မိတ်ဆွေတွေလို ပြေပြေလည်လည်လေး စကားပြောကြရအောင်ပါ။
“ဟင်!”

ဆေးရုံအဝင်မှာ တိုးမိသဖြင့် အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ သွေးတွေ
ပေးနေသည့် မိန်းကလေးကြောင့် သူမ ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ
ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း အလိုလိုသိလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ဘေးဘက်ကို သတိ
မထားဘဲ ဆေးရုံရှေ့ရပ်ထားပါသည့် Taxi ပေါ်သို့ ထိုကောင်မလေး
တက်သွားတာကို လှည့်ကြည့်ကာ ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြလေ
သည်။

- “သားလေး သားလေး”
- “မာန့်ကိုမေးတာပါလား အန်တီ”
- “ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီသားပါ”
- “စကားချဲ့သူငယ်ချင်းပါ ကိုမင်းမဟော်”

ခွဲစိတ်နေဆဲမို့ အခြေအနေကို ဒေါက်တာမင်းမဟော်က
အကျဉ်းချုံးပြောပြပါ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ သူ့အသက်အချိန်မီ
အောင်ကယ်လာပေးသည့် မိန်းကလေးက ‘မေနိုင်’ တဲ့လား။ ‘မာန့်’
၏ မသိမိတ်တွေမှာ ဝင်ရောက်နေရာယူထားပါသည့် ကောင်မလေး
ချစ်လို့ချစ်နေမှန်းပင် မသိပါဘဲ မုန်းသည်ဟု ထင်တလဲလဲ ရွှေ့တံခွဲပါ

သည့် ကောင်မလေးကမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ‘မာန့်’ ကိုကူညီခဲ့တာ
ဆဲလား။

အချိန်မီ ကုသနိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာရမှာဖြစ်ပါလျက်
ရင်တွင်းမှ အလိုလို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်လာရတာ အဘယ့်ကြောင့်ပါ
နည်း။ မာန့်မာမီ အန်တီသက်ကို ဖေးမချောဖို့ပင် အားမရှိသည့်နှယ်ပါ။
သူမ မိဘတွေပါလိုက်လာကြပြီမို့ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ
ဆိုင်ခုံထက်မှာသာ အရပ်တစ်ချပ်နှယ် ထိုင်နေမိတော့လေ၏။

“Operation OK ပါတယ်။ နောက် (၄) နာရီကျော်လောက်
မှ သတိရမှာပါ”

ခွဲခန်းထဲမှ ထုတ်လာပါသည့် ‘မာန့်’ နောက်မှ လိုက်သွား
ကြပါသည်။ အထူးခန်းကိုရွှေ့ပြီး စိတ်ချရအောင် special nurse
က ဆရာဝန်တွေပါ တစ်နာရီတစ်ခေါက် လာစစ်စောင့်ကြည့်ပေး
ကြပါ၏။ ကြည့်ရက်စရာပင်မရှိပါချေ။ ရင်ဘတ်မှာ အတည်ရော
လွယ်ပုံစံပါ ပတ်တီးကအဖွေးသာ။ ခေါင်းထက်မှာလည်း ခေါင်း
ခေါင်းထားသည့်နှယ် စည်းထားပါသည်။

နာခေါင်းမှာရော လက်မှာပါ ပိုက်တန်းလန်းဖြစ်နေသဖြင့်
အနားချမဆုံးပါတော့။ အဘယ့်ကြောင့်များ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးက ‘မာန့်’

မှဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို လောကကြီးထဲမှာ မနေချင်တော့သည့်စိတ်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့သည့် 'စကား' ကသာ ဖြစ်သင့်တာပါလေ။

နေရာချင်းလဲလို့ရရင် လဲပေးလိုက်ချင်တာအမှန်ပါ 'မာန'။ အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းဟု ယူဆသတ်မှတ်ထားကြပေမယ့် 'မာန' သာ ဒီလောကမှာ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ဆက်ရဦးမယ်ဆိုရင် 'မာန' အလိုကျ 'မာန' သဘောအတိုင်း ဖြစ်အောင် 'စကား' လိုက်လျောပေးမှာပါကွယ်။

လူကြီးတွေ အဘယ်မျှ တိုက်တွန်းကြပါစေ 'မာန' ဆန့် 'မာန' နှလုံးသားမပါဘဲတော့ 'စကား' တို့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်အောင် 'စကား' ဘက်ကပဲ တားဆီးဖျက်သိမ်းပေးပါ့မယ်။ 'မာန' ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဒီဘဝမှာ လက်ဆက်နိုင်ဖို့ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် 'မာန'။

'မေနိုင်' တဲ့လား။ 'မာန' သဘောကျနှစ်သက်နေသည့် မိန်းကလေးကို မမြင်ဖူးခင်က မကျေမနပ်ဖြစ်ဖူးခဲ့တာအမှန်ပါ။ မိန်းကလေးမို့ မိန်းမစိတ်နဲ့ မနာလို မရှုဆိတ်ဖြစ်မိတာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အခုလို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရနဲ့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် မျက်နှာ

လေး။ အထူးသဖြင့် လှပသည့်မျက်ဝန်းတို့က 'မာန' ရော 'ဒေါက်တာမင်းမဟော်' ၏ နှလုံးသားတို့ကိုပါ အဘယ်မျှ သိမ်းပိုက်နိုင်သလဲဆိုတာကို သိလိုက်စေတာပါ။

တစ်ခုတည်းပါ 'မာန'။ 'မာန' သာသတိရပြီး ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် 'မာန' ချစ်နေပါသည့် မိန်းကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရမှာကို စိုးရိမ်နေမိတာပါပဲ။ နှစ်ဦးသားထားရှိကြတဲ့ အပန်းတရားတွေ၊ ခါးသီးခြင်းတွေ၊ အမြင်မကြည်လင်ကြတာတွေကို သင်ပုန်းချေလိုက်ကြဖို့ တောင်းဆိုပါရစေ။ 'မာန' သာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပြေလည်သွားရင် 'စကား' ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်ကွယ်။

“ဒါက ဘယ်ကိုထွက်ဦးမလို့လဲ”

“ဆေးရုံခဏသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ”

“ဟိုကောင်လေးကိုလား။ ဖုန်းဆက်မေးလည်းရပါတယ် သမီးရယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

“ခဏပဲသွားမှာပါ ဖေဖေ။ ကိုကြီးက နိုင်းကိုလာဖို့ မှာထားလို့ပါ။ မမှောင်ခင် ပြန်လာပါ့မယ်”

“ကားကို သတိထားပြီး မောင်းဦး”

“ဟုတ်!”

ဖေဖေက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောနေပေမယ့် သူ့မိသားစုက တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ထွက်ခဲ့ရတာပါ။ Operation ပြီးပြီမို့ စိတ်က တစ်ဝက်အေးသွားသော်ငြား ကျန်တစ်ဝက်ကဖြင့် ပူပန်နေတုန်းပါပဲ။ သတိမရသေးသည့် လူနာမို့ပါလေ။ အိမ်မှာထိုင်နေလည်း စိတ်က တခြားစီမှာမို့ အခုလို ထွက်ခဲ့တာပဲ ကောင်းမည်ထင်ပါ၏။

ဘာမှ စား၍မရသေးမှန်းသိသဖြင့် ဘာလက်ဆောင်မှ မယူ ဖြစ်ဘဲ ဒီတိုင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကားက ညနေစောင်းအချိန်မို့ လမ်းကြပ် ပြီး တော်တော်နှင့် ခရီးမတွင်ပါချေ။ စိတ်အေးအောင်ထားပြီး ဂရုစိုက် မောင်းကာ ဆေးရုံရှေ့ရောက်လာလေသည်။ ဝင်းထဲသို့ ကားကိုဝင်ပြီး ကားပါကင်နေရာမှာ နေရာယူ၍ ရပ်လိုက်မိ၏။ ခဏဆိုပြီး ဆေးရုံ ရှေ့မှာ မရပ်ထားပါ။ အရေးကြီးလူနာယာဉ် ရုတ်တရက်ရောက်လာပါ က လမ်းပိတ်မည်စိုးသောကြောင့်ပါလေ။

ကားစက်သတ်ကာ သော့ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ သော့ခတ်လိုက်ပါ၏။ ဘေးမှကွေ့ပတ်ပြီး ဆေးရုံရှေ့သို့ လျှောက်လိုက် ပါသည်။ Lobby ထဲမှာ အသိတစ်ဦးမှ မတွေ့သဖြင့် လူနာအခန်းကို Reception မှာပင် မေးမြန်းလိုက်ရပါ၏။ သိမှသာ Lift ဖြင့် သုံးလွှာသို့ တက်ခဲ့ရလေသည်။ Corridor မှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း အခန်း

နံပါတ်တို့ကို ဖတ်လာခဲ့ပါ၏။

“ဟော! တွေ့ပြီ”

အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်သံပေးလိုက်သော်ငြား အတွင်း မှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမျှ မကြားရပါချေ။ ဘာလဲ လူနာအနီးမှာ ဘယ်သူမှ စောင့်မနေကြဘူးလား။ တံခါးကို အသာဟလိုက်စဉ် အထဲ မှ အသံက သဲ့သဲ့မျှ ထွက်လာလေတော့၏။

“မမှတ်မိတော့ဘူးလား သား၊ မာမီလေ”

“ဦးကိုရော မှတ်မိရဲ့လား ‘မာနီ’။ စကားပါ”

မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုမှမရှိဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်နေသည့် လူနာ ကြောင့် ဘေးမှ လူတွေက အံ့သြကုန်လေ၏။ ခုတင်ရှိရာဆီသို့ မရဲ အရဲ လျှောက်လာကာ လူနာရှင်များနောက်မှ အသာကွယ်၍ ကြည့် ဆိုက်စဉ် သူ့မျက်ဝန်းတို့က လက်ခနဲ တောက်ပသွားပြီး နှုတ်ခမ်းတို့က အလိုလိုပြီးသွားလေသည်။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ယောက်ကိုမှ ချ မှတ်မိနေရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလေစွ။

“နီဦး”

***

အလွန်တကြားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မျက်နှာရှုံ့သွားလေသည်။ လာနောင့်ယုက်ပြန်သည်ဟု သူ့ကိုထင်ဦးပေမည်။ သူ့ကလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ရောက်လာတတ်တာကို။

“အခုတစ်ခေါက်ကရော ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“စက်သံမကောင်းဘူးလားလို့ပါ”

“ကဲ ကဲ! သွားစစ်ကြည့်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်။ လစာပေးမယ့်ကိစ္စ ဖေဖေပဲ ဆက်လုပ်လိုက်မယ်”

ထိုင်ခုံမှ ထရပ်လိုက်ရပါ၏။ ကံကလည်း လွန်ခဲ့သည့် (၆) လကတည်းက ဆိုးပြီးရင်းဆိုးနေတော့တာပါပဲလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ သူ Accident ဖြစ်တဲ့နေ့ကစပြီး ‘နိုင်’ ကံမကောင်းတော့တာပါ။ သတိစရာချင်း လူနာက ကျွန်မကိုသာ ပြီးကြည့်ပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တာလေ။

ဘာသဘောနှင့်မှန်းမသိ နားမလည်ပေမယ့် လူနာစိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကနဲ့ သူ့လက်ကို ကျွန်မ ယောင်ယမ်းပြီး ပြန်ဆုပ်ခဲ့တာပါ။ အမေဖြစ်သူကိုတောင် မမှတ်မိသည့် သူ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မမှတ်မိသည့်သူက သုံးလေးကြိမ်မျှသာ မြင်ဖူး စကားပြောဖူးခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၂၁)

ခြောက်လကျော်ကြာပြီးသည့်နောက်...

Workshop ဝင်းထဲသို့ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီး ဝင်လာလေ၏။ ကားလေးက ရုံးခန်းရှေ့ကွက်လပ်နေရာမှာ အသာရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ အလွန်ကြည့်ကောင်းပါသည့် လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလေသည်။ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် ရုံးခန်းစားပွဲဘေးမှာ အလှူရှုပ်နေပါသည့် သူမတို့သားအဖနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“နိုင်”

“အမေ့!”

ကျွန်မတစ်ဦးတည်းကိုသာ ဖုတ်ခိသတဲ့လေ။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေ။

သူ့မာမိက “ဘယ်သူလဲသား” ဟု မေးချိန်မှာ “မောင်ချစ်သူ” ဟု မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေသံက ကြည်ကြည်လင်လင်ပါ။ ဖြေရှင်းရခက်စွာဖြင့် မအီမလည်ပြီးပြီး နေခဲ့ရတာက ‘မေနိုင်’ ပါ။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် လူနာအလိုကျ သဘောကျအောင် ဂရုစိုက်လိုက်လျောပေးရန် ပြောသဖြင့် အလိုက်သင့်လေးနေပေးခဲ့ရတာပင်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူနှင့် မကြာခဏ ဖုန်းပြောဖြစ်တာ ကျွန်မကို အိမ်လည်ခေါ်တတ်တာ၊ သူ့မာမိနှင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ မစကားဖြူနှင့် ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မစကားပြောနေတိုင်း Wheel Chair ပေါ်မှာထိုင်လျက် ပြီးကြည့်နေခဲ့သည်က သူပါလေ။ သူ့မာမိကလည်း သူပြောသည့်အတိုင်း တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်ပုံပါ။

မဟုတ်သည့်အခြေအနေကို ကျွန်မ ရှင်းပြစဉ်မှာ မစကားပြောထံမှတစ်ဆင့် ကြားရသည့်အဖြစ်အပျက်က အံ့သြဖွယ်တက်စရာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ‘မာန်’ ဟူသည့်သူက ကျွန်မအပေါ်မှာ ချစ်ခင်နှစ်သက်မှုကို ဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီတဲ့လေ။ မယုံကြည်နိုင်သည့်အဖြစ်ကိုဖြင့် ရေလိုက်ငါးလိုက်နေပေးချခင်းတို့က အားနာမှုသက်သက်ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ကျန်းမာလာပြီး ကျွန်မရှိရာ Workshop သို့ တရောင်းရောင်း ရောက်လာတော့တာပါ။ ကားအကောင်းကြီးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်အောင်ရှာကြံလုပ်ပြီး ရောက်လာတတ်တာမှို စိတ်လည်းရှုပ်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ရပေမယ့် လူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် စိတ်အရင်းခံကြောင့် ညှာတာပြောဆိုရတော့တာပါလေ။

“စက်က အကောင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတော့ နိုင်ပဲနားလည်မှာပေါ့။ မောင်က ဘာသိမှာလဲ”

လာပြန်ပြီ ဒီ ‘မောင်’ ဟူသည့် အသုံးအနှုန်း၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ ဒေါသထွက်ပြီး ပိတ်ကောလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ ခေါင်းရှုပ်မည့်အခြေအနေမျိုး ထပ်မဖြစ်အောင် သေချာမှာထားနာဖြင့် စိတ်ရှည်သည်းခံရပြန်လေသည်။

“လိုက်မတက်နဲ့လေ၊ အပြင်မှာပဲနေ”

ကားပေါ်တက်ကာ စက်ကိုနှိုးကြည့်လိုက်ပါ၏။ စက်သံက ပုံမှန်ပါ။ သို့သော် သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် နည်းနည်းပါးပါးလောက် စက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ကလိပေးလိုက်ရမှာပါ။ ဒီဝဋ်ကြွေးက ဘယ်တော့မှ ကျေမှာပါလိမ့်။ အလုပ်သမားတွေနှင့် စကားမပြောသည့်သူက အရင်

တုန်းကလိုပါပဲ။ ဖော်ရွေစွာပြောတတ်သည့်လူက ကိုကြီးပါလေ။

သက်တူရွယ်တူလည်းမဟုတ်၊ ကျွန်မထက်လည်း အသက်
မငယ်ပါဘဲ သူ့ကိုယ်သူ မောင်ဟု နာခံစားသုံးတိုင်း ရယ်ချင်ပေမယ့်
စိတ်ကို ထိန်းထားရတာပါ။ ဘယ်လိုဆက်ပြီး စခန်းဆက်သွားရပါ့မလဲ။
ဖေဖေကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပါ
သည်။ ကိုကြီးလည်း ထို့အတူ သူ့အပေါ်မှာ ရည်မှန်စွာ ပြောဆိုတတ်
လေ၏။ ခက်တာက ကျွန်မပါပဲ။ တစ်ချိန်တည်း ရည်းစားနှစ်ယောက်
ပြိုင်တူထားနေသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့အပေါ် လိုက်လျောချီသာစွာပြောဆို
ဆက်ဆံနေတာကိုး။

“ကုမ္ပဏီမသွားဘူးလား”

“သွားတယ် ခဏပဲ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း ပြေပါတယ် နိုင်းရဲ့”

ကားစက်ဖုံးဖွင့်ကာ ဟိုဒီကလိနေပါသည့် ကောင်မလေးကို
သူ ပြုံးကြည့်နေမိ၏။ ဒီလို ပေပေတေတေနဲ့ပုံစံလေးကလည်း
တစ်မျိုးလေးကြည့်ကောင်းနေလေသည်။ သူ့နှုတ်မှ ‘မောင်’ ဟု သံ
လိုက်တိုင်း အီလယ်လယ်လေးဖြစ်သွားပါသည့် မျက်နှာလေးကို ကြည့်

၍ မဝပါချေ။ ဒီရက်က လစာပေးမည့်ရက်မို့ သူမတို့အလုပ်စောစော
သိမ်းမည်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ဒီကိုလာရခြင်းပါပဲ။

“တိ! တိ!”

ဝင်းအတွင်းသို့ Wagon ကားအနီးလေး ဝင်လာလေ၏။ သူ
လက်ဝိုက်ထားလိုက်ပြီး မျက်နှာမှန်ကပ်ကပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။
လာပြန်ပြီလား ဒီကောင်။ ‘နိုင်း’ အနီးမှာ ရစ်သီရစ်သီဖြင့် မကြာခဏ
တွေ့တွေ့နေရတာကို မကျေနပ်ဖြစ်မိပေမယ့် ‘နိုင်း’ က ‘ရန်မဖြစ်ရ’
ဆိုပြီး ပြင်းထန်စွာ တားမြစ်ထား၍ ငြိမ်နေရခြင်း ပါလေ။

“ဟာ! မေက ခုထိအလုပ်မသိမ်းသေးဘူးလား”

“အလုပ်က ပြီးတာအစောကြီးပါ။ ဒီမှာ ထပ်ရောက်နေလို့”

“ဘယ်သူ ခြောက်”

ကျွန်တော် မေးရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပါသည့်
သူ့ကြောင့် ဆက်မမေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရ၏။ သူ့အလုပ်ပြန်ဆင်း
နေတာ MD နေရာကို လွှဲလိုက်ရပြီး အခုအချိန်ပိုင်းမျှ ခဏသာ
ကုမ္ပဏီသွားတတ်တာကို သိထားပါ၏။ ပုံမှန်အလုပ်ဆင်းတာက
ပြဿနာမရှိပါ။ ‘မေ’ ထံကို မကြာခဏ ရောက်လာတာကမှ တကယ့်
ပြဿနာပါလေ။

၂၇၄ မမသန္တမောင်

အခုလည်း ကျွန်တော်ရောက်လာသည်နှင့် 'မေ' အလုပ်လုပ်နေသည့်အနားသို့ သူ တိုးကပ်သွားလေ၏။ ပုံစံကတော့ 'မေ' ကို သူတိုင်သည်ဆိုင်သည်ဟူသည့်သဘောနှင့်ပေါ့လေ။ နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်မှာ 'မေ' နှင့် 'ကိုကြီး' ဟု သုံးလေ့ရှိသော်ငြား သူ့ရှေ့မှာ မခေါ်မိစေရန်ဆင်ခြင်ရသည်က ပင်ပန်းလွန်းပါသည်။

“နိုင်”

“အင်း ပြော”

“ဒီနေ့ မောင် ထမင်းလိုက်စားမှာနော်”

“ဟင်!”

ကျွန်မ မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ အဆင့်က တက်လာစီရောလား။ ကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် သူက ကျွန်မရှေ့မှာ ကွယ်ရပ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ပုပ်အူပုပ်သည့်အကျင့်ကဖြင့် အခုချိန်ထိ မပျောက်သေးပါလေ။ ကိုကြီး၏ အိမ်လိုက်မည့်ပုံကို ရိပ်မိပြီးပြောလိုက်တာထင်ပါရဲ့။

“နော်လို့”

“အင်းပါ လိုက်လိုက်”

“ဒါဆို သူ့ကိုမခေါ်နဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမုန်းထိန်ရဲတစ်ဖက်အခြား ၂၇၅

“အာ ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ နိုင်းက ကိုကြီးကို ထမင်းစား ဖိတ်ထားတာ”

“ဘယ်ကကိုကြီးလဲ”

“Sorry! Sorry! ဒေါက်တာကိုဖိတ်ထားတာမို့ပါ”

“မခေါ်ပါနဲ့ မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ မောင်ကြိုက်တဲ့ ကြံမဆိုင်ကြော်ထားတာဆို”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကြုံသိနေရပြန်တာပါလိမ့်။ စိတ်ပြန်ထိခိုက်မှာစိုးရိမ်ပြီး ကိုကြီးက သူ့အိမ်မှာသွားကြည့်ပေးပြီး ဆေးကုခဲပေမယ့် မရင်းနှီးချင်ဘဲ ကျွန်မကိုသာ မကြာခဏ လာစေကာ အိမ်လိုက်ချင်သည်ဟု ပူဆာတတ်တာပါ။ ကလေးနဲ့ ပေါင်သင်းနေရသည့် ခုံပျိုဖြစ်နေသဖြင့် ရယ်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။

“အဲဒီလို စိတ်မပုပ်ရဘူးလေ။ သူ နေမကောင်းချိန်မှာ ဒေါက်တာ အမြဲလာကြည့်ပေးခဲ့တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကသူလဲ၊ မောင်ပါ နိုင်းရဲ့”

လူလည်ကျလိုက်တာနော်။ ကိုကြီးက ဖေဖေကို ဝင်တွေ့နေလေ၏။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းလို ခင်ချင်ပါသည်ဆိုပေမယ့် ဒီလိုမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သည့်ကိုကြီးတစ်ယောက် နေရာကုန်နန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၇၆ မမသန္တမောင်

သိသော်ငြား စာနာစိတ်ဖြင့် သည်းခံရရှိကာ တာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်နေပါ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မယ် မောင်”

“ဟင်းကျွေးရင် မောင့်ကို ပိုပြီးကျွေးရမှာနော်”

“ကျွေးပါ့မယ်ရှင်”

ကားဆက်ဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီမို့ အလုပ်ပြီးပြီမှန်း သူ သိလိုက်ပါသည်။ မေ့နေသည့်အတိတ်ကို ပြန်သတိမရချင်ပေမယ့် မကြာခဏ မြင်မက်သည့်အိပ်မက်တွေတိုင်းမှာ ‘နိုင်’ နှင့်သူ အမြဲတမ်း စကားများရန်ဖြစ်နေတတ်တာပါ။ အပြင်မှာတော့ အတူတူတည့်နေတာမဟုတ်လား။

ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်မှတ်မိလာသည့် မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ ‘နိုင်’ က သူနှင့် တကယ့်သူစိမ်းပါပဲ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြီးနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုတာမျိုး မရှိခဲ့မှန်း သူ သိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ ပြန်အမှတ်ရလာအောင် ကူညီပြောဆိုတတ်သည်က သူငယ်ချင်း ‘စကားဖြူ’ ပင်။ သို့သော် ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးကို ပြန်မရောက်ချင်ပါသည့်သူက ဒီတိုင်း ဆက်နေဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ခွင့်လွှတ်ပါ ‘နိုင်’။ မင်းရင်ထဲမှာရှိနေတာက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်မှန်း ခိုင်မာသိရှိပြီးပါလျက် တမင် မေ့ချင်ယောင်

အပုန်းအခံရံတစ်ပက်အခြား ၂၇၇

ဆောင်နေဖြစ်တာကိုပါ။ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ရမှုဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုလေးပဲ အပြုံးလေးမြင်ရရုံ၊ စကားလေးပြောခွင့်ရရုံနဲ့ ကိုယ်ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်လေ။

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင့်ကို သူ့ထက်ပိုပြီး ချစ်ရမှာလို့ပြောတာ”

“ဟင်!”

သူမက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။ မကြာနိုင်သည့် အကွာအဝေးမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မြန်မြန်ပြောပြီးရင် ပြီးပေမယ့် ချစ်သူအပေါ် သစ္စာမပျက်ချင်သည့်စိတ်က ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေလေသည်။

ရှင်အပေါ် ကရုဏာသက်ရုံထက် သံယောဇဉ်မရှိတာကို နားလည်နိုင်ပါစေနော်။

ဖြေရခက်နေပါသည့် သူမမျက်နှာလေးကို ကြည့်မဝနိုင်ခဲ့။ ညနေဆည်းဆာက ခါတိုင်းနေ့တွေထက် ပို၍တောက်ပနေသည့်နှယ်ပါ။ မဖြေနိုင်မှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ့်အပေါ် အရင်လို မမှန်းတော့တာကိုပဲ ကျေနပ်နိုင်ပါတယ် ‘နိုင်’ ရယ်။

၂၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ရုံးခန်းမှန်ချုပ်များနောက်မှ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိပါ၏။
 ‘မေ’ ကို တွေ့ကြည့်နေပါသည့် သူ့မျက်ဝန်းတို့က အရည်လဲပြီး တောက်
 ပနေလေသည်။ အချစ်တဲ့လား။ ဒီလောက်မုန်းတီးရန်ဖြစ် စကားများ
 ခဲ့ကြသည့် သူမိမ်းနှစ်ဦးက ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာပင် ရင်းနှီးနေကြ
 တာလေ။

‘စကား’ ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်နှင့် ‘မေ’ ရှိနေချိန်မှာ ပြောခဲ့
 တာမို့ သူ့ရင်ထဲမှာရှိသည့် အတွင်းစိတ်ကို သိခဲ့ရတာပါ။ သို့သော်
 အချိန်ဆိုတာက လိုအပ်သည်ထက် ပိုမြန်သည့်သဘောသဘာဝ ရှိတာ
 မဟုတ်ပါလား။ ‘မေ’ ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးကို အပိုင်ရထားသည့်
 လူက ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိတာပါလေ။ ဒါကြောင့်လည်း
 ‘မေ’ ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ပွဲလုပ်ပေးဖို့ကို ခွင့်ပြုခဲ့တာ
 ဖြစ်လေ၏။

ခဏလေးပါ...။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို
 သူ သိအောင် ဖွင့်ပြောရမှာပါလေ။

အမုန်းအိမ်နံရံတစ်ဖက်အခြား ၂၇၉

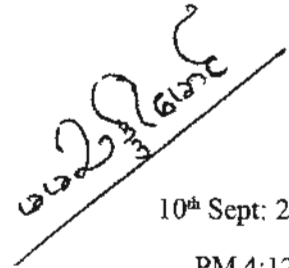
“မေ”

“ချစ်တယ်”ဆိုတာထက်

ပိုပြောလို့ရတဲ့စကားရှိရင်

ပြောချင်ပါတယ်။

လေးစားလျက်

10th Sept. 2015

PM 4:12